

Từ Kế Tường

Mùa Áo Vàng

Chương 1

Những ngọn lá của tháng sáu bắt đầu thấy vươn lên trên ô cửa với màu xanh non, êm dịu. Buổi chiều, trời hay mưa và hình như bao giờ cũng được báo trước bằng hơi gió se lạnh cùng trong một bầu trời ướt đầm hơi nước. Những cơn mưa của tháng sáu u hoài, trầm lắng như đoạn đầu của một tập nhật ký lúc cô gái sửa soạn tròn mười bảy tuổi, chứ không hối hả lạ lùng, và xôn xao như những trận mưa đầu mùa khởi sự từ cuối tháng tư.

Ở trên ô cửa quen thuộc đó, qua những ngọn cây tỏa đầy lá mới, vào lúc xế trưa vừa thức giấc sau một giấc ngủ ngắn bù lại cho một đêm thức khuya học bài thi, Hạ mơ hồ như còn nghe thấy được tiếng những con ve nỉ non gọi mùa nắng cũ mong manh đã đi qua, chỉ còn vọng lại một chút nào đó thôi trên những bước chân nhẹ nhàng của bầy chim sẻ mấy hôm về trên mái ngói nhà Hạ, sửa soạn làm những chiếc tổ để nuôi con trong mùa mưa. Hạ như cũng mơ hồ nghe thấy tiếng trở mình của những viên ngói cũ vào những lúc mà lòng Hạ sắt se, quay quắt nhất của một nỗi buồn không biết từ đâu. Và lúc đó, Hạ

khóc. Tưởng như vô cớ với chính mình.

Một cơn gió nhẹ đẩy cánh cửa sổ đóng ập lại. Hạ đưa tay đẩy nó trở ra và nhìn xuống đường vẫn những ngọn lá đỏ, trong một nền trời tím dẫm màu vàng, những sợi dây điện rối rắm và những con chim tròn xoe mắt ngược nhìn sang những bức tường xa. Phía bên kia đường, trước nhà Hạ là ngôi nhà thờ, được vây quanh bằng một vòng rào rộng lớn, những song sắt nâu xen kẽ những loại cây nhỏ có dây leo trổ hoa màu tím lấm tấm. Tháp chuông của ngôi nhà thờ vươn cao lên, những buổi sáng trời nhiều mây ẩn hiện cái tháp chuông lừng lững. Hạ yêu quý bầy bồ câu trên tháp chuông như yêu quý những cái hoa tím lấm tấm giữa một chùm lá xanh non. Đó là một vài hình ảnh quen thuộc, gần gũi của Hạ mỗi ngày. Qua khung cửa sổ này, Hạ cũng khám phá ra, chính những hình ảnh đó đã cuốn hút lòng Hạ và hình thành một nỗi nhớ xôn xao trong những ngày Hạ bệnh, phải nằm im trong phòng. Làm con gái sửa soạn bước vào tuổi mười bảy, quả thật có những cái ngu ngơ tức cười. Đôi lúc Hạ tưởng mình ở một thế giới khác, nhưng thật ra, nhìn lại trong đôi mắt, thấy mình vẫn còn gần gũi với mình lắm.

Khi xé nhỏ một mảnh giấy vụn ném qua song cửa, Hạ bỗng nhớ ra chiều hôm nay có cái hẹn với Phượng. Nhỏ Phượng vẫn có vẻ bí mật trước những chuyện hàng ngày. Phượng hẹn tới nhà rủ Hạ đi chơi, không phải đi ra phố hay đi xem chiếu bóng mà tới một nơi nào đó. Hạ hỏi đôi ba lần xem "nơi nào đó" là nơi nào. Nhưng Phượng cứ cười và bảo khi nào tới sẽ biết. Hạ cũng không thắc mắc lắm với cái hẹn hôm nay của Phượng, nhiều lắm là Phượng dành cho Hạ một chút ngạc nhiên giữa bao nhiêu thứ quen thuộc hàng ngày. Có hay không có một niềm vui nhỏ, một chút ngạc nhiên bất ngờ, Hạ cũng

thấy ngày tháng mơ hồ như chiếc lá rơi, vàng úa bên thềm trong cơn mưa. Đôi lúc, Hạ nghe mưa về trong giấc ngủ nửa đêm mà khóc ngon lành. Căn phòng của Hạ vẫn êm ả, ngọn đèn ngủ gần kệ sách thấp bóng vàng, soi vào bóng tối cho thấy những đồ vật bé nhỏ và tầm thường và quen thuộc. Hạ thường nằm nhìn lên đỉnh mũm, ngó quanh quất một góc bàn, một chiếc ghế, hay là những cuốn sách nằm trong kệ, nghĩ đủ thứ chuyện và hoảng hốt trước ngày mai, nhớ đến tiếng chim kêu sớm nhất trên cây trứng cá sau nhà hay cây nhãn bên khung cửa sổ rồi nước mắt thấm mặn vành môi. Hạ biết mình khóc, tiếng khóc của một người con gái vào một tuổi đời mơ hồ và sương khói nhất. Lúc đó Hạ như trôi lênh đênh theo một giòng sông nào khuất lấp, xa vắng và cảm giác thời gian dài giống như tiếng mưa ở dưới chân mình. Ôi, cơn mưa vĩnh viễn rơi vào những giấc ngủ khuya của đời Hạ.

Tiếng động nhẹ của hai con thần lằn rượt đuổi nhau trên tám lịch treo trước bàn học. Hạ quay lại nhìn thấy con số 28 to tướng và lạnh lùng treo trên tờ lịch. Đã gần hết tháng sáu, cái tiếng động thân ái của những ngày sửa soạn sang tháng khác, mơ hồ, nhưng làm Hạ thấy hốt hoảng như đứng trước một cuộc từ biệt. Đã hết tháng sáu, nửa năm qua vụt nhìn lại mới hay. Không còn bao lâu nữa ngày thi tới, có lẽ, lúc đó mưa vẫn còn rơi dài trên những lối mà Hạ vẫn thường đi qua. Nhưng biết đâu có những cái phải chấm dứt, như là, những cuốn sách trên bàn học kia, những bông phượng cuối mùa tàn tạ. Hạ thi tốt nghiệp phổ thông, chỉ nghĩ không thôi cũng đủ lạnh run cả người. Có phải sau kỳ thi này, với mười bảy tuổi bắt đầu, Hạ sẽ thành người lớn? Sẽ phải đoạn tuyệt một vài điều và tiếp nhận thêm một vài điều? Cái khoảng thời gian đó ngó tới trước sao mà mênh

mông quá chừng. Và nghĩ tới không thôi, bất giác Hạ ghen ngang ngực, tưởng chừng như ngộp thở. Cũng có thể vì một cơn gió mạnh đưa qua từ phía vườn cây của ngôi nhà thờ và Hạ đang ở trên cao, ngang với những sợi dây điện, ngang với những chiếc lá cây màu xanh. Có phải, có phải như thế không? Hạ chớp mắt thò đầu qua cửa sổ nhìn xuống đường, vừa lúc trông thấy một chiếc xích lô dừng lại dưới bóng cây, và trên xe, Phụng cũng vừa bước xuống. Hạ vội chạy lại cái lon đựng phấn lấy một viên phấn nhỏ trở lại cửa sổ ném xuống, cố ý cho trúng lưng của Phụng, nhưng viên phấn bị gió thổi bay đi nửa chừng, lệch sang phía khác. Lúc đó Phụng vừa băng qua đường với vạt áo dài quần quít dưới chân. Màu áo vàng của Phụng làm chói mắt hết một khoảng đường và những chiếc lá chết cô đơn dưới đất.

Phụng bước lên cầu thang, tiếng chân của Phụng quen thuộc như tiếng chân của một cô bạn gái thân yêu nào đó đến với người thi sĩ trong một bài thơ Hạ nhớ mang máng đã thuộc mấy câu khi đọc nó trong một tờ tạp chí. Hạ quay lại cười và nói:

- Tiếng chân của Phụng nghe thân yêu và quen thuộc như tiếng chân của một người "Yêu Bé Nhỏ" ghê đi.

Phụng thoáng ngạc nhiên nhìn Hạ rồi bật cười:

- À, người ta đang nhớ tới người Yêu. Thế mà cứ tưởng đang ngồi học bài trên này.

Hạ vui vẻ chạy tới vuốt mái tóc Phụng, làm Phụng ngỡ ngàng, hai má đỏ ửng. Hạ ấn Phụng ngồi xuống chiếc ghế nhỏ, rồi mình cùng ngồi xuống chiếc ghế đối diện, đôi mắt nghịch ngợm mở lớn trêu Phụng:

- Không học bài, nhưng ngủ mới thức dậy được không?

- Ngủ mới thức dậy?

Hạ nhắm hai mắt như người đang ngủ, và kéo dài hơi thở thành một tiếng ngáy ngộ nghĩnh làm Phượng bật cười.

- Ngủ vừa chứ, có nghĩa là cô công chúa chưa rửa mặt?

- Thì chưa rửa mặt, có sao không?

Phượng cũng bắt đầu trêu lại Hạ. Tự nhiên Hạ thấy buổi chiều còn có những thân ái bất ngờ được mang đến từ người bạn học thân thiết qua bao ngày, bao năm tháng vui buồn và vì quá thân quen nên có lúc Hạ quên lửng đi, đến lúc nhớ lại lòng Hạ đâm ra cuống quýt, tưởng như không còn được gần gũi với những cảm giác thân ái êm đềm bao lâu ấy nữa.

Hạ nắm tay Phượng nói:

- Chờ đấy nhé, Hạ xuống nhà rửa mặt một chút rồi đi, có lẽ, chiều nay mình đi dạo phố một chốc, và đi xem chiếu bóng. Lâu rồi mình bỏ quên những thứ ấy, Phượng nhớ không?

- Nhớ chứ, nhưng không dám rủ Hạ.

- Sao lại không dám?

- Vì thấy Hạ gạo bài kỹ quá.

Hạ cười:

- Gạo thì gạo, bộ Phượng không gạo sao. Học bù đầu nhưng không có nghĩa mình quên giải trí, những thú vui đơn sơ, gần gũi nhất của mình.

- Như vậy là chiều nay phải vui. Bù lại những ngày học tối tăm mặt mũi, phải không?

- Ừ.

- Vậy thì Hạ lên.

Hạ vừa chạy xuống cầu thang vừa cười khúc khích:

- Mười lăm phút.

- Lâu chết.

Nhưng Hạ đã mất hút dưới chân thang. Phụng nghe tiếng nói của mình rơi hẫng đâu đó với những cơn gió nhẹ của buổi chiều.

Phụng đứng lên đi loanh quanh trong phòng của Hạ. Con mèo nhỏ bé, xinh xinh nãy giờ rúc ngủ trong lồng chăn trên giường nghe tiếng động của Phụng tới gần giật mình mở mắt ra. Đôi mắt con mèo tròn xoe xanh biếc như hai viên bi màu lục. Con mèo yêu quý của Hạ đó, Phụng tinh nghịch lấy cây viết chì thọt vào lỗ mũi con mèo đánh thức nó dậy. Con mèo hoảng hốt nhảy vọt lên đứng trên đầu kệ sách, nó bước đi lững thững, ngó dáo dác và kêu gừ gừ, Phụng đuổi theo nó, khiến con mèo càng hoảng sợ chạy luôn xuống nhà.

Phụng trở lại ngồi thờ người trên ghế, Hạ còn có con mèo yêu quý để làm bạn, đùa nghịch. Phụng không có gì cả, ngoài căn gác nóng bừng như cái hộp, và mấy đứa em lúc nào cũng ồn ào như một cái chợ. Nếu không có những ngày thi và những cuốn sách, chắc Phụng phải rơi vào một đám đông, bị xoay tít trong những tiếng động, tiếng cười đùa của lũ em, Phụng thoáng sợ hãi khi nghĩ rằng mình đã sống như thế rất lâu rồi, đời sống của một con đường khô cháy thềm bóng mát. Như một con gián thềm thấy bóng đêm trở về. Phụng không thấy một điều nào là của mình nữa, tất cả, của gia đình và những lo âu. Phụng cũng quên mất, từ lúc nào mình bước vào tuổi mười bảy. Như thế rồi thôi sao? Phụng ngó ra cửa sổ, những cơn gió làm vơi dần nắng buổi chiều và hình như làm bầu trời êm ả với những bóng mây nhẹ bay. Những chòm bóng lá vươn lên trên màu ngói của thành phố. Lại; chiều hôm nay tự nhiên Phụng lại

nghĩ vẫn vợ, thấy nỗi buồn thật gần và niềm vui xa tắp ở đâu. Mười bảy tuổi đối với một người con gái có thay đổi được đi sống Phượng không? Phượng nhìn căn phòng tươi mát của Hạ, bỗng nhiên sợ hãi căn gác nóng bức của mình. Ở đây, không khí thanh thản, êm đềm. Phượng có thể tự do nhìn ra cửa sổ để thấy những gì rất xa xôi, lãng đãng. Phượng nhớ, thành phố ở trong mùa mưa, những cơn mưa dầm dìa những chiều tháng sáu. Từ lâu, Phượng quên đi điều đó. Và đời sống Phượng chỉ có sách vở, tiếng động, lo âu và nóng bức, chứ không có mưa. Chiều hôm nay Phượng ước mong mưa sẽ rơi dài trên lối đi, tắm đẫm cây lá trên đường. Và Phượng muốn sống mềm hơn hơi nước.

Hạ trở lên với mấy khúc hát ngân khoảng trong miệng. Những cọng tóc ướt nước và khuôn mặt tươi như trái xoài chín cây. Phượng nghe hơi nước mát và mùi xà phòng thơm còn vương lại trên người Hạ.

- Nhà người còn tranh thủ tắm nữa hả? Phượng trừng mắt hỏi.
 - Tắm chứ, để đuổi giặc ngủ còn muốn đè người Hạ nằm xuống, kéo mí mắt Hạ sụp xuống luôn.
 - Lẹ lên tiểu thư ời.
 - Nhưng Phượng phải bật mí là đi đâu mới được hỏi người ta chứ bộ.
 - Bí mật.
 - Nói một tí thôi, bí mật là bật mí mà.
 - Cam đoan, Hạ sẽ có niềm vui bất ngờ, và không có hại gì cả.
- Hạ đứng trước tủ gương và buông tóc xuống, lấy lược chải lại mái tóc. Những sợi tóc Hạ mượt đen như... dây đàn nylon. Phượng nhìn hai cổ tay tròn dễ thương của Hạ lồng vào tóc, thoáng nhớ một

chuyện, cười hỏi:

- Tụi nó còn đồn rằng mấy tuần nay Hạ có bồ, đúng không?

- Có bồ, ai thế nhỉ?

Hạ bặm môi xuống, hai má đỏ, đôi mắt khẽ chớp. Phượng cười:

- Bồ của Hạ ai mà biết.

- Ừ, dĩ nhiên ai mà biết. Chính Hạ còn không biết nữa đây.

- Thôi tiểu thư. Đừng có ỡm.

- Phượng cũng tin nữa sao?

- Nửa tin nửa ngờ.

- Không có nửa cái này rồi nửa cái kia. Giữa hai đứa mình không có cái nửa kỳ cục ấy. Phải hoàn toàn và dứt khoát.

Phượng ngó chăm chăm vành môi cong cớn của Hạ. Con nhỏ giận thật hay giận giả vờ để khuất lấp câu chuyện? Phượng quả thật không rõ về Hạ, đúng hơn về cái tin đồn của mấy đứa bạn trong vài tuần qua. Bởi vì hai đứa chơi thân nhau, cái gì của Phượng là kể như của Hạ, hai đứa hoàn toàn không dấu nhau một điều gì, từ chuyện nhỏ nhặt như một chiếc bánh, một gói ô mai, đến lớn lao như tin mừng tin vui, đôi khi chuyện xích mích của bà con họ hàng đâu đâu cũng mang nói cho nhau nghe. Không lẽ chuyện đại quan trọng như thế này mà Hạ giấu Phượng được?

Hạ nói một thôi một hồi nữa rồi ném cái lược ngời thù người trên ghế. Phượng luống cuống hỏi:

- Sửa soạn thay áo đi chứ, chiều rồi, nhỏ ời.

- Không đi nữa.

- Sao thế?

- Buồn quá, chán ời là chán.

- Gì chán?

Hạ trừng mắt:

- Cái gì thì Phượng biết đấy.

Hạ giận thật. Con nhỏ ngồi ủ rũ trong ghế như con mèo hờn cơm.

Hai má thụng xuống và đôi mắt sắc lẹm như sẵn sàng Lia ai vậy.

Phượng cười:

- Thì đã hỏi Hạ, tức là mình không tin tụi kia rồi. Chuyện cũng chả có gì, thôi đi đừng ầm ĩ nữa.

- Sao không?

- Và Hạ giận? - Phượng buồn thiu hỏi.

Hạ làm thinh. Phượng không ngờ câu chuyện lại thế. Và hôm nay, là lần duy nhất Hạ có vẻ nóng tính. Mọi khi Hạ vẫn cười, cười cả trong những lúc giận nhau đến xanh cả mặt.

Phượng nắm tay Hạ cười:

- Thôi, tin Hạ. Đi nhanh lên không thì muộn mất.

- Chọc cho người ta giận rồi hối thúc đi, đi đâu?

Vô tình Phượng mắc vào cái bẫy của Hạ. Phượng đáp:

- Đi vào bệnh viện thăm ông anh bà con của Phượng. Ông ấy đau cả tuần nay.

Hạ đắc thắng, cười vang:

- Vậy mà nãy giờ Phượng cũng giấu. Thôi đi, vào bệnh viện Hạ sợ ghê lắm, chả dám đi.

Phượng biết rõ như thế nên không nói ra, nào ngờ Hạ bắt nạt được mình. Phượng buồn thiu:

- Bệnh viện này chả có người chết đâu mà Hạ sợ.

- Bệnh viện nào mà chả có người chết. Nhưng không có người chết thật, Hạ cũng không dám đi, vì vào trong đó ngửi mùi thuốc, mùi tường lâu năm, cũng đủ muốn xỉu rồi.

- Bệnh viện này sạch sẽ, chứ bộ.
- Bệnh viện nào?
- Bệnh viện...
- Nhưng ông anh bà con của Phượng mà súng đại bác bắn cả tuần không tới ấy bị bệnh gì thế?
- Bệnh đau màng óc.
- Điên à?

Phượng cười:

- Không phải điên. Hạ chưa biết bệnh đau màng óc sao?
- Ai có bệnh như thế bao giờ đâu mà biết.
- Bệnh này tỉnh khô, như người bình thường, chữa độ nửa tháng là khỏi. Tại ông ta thức nhiều, làm việc nhiều. Đã vậy còn gầy đét như cơm nắm, cho nằm trong bệnh viện là vừa.

Hạ la:

- Trời ơi, đi thăm bệnh mà Phượng lại trù cho người bệnh nằm luôn trong đó. Ông ta mà nghe được chắc chán đời ghê lắm.
- Ông ấy chán đời sẵn rồi.
- Vậy vào thăm làm gì cho ông ta chán đời thêm.
- Ý, không được đâu. Cả tuần nay ông ta nằm trong ấy có một mình, chả ai thăm viếng. Ba Phượng mang anh ấy vào theo lời yêu cầu của bác gái Phượng, rồi vì bận việc chả vào thăm được, thật tội nghiệp.
- Bộ ông ấy có một mình à?
- Hình như vậy.
- Sao lại hình như? Bà con của Phượng mà Phượng còn không biết nữa thì ai biết cho.
- Bởi ông ta ít nói lắm, nhà tuốt đâu dưới tỉnh. Lúc nhỏ Phượng có về chơi một lần, vào dịp tết. Ông ta chỉ còn có mẹ. Bác gái của Phượng

hiền ghê lắm, và thương ông ta rất mực. Nhưng bà cũng bận việc dưới tỉnh nên chưa lên thăm được.

Hạ chớp mắt:

- Ủ, kể cũng buồn nhỉ, nằm trong bệnh viện chỉ có một mình thì chắc buồn và sợ ghê lắm.

Hạ đi với Phượng vào thăm ông ta nhé?

Hạ gật đầu, Phượng cười:

- Vậy thì thay áo chứ, chiều nay Hạ dữ ghê.

- Hạ cũng sắp đau màng óc rồi đấy, nên dữ lắm.

Hạ cười khúc khích, bỏ đi thay áo. Một lúc sau Hạ trở ra với chiếc áo dài màu vàng. Như vậy là hai đứa cùng mặc áo vàng, màu vàng của áo lụa nhẹ, như là muốn bay theo với nắng. Lúc xuống dưới nhà, Hạ bỗng hỏi:

- Này, nhưng ông ta có dữ không đấy?

- Dữ là sao?

- Đau màng óc chắc dữ lắm.

Phượng cũng không rõ bệnh đau màng óc như thế nào, chỉ biết lơ mờ.

Nhưng chắc chắn anh Nguyễn không điên, anh cũng không có vẻ gì là dữ cả. Hôm bác gái đưa anh lên, anh còn cười với Phượng ấy mà, và còn chê Phượng dốt toán, khi Phượng nhờ anh ấy giải hộ cho một bài toán khó. Chỉ hơi ít nói. Nhưng con trai nói nhiều quá đâu có tốt, Hạ nhỉ?

Hạ chỉ chú ý đến tên Nguyễn. Hạ cười:

- Tên gì kỳ quá.

- Tên của người ta như thế mà kỳ, bộ tên Hạ không kỳ hả?

- Nhưng không kỳ bằng Nguyễn.

Hai đứa vừa ra đường vừa cãi nhau. Những chiếc lá bị gió cuốn chờn vờn theo hai tà áo dài thấp sáng một khoảng đường vốn đã vàng nhạt vì ánh nắng. Trên tàng cây hình như có rất nhiều chim, chúng hót tíu tít trên đầu Hạ làm Hạ phải ngừng mặt nhìn lên, suýt vấp phải cục đá, may vớ được cánh tay Phượng, Hạ mới khỏi ngã. Phượng đưa tay vẫy một chiếc xích lô đạp từ phía bên kia đường. Hạ nhìn chiếc nón nỉ rách te tua của người đạp xích lô một cách ái ngại. Hai đứa leo lên ngồi, Hạ gầy hơn Phượng một chút, nên bị Phượng lấn vào bên trong, hơi khó chịu, nhưng đi xe xích lô đạp thích thú và thoải mái. Ngày thường, những hôm ngủ dậy trễ và lười, Hạ cũng kêu xích lô đạp tới trường. Hạ mê tiếng chuông coong coong của người đạp xe khi dẹp đường, hay khi sắp quẹo vào một ngõ khác. Tiếng chuông xe nghe bình dị và thật vui tai. Hạ thương mến nó như chỗ ngồi êm êm, trống không ngó về phía trước, và cái bóng xe đi lững khùng chậm chậm giữa hai vĩa hè trơn bóng, dưới những chùm lá xanh non rục rỡ nắng. Buổi chiều hôm nay trời cũng đẹp, nắng óng ả, nhẹ tênh. Bóng lá nhảy múa từng khoảng đường chiếc xe xích lô đạp lướt qua.

- Bóp chuông lên đi ông.

Người phu xe ngẩn ngơ hỏi:

- Bóp chuông làm gì cô, đường trống.

- Bóp chuông coong coong nghe vui tai. Cháu mê nghe tiếng chuông xích lô đạp lắm.

Phượng cấu vào cổ tay Hạ, một vết cấu đỏ lôm hỏm lên. Nhưng Hạ vẫn cứ cười:

- Thì ông cứ làm bộ dẹp đường. Bóp coong coong mấy tiếng cho cháu nghe thôi.

Người đạp xe đã lớn tuổi có lẽ bằng tuổi của ba Hạ. Ông ta vui vẻ chịu ý Hạ bằng mấy tiếng chuông kêu vang một khúc đường và Hạ thích thú lắng tai nghe. Hạ ngồi nhìn lên những ngọn cây trổ hoa, những cái hoa đỏ, to và úp xuống giống như những cái chuông nhỏ trông thật xinh xinh.

- Con đường này đẹp nhất thành phố, Phượng nhỉ?
- Đẹp thua con đường ngang trước cửa trường mình.
- Thôi, con đường gì mà nhiều xe nước đá quá chừng. Phải đường vắng cơ mới đẹp.
- Rồi khi đi khát nước. Hạ tìm nước đâu mà uống?
- Nhìn bóng cây mát rượi đỡ khát.
- Đừng xạo. Hạ là chúa cần nhằn khi khát nước. Đi chơi với Hạ mấy lần phải gấp rút tìm chỗ bán nước cho Hạ uống.

Hạ cười, hai má đỏ ửng:

- Ừ nhỉ, hay là chỉ cần có một xe nước đá ở góc đường thôi, cũng đủ.
- Và có một hàng bò bía.
- Như vậy phải có thêm một hàng cóc, ổi dầm.
- Lại giống như con đường chạy ngang cửa trường mình rồi.

Hai đứa ngó nhau cười vang. Bất ngờ có một cơn gió mạnh thổi thốc đi trên các cành cây, lá khô vàng úa rụng xuống, nhiều như một đàn bướm phía trước mặt làm Hạ ngẩn ngơ, và từ đó, cứ một khoảng lại bắt gặp một đám lá rụng như thế. Hạ nói:

- Phải đặt tên cho con đường này là con đường lá rụng. Phượng nhỉ?
- Còn con đường nhà Hạ là con đường nắng vàng.
- Ừ nhỉ, con đường có nhiều nắng vàng quá.

Bây giờ Hạ tha hồ nghe tiếng chuông coong coong, vì người phu xe vừa quẹo xe vào con đường dẫn tới bệnh viện. Ông bóp chuông inh

oi để ngăn xe từ phía kia lại. Tự nhiên Hạ đâm ra hỏi hột vì lần đầu tiên Hạ vào bệnh viện để thăm một người lạ mặt, không biết mặt mũi tánh tình người ta ra làm sao. Lẽ ra Hạ phải hỏi thêm về người anh bà con của Phụng, nhưng Hạ thấy kỳ. Hạ nhìn bức tường chạy dài, quét vôi vàng với song sắt phía trên và dây leo xanh um của bệnh viện và hình dung ra cảnh bên trong. Bệnh viện này, cũng là lần đầu tiên Hạ mới bước chân vào, nếu không đi với Phụng, mà đi một mình chắc Hạ không dám.

Ông đạp xích lô đã dừng lại bên lề đường. Phụng kéo tay Hạ xuống,

Hạ lo ngó loanh quanh trong lúc Phụng trả tiền xe. Xong, Phụng nắm tay Hạ nói:

- Phải tới đằng kia mua cho ông anh một chục cam.
- Bộ ông anh của Phụng thích ăn cam lắm hả?
- Không phải, đi thăm người đau mình phải mua cam, hay một loại trái cây nào đó, hợp với người đau.
- Ngọt và bổ ?
- Ừ, chắc vậy.
- Hạ cũng thèm được đau quá. Hạ đau Phụng có mua cam, mua đồ bổ cho ăn không?
- Hạ đau hả?
- Ừ, bây giờ thèm đau ghê lắm.
- Hạ đau Phụng chỉ mua một trái xoài tượng, đâm một chén muối ớt thật cay, phơi nắng, rồi mang vào để trước mũi Hạ chứ không cho ăn, cho ngửi thôi, là bao nhiêu bệnh của Hạ đều hết ngay.

Hạ cười, cấu vào cánh tay Phụng một cái đau điếng. Hai đứa đi tới chỗ bà bán cam. Cái gánh cam để dưới một bóng cây mát rượi. Bà

bán cam đang ngồi neho mắt nhìn lên ngọn cây, ở trên đó có những con ve sầu đang kêu. Hạ nói nhỏ bên tai Phụng:

- Bà bán cam cũng mơ mộng gớm, bà ấy đang ngoảnh cổ nghe những con ve sầu hát trên cây.

Phụng cười nhỏ, nó hỏi giá, kỳ kèo, và lựa những trái cam bỏ vào giỏ.

Hạ đứng nhìn qua bên kia đường, không chú ý gì đến những trái cam chín vàng tươi, bóng lũng. Con đường chạy dưới hàng cây đan ngọn vào nhau, bóng mát che kín cả con đường.

- Ê, thử một miếng xem cam có ngọt không?

Phụng dúi vào tay Hạ múi cam, Hạ nhóp nhép một múi cam trong miệng.

- Thử đi chứ, bà bán cam cho riêng một trái để quảng cáo, nhanh lên không Phụng ăn hết bây giờ.

Hạ dứt múi cam vô miệng, cắn giữa hai hàm răng. Cam ngọt thật, Phụng hỏi:

- Sao? Liệu anh chàng có chê không?

- Chê gì?

- Chê cam mình mua cho chứ chê gì? Hạ ừa giả vờ ghê đi ta, chiều nay Hạ kỳ kỳ làm sao ấy.

Hạ lựa những hột cam, nhả xuống chân, gật đầu cười:

- Cam ngon, Phụng khỏi lo bị chê. Anh chàng bệnh mà cũng hay chê lắm sao?

- Chê chứ, Phụng bị chê hoài.

- Bệnh, người ta mua cho ăn là quý lắm rồi, còn bày đặt chê.

- Thôi mua nhé.

- Mua thì mua.

Tuy hỏi thế chứ Phượng cũng đã trả tiền cho bà bán cam rồi. Con nhỏ chúa làm bộ, chuyện gì cũng làm như cần có ý kiến của Hạ, nhưng thật ra Phượng chả cần gì Hạ, bằng chứng là chuyện mua cam vừa rồi. Hạ ngấm ngấm giận Phượng, nhưng không thèm nói. Hôm nào bực quá Hạ sẽ lòi ra nói một lèo cho Phượng biết.

Ngang qua sạp báo Phượng bỗng kéo Hạ dừng lại, rồi đứng nheo mắt nhìn những tờ báo treo trên dây kẽm. Hạ cũng nhìn theo những tờ báo in hình lòe loẹt chen chúc nhau thành mấy tầng trước mặt người bán báo làm Hạ hoa mắt, Phượng háy mắt hỏi:

- Có nên mua cho anh chàng một tờ báo để đọc không?
- Chắc là nên, vì anh chàng biết chữ.

Phượng cầu vào cổ tay Hạ, lườm:

- Hạ nói móc hả?
- Móc ai?
- Móc Phượng chứ móc ai.
- Phượng có móc cả ngày cũng chưa rụng được. Móc Phượng chỉ có móc sắt.

Phượng cũng cong môi trả đũa:

- Lúc này có một trái me khô, cong queo, nhỏ tí, ngó lại thấy giống Hạ ghê.

Hạ đành cười.

- Mua báo gì bây giờ?
- Mua ngay một tờ nào có mục "Giao Lưu Kết Bạn". Chắc anh chàng ở trong đó buồn lắm, cần đọc mục kết bạn tâm tình để kết bạn bốn phương.
- Hạ ác vừa chứ, chiều nay Hạ đi thăm bệnh nhân chứ có phải đi giết người đâu mà miệng hùm lười rắn như thế.

- Chứ biết mua báo gì bây giờ? Phượng cứ làm bộ hỏi ý kiến người ta chứ trong đầu đã tính sẵn hết trơn rồi.

- Phượng có tính gì đâu?

- Lúc nãy mua cam đó, hỏi Hạ làm gì, trong khi Phượng đã lựa cam vô giỏ, trả tiền, rồi cười cười. Phượng tưởng người ta không biết à.

Bây giờ Phượng mua báo gì thì mua đi, chiều nay Hạ đi theo

Phượng chơi, thế thôi chứ không có ý kiến gì cả.

Phượng nghe kể tội, cười khúc khích:

- Vậy rồi giận. Ôi, chiều nay Công Chúa hay giận quá đi, tiểu thư hay hờn quá đi.

Giọng Phượng dài thòng, nghe mắc cười, làm Hạ không thể làm mặt giận lâu được. Con nhỏ có tài chọc cho người ta cười, xoay thế cờ nhanh như ném giấy trong lớp học trước mặt cô giáo.

- Tiểu Thư bớt giận, chút nữa đi ăn kem rồi hãy giận.

Hạ cười:

- Chút nữa ai ngu mà giận, giận người chứ ai thêm giận kem. Bộ chút nữa Phượng dẫn đi ăn kem thật hả?

- Thật chứ.

- Sao nãy giờ không thông báo cho người ta biết.

- Để cho Hạ tự do giận, rồi mình về, khi nào vui vẻ hãy đi chơi.

- Hạ bỗng ôm choàng lấy vai Phượng cười vào tóc, vào má, vào cổ

Phượng:

- Thôi, không thêm giận nữa. Chiều nay Phượng xinh ghê, tóc thơm, má thơm, cái cổ cũng thơm nữa.

Mùa Áo Vàng

Chương 2

Phượng đỏ mặt vung tay Hạ ra. Hạ vẫn đeo lầy. Hai đứa nhìn lướt các tờ báo. người bán báo lạ lòng nhìn hai cô gái. Hạ chỉ tay hỏi:

- Có bán báo "Bạn Gái Trẻ" không?

Người bán báo rút ngay một tờ lòn loẹt, bìa in hình hai người ôm nhau cười toe.

- Họ viết gì trong này thế ông?

- Hay lắm, đủ thứ chuyện trên đời.

Hạ cười bảo Phượng:

- Mua tờ này đi, anh chàng chắc ưa nghiên cứu về... bạn gái lắm.

- Hạ kỳ ghê, cứ chọc người ta không. Anh Nguyễn đời nào đọc báo này.

- Sao Phượng biết?

- Sao không? Hạ chưa biết anh Nguyễn mà có vẻ thù anh Nguyễn ghê quá.

- Khi không cái thù, Phượng nói ầu.

- Không Thù sao bắt người ta đọc báo này.

- Biết đâu anh Nguyễn lại thích, thì sao?

- Đã bảo không. Ông ấy chúa ghét loại báo này.

- Ghét, nhưng mình mua ông ta phải đọc, sung sướng mà đọc, rét

mướt lạnh lùng mà đọc.

- Tại sao phải như thế?

- Dễ hiểu lắm, vì mình là con gái. Con trai phải chịu con gái, con trai sinh ra để chết vì con gái. Chết đứng chết ngồi, chết không kịp trăn trối một lời nào cả.

Phượng cười xòa:

- Hạ nói nghe thấy ghê, anh Nguyễn không thể đâu. Anh Nguyễn lờ mờ lững đững, anh Nguyễn có bao giờ chịu con gái đâu. Anh ấy dọa đánh Phượng hoài.

- Làm bộ đấy.

- Hạ đầy ác cảm với người ta thế. Coi chừng đấy nhé, ghét của nào trời trao của ấy.

- Ê, Phượng, nói ầu hả?

Phượng tăng lờ, đi nhanh. Hạ phải đi nhanh theo. Hai đứa tới cổng bệnh viện. người gác cổng ngó hai đứa cười:

- Đi đâu đó, hai cô?

Hạ đoán tuổi anh ta cũng không lớn lắm, nhưng Hạ lại muốn trêu tức cái nụ cười vô duyên kia, nên đáp nhanh:

- Dạ thưa bác, hai cháu đi thăm người quen.

Mặt anh ta hơi khựng lại trước tiếng "bá" của Hạ vừa kêu. Phượng biết ý cầu vào cổ tay Hạ. Khi đi ngang trước mặt anh ta, anh ta nói, giọng nhão nhoẹt như một khúc kẹo kéo:

- Bộ tôi già lắm sao mà cô gọi tôi bằng Bác lặn?

Hạ tỉnh bơ, cười:

- Lớn hơn một tuổi cũng là già. Đằng này Bác lớn hơn tụi cháu ít nhất là hai chục tuổi, tụi cháu gọi bằng Bác chứ sao. Thôi chào Bác nhé.

Hạ giơ tay lên chào theo kiu nhà binh. người gác cổng tức lắm

nhưng không biết làm gì để trả đũa. Qua khỏi cổng bệnh viện, Phượng la Hạ:

- Hạ chộc giận ông, ông không cho vô thì làm sao?
- Sao không, nhiệm vụ của ông là gỡ cái sợi dây xích lên xuống trước cổng bệnh viện cho xe hơi ra vào chứ có phải ngăn cản tụi mình đâu.
- Tuy thế, nhưng ông ta cũng có quyền làm khó.
- Nếu thế Hạ lại có cách làm cho ông ta không thể làm khó được.
- Chiều nay Hạ làm sao ấy nhỉ, khùng khùng...
- Điên điên, chắc là sắp đau màng óc.
- Lây bệnh của anh Nguyen?
- Xì, ai mà thêm lây bệnh của anh chàng đó.

Còn mấy múi cam mà bà bán cam đưa cho ăn thử lúc nãy Phượng và Hạ chia nhau ăn. Hai đứa nhóp nhép nhai, phun hột xuống đường. Mấy người đi ngang qua ngó ngó vào mặt hai đứa, nhưng cả hai tỉnh bơ. Hạ nhìn lên các đỉnh cây, trong bệnh viện hình như mọi thứ đều được chăm sóc kỹ lưỡng. Từ cái băng đá, từ cái nhóm hoa, khóm cỏ, cho tới những ngọn cây trên đầu đều xanh um, thẳng tắp, đẹp mắt. Những con ve tha hồ ca hát trên đó, uống màu xanh trùng trùng điệp điệp của màu lá chưa thay. Bầy ve trong bệnh viện như là một đoàn hát đặt biệt ca hát giúp vui cho những người đau, ru ngủ cho người bệnh. Hạ thích thú với những bước chân nhẹ tênh của mình. Những con đường chạy vòng vòng qua những khu nhà tường vôi trắng, xinh xinh nằm dưới cây. Nắng nhỏ xuống từng vuông bóng mát, làm bóng mát long lanh như có dát những sợi tơ vàng. Hạ chớp mắt nói:

- Chà, ở đây yên lặng và thích thú quá. Mai mốt mang sách vào đây

học, chẳng sợ ai quấy rầy.

- Người ta mang sách vở tới thư viện chứ ai mang sách vở tới bệnh viện? Phụng cười.

- Đẳng nào cũng có chữ viện cả.

Phụng cười, ăn nốt múi cam cuối cùng, bảo:

- Hạ chiều nay ngang như cua, chắc ở nhà thường cho Hạ ăn cua rang muối?

- Không, ở nhà má thường cho ăn thịt hầm bắp cải, mỡ lấm tẩm, nên bây giờ da mặt của Hạ cũng có mụn lấm tẩm.

- Đâu nào, đưa Phụng coi.

Hạ vénh mặt cho Phụng xem. Con nhỏ vuốt mấy cái lên hai gò má Hạ, lắc đầu:

- Xạo, chẳng có mụn nào. Gò má Hạ cũng ngon như một trái đào, khiến người ta thèm cắn một cái.

- Đào lộn hột, cuối mùa hả?

- Không, đào Đà Lạt, đào trong kem bốn mùa trái cây, đào đang chín tới, đang mùa.

- Nịnh.

- Nịnh Hạ để được cái gì?

- Để nhờ Hạ giới thiệu cho một ông anh nào đó của Hạ.

- Hạ đâu có ông anh nào?

- Thiếu gì, chỉ cần Phụng xác nhận một tiếng là hôm sau có ngay.

Phụng thúc vào hông Hạ cười, hai má đỏ hồng:

- Phụng chẳng thèm.

Những con đường bên trong bệnh viện có vẻ đẹp hơn những con đường bên ngoài thành phố. Rải rác qua những con đường Hạ ngó thấy những cái băng đá, những khoảng rào thấp tựa bằng phẳng.

Bệnh viện chia ra từng dãy nhà hai tầng, cầu thang lộ thiên. Bệnh viện rộng thênh thang như một khu phố. Hạ vào đây lần đầu tiên, nhìn một chốc đã thấy rối rắm và chóng mặt.

- Như thế thì biết anh Nguyễn nằm đâu, Phượng nhỉ?
- Nằm ở một căn phòng trên lầu tầng nhà giữa.
- Phải đi lên cầu thang cơ à?
- Ừ.
- Eo ôi là dài, chắc mệt lắm.
- Đi thăm bệnh mà Hạ cứ kêu mệt hoài, người bệnh sẽ mệt lây đó.
- Thế mình phải nói khỏe hả?
- Ừ.
- Có phải cười không?

Phượng cười:

- Mặt phải tươi, môi luôn luôn nở nụ cười, kể toàn chuyện vui, cấm kể chuyện buồn.
- Mình đi vòng vòng đây chơi được không Phượng?
- Được, đâu có ai cấm.
- Vậy Phượng lên thăm anh Nguyễn một mình nhé, Hạ đi vòng vòng đây một lúc.

Phượng kéo tay Hạ kêu lên:

- Hạ kỳ, vào thăm anh Nguyễn đã, một lúc trở về tha hồ cho Hạ đi ngắm cảnh.
- Nhưng Hạ thích đi bây giờ thì sao?
- Chút nữa bộ không được sao?

Phượng trừng mắt cùng lúc với câu nói. Bây giờ Phượng không còn dễ thương nữa, mà đôi mắt Phượng long lên, sắc như lưỡi dao cạo.

Hạ đành cười:

- Chút nữa nhớ nhé, nhưng sao mắt Phượng dễ sợ quá. Chẳng có mơ huyền tí nào cả; giận một cái thì trềng lên, bén ngọt như một lưỡi lam, làm sao Hạ dám giới thiệu cho "ông anh" của Hạ.

- Sao vậy?

- Vì mỗi lần mắt Phượng long lên bén ngọt, ông ta sẽ rụng ít nhất là mười sợi tóc, một cặp chân mày, và đứt cái chóp mũi.

Hai đứa cười vang dưới chân cầu thang. Hạ bắt đầu cuống quýt khi lên bậc thang cuối cùng. Hạ đã vái thầm mong cho cầu thang kéo dài ra thêm, đi hoài không hết để khỏi lên gặp anh Nguyễn, một gương mặt như thế nào? Một mẫu người như thế nào? Hạ nghe tiếng guốc mình gõ lộp cộp, nghe tiếng trái tim mình đập mạnh. Hạ muốn dừng lại, quay xuống, và đi về. Nhưng Hạ lại nghĩ việc gì phải cuống quýt lên như thế trước mặt người lạ? Cứ xem như mình đi chơi với Phượng, thăm một người quen của Phượng rồi thôi, không nghĩ ngợi gì nữa.

Dãy hành lang vắng, chạy suốt như một con đường lớn, sâu và xa tấp.

Phượng nắm tay Hạ kéo đi như sợ Hạ sẵn sàng chạy trốn. Thật vậy, nếu Phượng đừng nắm tay Hạ kéo đi, rất có thể Hạ sẽ chạy xuống, thà đi lang thang ngắm cảnh còn thoải mái hơn là vào một căn phòng nào đó, thăm một người bệnh đang nằm. Hạ sợ một không khí như vậy, sợ phải ngửi mùi thuốc, mùi nhà thương. Anh Nguyễn, anh Nguyễn, là một người nào? Sao tự nhiên đầy dọa Hạ trong một buổi chiều đẹp như thế này. Và Hạ đang ghét cay ghét đắng cái ông Nguyễn vô duyên bệnh hoạn nào đó bà con xa gần với Phượng.

- Một không?

Hạ nhăn nhó ngay:

- Một thấy mờ, dừng lại nghỉ một chút đi Phượng. Cái cầu thang gì mà cao và dài quá xá, đi muốn hụt hơi.
- Nghỉ gì, tới rồi, mình đang đứng trước phòng của anh Nguyễn đây. Phượng vừa nói vừa cười với Hạ, nụ cười con nỏ sao mà dễ ghét ghê.

Tự nhiên Hạ thụt lùi sau một thân cột, mắt đảo đảo nhìn lên con số 35, số phòng anh Nguyễn. Rồi tự nhiên Hạ bật cười.

Hạ chỉ tay cười nói:

- Phòng này hả?
- Ừ.
- Sao lại phòng 35?

Phượng chột hiểu, phì cười, nắm tay Hạ lôi tới:

- Hạ nhiều chuyện ghê, người ta cho nằm phòng nào thì nằm phòng đó chứ.
- Không phải, anh Nguyễn chắc tuổi mùi.
- Lại bịa chuyện, anh Nguyễn tuổi tuất, con chó cò.

- Con chó cò nằm khoanh trong lò, cái mũi lỏ lem, phải không?

Phượng thúc vào hông Hạ một cái, và đưa tay đẩy cánh cửa phòng.

Hạ đành phải bước vào theo. Hạ tưởng đâu phải cuối đầu chào người lạ theo lời giới thiệu của Phượng, nhưng căn phòng trống trơn. Một tờ tạp chí Hạ vẫn thường đọc lẫn lóc trên đầu giường. Cái bàn nhỏ kê bên cạnh đó ngổn ngang ly tách, cái gạt tàn thuốc đầy nhóc, một điếu thuốc cháy dở còn bốc lên những ngum khói. Phượng ngó đảo đảo trong phòng. Hạ cười:

- Ông Nguyễn về rồi.

Phượng nhăn mặt:

- Còn đây chứ sao về, tên anh ấy còn nằm ở phòng này, lúc nãy lên

cầu thang Hạ không thấy à?

- Biết đâu mình đi lộn phòng.

- Phòng mang số 35 làm sao mà lộn được?

Hạ cười khúc khích, Phượng gắt:

- Gì mà cười, Hạ vui lắm chắc?

- Tại phòng mang số 35. Anh Nguyễn chắc chắn tuổi mùi, con dê, nên người ta mới cho nằm phòng số 35.

- Đã nói anh Nguyễn tuổi tuất, không phải tuổi mùi.

Phượng tới cầm cuốn tạp chí lên xem, rồi ném trở lại chỗ cũ.

Phượng trở tài trình thám:

- Cái tàn thuốc còn bốc khói, chưa dập tắt. chắc anh Nguyễn vừa mới đi đâu khỏi phòng.

- Lỡ mình vào lộn phòng của ông nào thì sao?

- Hạ nói tức ghê, bây giờ hai đứa trở ra xem lại cái bảng ở ngoài hành lang một lần nữa, đi không?

Hạ định cãi, nhưng vừa há miệng ra, cái cửa phòng đã xịch mở,

Phượng reo lên:

- Đấy, anh Nguyễn đây này, Hạ còn cãi nữa thôi.

Hạ ngượng quá, mím chặt môi thụt về phía sau. Nguyễn không tỏ vẻ gì chú ý tới Hạ. Trong phòng chỉ có một chiếc ghế ngồi duy nhất, Phượng nhường cho Hạ ngồi. Phượng ngồi xuống mép giường bên cạnh Nguyễn. Căn phòng không như Hạ tưởng, chỉ có một cái giường cho một người nằm, sạch sẽ, tuy hơi chật. Hạ ngồi xuống ghế nhìn quanh. Nguyễn vẫn không nói gì, đúng là người ít nói như Phượng giới thiệu trước.

- A, có mua cam cho anh Nguyễn đây.

Phượng reo lên, làm như một chuyện gì thú vị bất ngờ lắm. Nguyễn

vẫn hà tiện lời nói.

- Thế à.

- Nếu anh đi chơi một hơi nữa, bao nhiêu cam đây chắc vào bụng Phượng với Hạ hết rồi.

Bây giờ Nguyễn mới nhượng mắt ngó Hạ một cái nhẹ. Chắc lại tưởng Hạ tham ăn lắm như lời nói càn của Phượng. Con nhỏ thật là nói năng bừa bãi trước mặt người lạ mặt.

- Bạn Phượng đấy hả?

- Bạn, thân lắm.

- Cứ lấy cam ra ăn đi, anh ăn đâu có hết bao nhiêu đó.

Phượng cười, ngó Hạ. Hạ lườm cho một cái dài ngoằn. Phượng hiểu ý vội cười nói:

- Đùa chứ hai đứa được bà bán cam cho mấy trái. Cái này là phần của anh, ăn không hết bây giờ, mai mới ăn. Ăn hoài, chừng nào hết thì thôi.

- Làm như anh là trẻ con.

- Người bệnh giống như trẻ con lắm, thèm ăn đủ thứ, Phượng biết chứ bộ. À, còn cái này cho anh nữa. Một tờ báo tuần.

Hạ ngượng cứng người khi Phượng rút trong người ra tờ tuần báo đã mua lúc nãy đưa cho Nguyễn. Với lời "đề bạt" hết sức chân tình:

- Cái này là do ý kiến của nhỏ Hạ, Phượng chỉ nghe theo thôi.

Nguyễn cầm tờ báo lướt qua cái bìa, vội nhăn mặt:

- Anh đâu có đọc cái này bao giờ?

- Nhỏ Hạ bảo anh nằm trong này buồn lắm, chắc cần tìm bạn bốn phương, báo này lại có mục Giao Lưu Kết Bạn, nhiều lắm, tha hồ cho anh chọn.

Nguyễn mỉm cười, không nói gì. Nhưng Hạ thì chết sững trên ghế,

không ngờ Phượng kể vanh vách hết cho Nguyễn nghe, trong khi đáng lẽ ra Phượng phải giấu. Hạ liếc Phượng bằng một đuôi mắt dài. Chiều nay nhỏ Phượng thật dễ ghét. Hạ không biết giải thích làm sao trước nụ cười đầy vẻ mai mỉa của Nguyễn. Phượng hỏi:

- Anh đi đâu nãy giờ vậy?
- Đi ra ngoài, đi dạo. Thấy Phượng đi vào nên quay về.
- Thấy Phượng vào sao anh không kêu?
- Tưởng Phượng đi thăm ai.
- Thăm ai? Thăm anh chứ còn thăm ai nữa?
- Anh đâu có biết.

Phượng cong môi:

- Người ta bỏ cả một buổi chiều đẹp đẽ như thế này để vào thăm anh, gặp rồi nói cái giọng vô ơn bạc nghĩa. Ghét anh ghê.

Nguyễn chỉ cười, tay lần dở những trang báo làm Hạ thêm ngượng.

Nguyễn hỏi Hạ:

- Ở nhà Hạ thường đọc báo này lắm hả?

Hạ lắc đầu quày quặt, Nguyễn cười:

- Không đọc sao biết trong này có mục tìm bạn bốn phương?
- Báo nào lại không có mục đó.
- Chắc hay lắm, tôi chưa đọc bao giờ nhưng Hạ mua cho thì phải đọc. chắc sẽ tìm được một người bạn đúng như lời Hạ nói.

Giọng Nguyễn ngọt như mía lùi, nhưng Hạ nghe đầy vẻ mỉa mai cay độc. Thật là ức nhỏ Phượng không thể tả, nếu Phượng không nói thì làm gì Nguyễn dám mỉa mai mình như thế. Và Hạ cũng đâu phải chịu ngồi nín im cho người ta nói móc. Hạ ức sắp phát khóc lên được.

- Anh bớt chưa?
- Một tuần nữa thì khỏi, không khỏi anh cũng xin về. Trong này toàn

bị chích đau với thuốc đắng không thể tả. Phụng biết không, mỗi buổi sáng người ta bắt hòng ra như gà rồi xịt thuốc vào, thuốc đắng cóng cả lưỡi, rồi chích vào mông hai mũi thuốc, đi muốn không nổi. Đã vậy còn bắt nhai 10 viên thuốc, không cho nuốt ngay, ngâm mười lăm phút, sau đó mới nuốt. Sợ quá, tới giờ bác sĩ khám anh cứ lén trốn đi đâu đó, nhưng cũng bị kêu về.

- Như vậy mới hết bệnh được chứ.
- Phụng thấy không, anh vẫn bình thường.
- Đau màng óc khó trị lắm, nó ở trong óc làm sao anh biết được.
- Biết hay không biết, tuần nữa anh cũng về.
- Phải đợi bác lên anh mới được về chứ.
- Phải về trước, chứ bà già lên còn lâu mới cho về.

Phụng dọa:

- Phải trị cho hết chứ nếu cứ để như vậy mai mốt anh hóa điên, người ta tổng vô nhà thương điên Biên Hoà thì rồi đời.
- Không sợ gì cả. Anh cũng đang muốn được điên đây.

Nguyễn cười ngó Hạ, giọng mỉa mai:

- Để khỏi phải đọc báo do người ta mua tặng và khỏi phải cảm thấy mình cô đơn cần tìm bạn bốn phương.

Hạ ngồi chết lặng trên ghế, người gì đâu mà chuyên môn nói giọng mỉa mai cay độc. Thảo nào Nguyễn không đau màng óc cũng uống. Hạ cảm thấy cần phải đáp lễ lại Nguyễn một lần kéo anh chàng cứ đàn áp mình hoài.

Hạ kéo tay Phụng làm bộ hỏi:

- Phụng có biết vì sao người ta bị đau màng óc không?
- Vì sao?
- Hạ có người quen học y khoa, người đó nói nguyên nhân của bệnh

đau nhức màng óc là tại người ta tối ngày hay nghĩ vẩn vơ, trong óc đầy mưu kế hại người, thốt ra cửa miệng toàn những lời sâu cay mặn chát, đầu toàn là nọc rắn, lời chua hơn chanh.

Nguyễn cười, làm bộ giả lơ. Phượng cũng biết Hạ trả đũa Nguyễn.

Con nhỏ làm tinh ngó Hạ và Nguyễn rồi bỗng bật cười:

- Ở đây là bệnh viện đấy nhé, ở đây người ta chữa trị vết thương chứ không gây ra vết thương.

- Ai gây?

Hạ lườm Phượng một cái. Phượng cười trừ. Nguyễn ngó ra cửa, bên ngoài hình như trời đang đổ mưa. Cơn mưa nhỏ từ lúc Hạ còn ngồi với Phượng trên xe xích lô queo vào con đường này. Hạ liếc Nguyễn, thấy vàng trán Nguyễn cao, phẳng lạng. Đôi mắt anh như rơi hẳn vào một khoảng không, đôi mắt như có những giọt mưa hồng ngoài kia. Mấy cọng tóc của Nguyễn lòa xoà trên trán và cả một mái tóc rối bù không chải. Hạ im lặng, cơn mưa ngoài kia làm Hạ cũng bị thu hút. Những giọt mưa nhỏ, lưa thưa ngoài vuông cửa như nhuộm cả màu xanh của cây lá bệnh viện. Trong cơn mưa, người ta hay nghĩ những chuyện êm đềm. Có phải như thế không mà Hạ nhìn ra đôi mắt Nguyễn, vàng trán của Nguyễn? Hạ bắt đầu cảm thấy ở Nguyễn một cái gì vừa thu hút vừa phũ phàng. chắc chắn là Hạ sau khi ở đây ra về không phải với một tâm hồn tự do bình thản như lúc đến.

Phượng bỗng phá tan khoảng khắc im lặng, nó cười nói:

- Nãy giờ hai người gặp nhau, mới chỉ quen sơ sơ mà coi bộ "găng" quá, bây giờ lấy cam ra ăn cho nó ngọt, hóa giải cái "chiêu thức" vừa chua lòm, vừa sâu độc kia đi chứ.

Hạ đánh vào vai Phượng:

- Sao lại hai người, có một người thôi. Hạ không quen với người ta.
- Ở hơ, không quen sao lại tới đây, ngồi trong phòng này, giữa một buổi chiều đẹp đẽ như thế này?
- Tại Phượng kêu đi chứ bộ.
- Thôi ăn một múi cam cho ngọt giọng.

Phượng nhét múi cam vào miệng Hạ, rồi gọi Nguyễn:

- Anh Nguyễn cũng ăn cam đi chứ, lưỡi của anh mấy hôm nay "chua" như giấm phải không?

- Anh chỉ uống sữa và nước trà đường, giọng anh ngọt ngào lắm.

Hạ Xi một tiếng nhỏ, chỉ để một mình Hạ nghe mà thôi. Phượng tiếp tục gọt cam và chia cho Hạ. Nguyễn không ăn, mà moi túi tìm gói thuốc lá. Phượng giật lại, la:

- Cái gạt tàn còn đầy tàn thuốc, anh hút nhiều quá không sợ ung thư phổi sao?

- Anh bị ung thư lâu rồi, bây giờ có ung thư thêm cũng chẳng sao.

- Nhưng anh đang chữa bệnh. Phải kiêng hút thuốc.

Và Phượng lấy gói thuốc bỏ vào giỏ cát, trao luôn chiếc giỏ cho Hạ rồi nói:

- Giao cho Hạ đó, từ giờ trở đi nếu anh muốn hút thuốc thì phải xin nhỏ này, nói sao cho nó nghe bùi tai, đưa thuốc cho anh hút thì nói. Hạ tự nhiên bị đưa vào cái thế chẳng đặng đừng, đành phải giữ cái giỏ. Và cũng cảm thấy thích thú vì từ bây giờ anh chàng hết dám nói cay nói mỉa với mình. Hạ khoái chí nhìn Phượng cười hoài. Trong khi đó Nguyễn bật diêm một cách vu vơ, ném những cây diêm vào giỏ đựng rác. Phượng trao cho Nguyễn nửa trái cam nói:

- Ăn cam đi, cam ngọt lắm, hút thuốc đâu có ngon bằng ăn cam, anh Nguyễn nhỉ?

- Sao Phượng biết?
- Dễ ợt chứ có khó gì đâu mà không biết cam ngọt, thuốc đắng, ai cũng biết rõ như thế cả.
- Thuốc mà đắng, mấy bà bán thuốc lá "dễ thương" gấp triệu lần mấy bà bán cam.
- Mấy bà bán thuốc lá đắng ghét, mấy bà bán cam ngọt xót, chỉ có anh là ca ngợi mấy bà bán thuốc lá thôi.

Nguyễn làm thình, Nguyễn cũng không buồn hỏi Hạ để xin gói thuốc lại. Buổi chiều bị mưa xóa nhoà, những giọt mưa nhỏ rất dài trên đường quanh những lối đi. Nguyễn đi ra ngoài hành lang nhìn xuống. Bên dưới vẫn có những người đi dạo dưới mưa. Những con đường nhỏ, im ắng của bệnh viện chạy lanh quanh qua những dãy nhà cây thấp. Một cây cầu nhỏ Nguyễn thấy qua màn mưa, gần căn nhà tường vôi màu gạch nung. Căn nhà đẹp dễ xinh xĩnh ấy nằm bên tay phải của bệnh viện mà hôm mới vào Nguyễn đã chú ý. Nguyễn ước ao được ở trong căn nhà đó, chiều chiều ra đứng trên cây cầu nhỏ, giữa màu xanh của cây lá, và những đám mây vượt thành phố bay ngang trên đầu.

Phượng và Hạ cũng theo ra, đứng bên cạnh Nguyễn cùng nhìn xuống phía dưới. Hạ có vẻ ngây ngất với những con đường giảng mưa, những chiếc băng đá dài, và những người đi dạo một cách nhàn nhã. Phía xa có những bồn hoa, rải rác chung quanh là màu xanh của cỏ mượt. Bệnh viện như một khu vườn, một công viên đẹp dễ và vắng người.

- Ở trong này thích ghê Phượng nhỉ?
- Nhường cho Hạ đó.

Nguyễn nói tỉnh bơ. Hạ nói nhỏ vào tai Phượng, giả bộ như không

nghe lời Nguyễn vừa nói:

- Ai mà thèm đau màng óc. Người ta chỉ thích ở trong này thôi chứ ai thích bệnh hoạn.

Phượng cười khúc khích ngó Nguyễn. Nhưng Hạ đã cầu Phượng ý bảo đừng nói lại. Những giọt mưa nhỏ rơi trước mặt Hạ, có lúc lại rơi bám vào tóc Hạ như những giọt sương nhỏ trong suốt của buổi sớm mai. Hạ để yên cho những giọt nước từ từ tan biến với cảm giác thích thú.

Phượng hỏi:

- Lúc nãy anh Nguyễn đứng ở đâu mà thấy tụi này đi vào?

- Đằng kia. Nguyễn đưa tay chỉ vào một khu vắng ngắt. Ở đó có nhiều bồn hoa và tiệm bán hủ tiếu, và có một cô bé mập ú như là Phượng đấy.

- Còn anh là gì, một "cây tắm xỉa xăng" hả? Sao anh thích trêu người khác thế?

- Anh như vậy vừa rồi, không ốm cũng không mập. Có cho thêm mấy ký thịt của Phượng, anh cũng không thèm.

- Ai cho đâu mà thèm với không thèm.

Hạ im lặng nghe hai người cãi nhau. Nhưng Phượng đâu có để yên, nó khêu Hạ vô:

- Anh ngó bộ cũng không bằng Hạ, hôm nào hai người đi cân thử coi ai... gầy hơn.

Hạ đấm Phượng một cái la lên:

- Ai thèm so.

- Phải cho anh Nguyễn biết rằng trên trái đất này anh là một sinh vật bé nhỏ nhất thế giới.

Nguyễn mỉm cười, không thèm trả lời. Phượng vẫn còn ám ức:

- Không trả lời đương nhiên là chịu thua. Anh Nguyễn chịu thua Phụng với Hạ rồi đó.

Nguyễn ngó Hạ hỏi:

- Hạ có muốn ăn thua không?

Phụng nắm tay Hạ giật giật nói:

- Chịu liền đi Hạ, mình thắng mà sợ gì.

Hạ cười vuốt những giọt mưa bám trên tóc. Khi ba người đi về phía hàng cây chợt thấy cái băng đá trước mặt, Hạ tới ngồi xuống.

Phụng và Nguyễn cũng thôi cãi nhau. Nắng vàng ánh bãi cỏ, làm lấp lánh những cánh hoa màu tím. Hạ nhìn qua khoảng rào, nghe ngóng bên ngoài con đường. Tiếng kèn xe vừa mất hút đâu đó ở một ngã tư.

Hạ đứng lên đi vòng vòng một lúc, bỏ mặc Phụng và Nguyễn ngồi trên băng đá. Khi Hạ quay trở lại thì cơn mưa nhỏ hình như đã tạnh. Chỉ còn những giọt nước bám trên lá cây rơi xuống, Hạ nói:

- Về thôi Phụng.

Phụng gật đầu đứng lên. Nguyễn vẫn ngồi yên trên ghế, bất động. Khi Hạ và Phụng đi được một khoảng, Nguyễn mới chỉ đứng dậy nói theo:

- Như thế là nợ nhau đấy nhé, sẽ đòi nợ.

Hạ nghĩ "nợ" thì "nợ" chứ sợ gì. Và bước nhanh theo Phụng ra đường.

Người gác cổng ngồi dựa lưng vào thành ghế, cái kết anh ta đội sụp xuống mí mắt. Phụng đi ngang qua còn tinh nghịch nắm lấy sợi xích rung lên, rồi cười khúc khích bảo:

- Chắc anh ta ngủ gục.

- Anh ta mắc cở với hai đứa mình đấy Phụng ơi.

- Dù sao cũng cảm ơn ông, ông nhé.
- Chúc ông ngủ gục một giấc thật ngon.

Hai đứa cười ra đứng bên lề đường. Buổi chiều hình như không có nắng. Những cái xe bán thức ăn đã dọn ra đông hơn là lúc mới vào. Người ta cũng xúm quanh những chiếc ghế nhỏ, cao, lờ mờ trong khói thức ăn và mùi thơm của hành tỏi, Hạ nhăn mặt:

- Trời ơi, sao mà đói bụng quá.
- Đừng làm bộ.
- Thật, đói bụng thật, mau đi khỏi chỗ này chứ không thì chết cái bao tử cõn con của Hạ mất.

Phượng kéo tay Hạ băng qua đường nhưng lại tránh mấy cái xe bán thức ăn hấp dẫn kia. Cuối cùng rất tình cờ, Phượng và Hạ đang đứng trước cổng thư viện. Một dãy con trai ngồi trên những bậc tam cấp nhìn xuống. Hạ bắt gặp trong từng đôi mắt đó ánh lên cái vẻ tinh nghịch. Những đôi mắt của thư viện buổi chiều, và Hạ biết tại sao con trai lại thường khoái học thư viện hơn học ở nhà.

- Đi đâu chứ, đứng đây cho Thiên Hạ ngắm à?
- Cũng vui vui chứ sao.
- Tức bụng thấy mồ chứ vui gì?

Bị Hạ cự, Phượng đưa tay vẫy ông xích lô đang ngồi tréo ngoáy xem tờ báo một cách nhàn nhã. Ông ta xếp tờ báo cất, đẩy xe tới.

Phượng và Hạ trèo lên ngồi. Tiếng chuông xe kính koong, kính koong nổi lên là Hạ thích thú, trong khi Phượng chỉ tay nói:

- Xuống đường Lê Lợi đi ông.

Chiếc xích lô đi tới một khoảng rồi quẹo tay mặt. Hạ nghe có một con chim nào hót trên đỉnh cây. Con đường nhỏ, vắng vẻ của khu cư xá, những bông hoa đỏ ối ngó thấy lờ mờ qua kẽ lá. Và Hạ nghe được

mùi thơm của hoa trong vườn của một ngôi nhà nào lúc xe chạy ngang qua.

Mùa Áo Vàng

Chương 3

Buổi sáng trời mưa thật sớm. Cơn mưa đổ xuống từ lúc Hạ thức dậy học bài. Con mèo nhỏ trốn lạnh rúc dưới chân Hạ, nó vẫn làm Hạ giật mình mỗi khi lơ đãng huơ chân đụng lên tấm da mềm mại lạnh lạnh của nó. Con mèo kêu gừ gừ mấy tiếng, rồi lại im lặng với giấc ngủ muộn, làm Hạ mỉm cười. Hạ cũng thấy lạnh, những giọt mưa nhỏ gây thành tiếng động lộp bộp ngoài cửa sổ, tiếng cây lá rung động và tiếng sét thỉnh thoảng nổi lên bất chợt trên bầu trời. Cơn mưa kéo dài, bụi ngùi đến cả những trang sách học.

Chuông nhà thờ đổ cho buổi lễ sớm, lúc những ngọn đèn đường trước nhà Hạ còn thấp cái bóng vàng nhòe nhọt trong màn mưa. Hạ mở hé một cánh cửa sổ nhìn sang khu nhà thờ. Những người đi lễ mặc áo mưa băng qua đường một cách chậm chạp men theo những mái hiên nhà, hay những tàn cây rậm rạp trên cao. Hạ tắt ngọn đèn bàn, xếp quyển sách lại để trước mặt và nhìn sang những cái hoa sứ trắng hình như mới nở trong đêm nay, trước lúc có cơn mưa. Trên bàn học của Hạ có tách cà phê sữa còn bốc khói. Hạ uống một ngụm nhỏ, nghe hơi ấm nơi đầu lưỡi nhưng đồng thời Hạ cũng đón nhận một buổi sáng sớm đầy hơi lạnh. Không hẳn là nỗi buồn, nhưng Hạ chợt nghe hồn mình lao đao với những giọt mưa gõ nhẹ và buổi sáng không thấy được ánh mặt trời qua những khoảng cây trồng như mọi ngày. Từ đây Hạ nhìn thấy tháp chuông của ngôi nhà thờ vươn cao lên, lơ mờ trong màn mưa. Những con bồ câu nhỏ nhà Hạ nuôi sáng hôm nay chưa buồn thức dậy.

Những chú chim bồ câu cũng trốn hơi rét, trốn những giọt mưa nhẹ nhàng lạnh bạc kia. Trước mặt Hạ, qua khung cửa sổ, những cây sứ trắng trổ đầy hoa sắp thành một hàng ngang trong khu giáo đường, xung quanh màu xanh và màu đỏ thắm của hoa cỏ, dây leo trên khoảng rào song sắt im lìm. Tiếng chuông từ trên cao lưng chừng trời vọng xuống, tỏa rộng ra một khu phố đang còn nhắm mắt ngủ. Hạ có thể là người thức dậy sớm trước đầu ngày, trước khu

phố, và trước cả những người đi lễ. Hạ ngồi đây với tách cà phê bốc khói, bốc hương thơm và một buổi sáng mưa ngầy ngật u buồn.

Tiếng chuông nhà thờ buổi sáng nghe như quánh đặc hơi mưa. Một người đi chậm chậm dưới hàng cây nhiều lá non, và một người im lặng trước những bước thật đều như đang cầu nguyện.

- Chị Hạ ơi, thức chưa?

Tiếng gọi của Đông dưới nhà. Tiếng gọi của những buổi sáng sớm chỉ

có Đông và Hạ thức. Đông bưng lên một ly sữa nóng, nó vừa đi vừa húp, bất chợt ánh chớp bên ngoài loé lên cho thấy dáng Đông, đi lom khom chậm chậm về phía Hạ. Đông kêu lên:

- trời đất ơi, sao tối thui vậy, bộ chị tắt đèn hả?

Hạ quay lại, tia chớp lóe sáng một lần nữa. Và Đông với tay bật đèn, nó bưng ly sữa đứng trước mặt bên cạnh tách cà phê của Hạ. Đông ngó ra cửa sổ nói như than thở:

- Lại mưa buổi sáng, đi học cực ghê gớm.

- Đông có lạnh không?

- Lạnh chứ, nên phải uống một ly sữa nóng, thật nóng cho ấm bụng.

- Chứ không phải tranh uống sữa với em bé hả?

Đông cười, nụ cười tươi tắn như giọt mưa đọng trên chần song cửa sổ.

Đông là con gái lớn của cậu Bảo. Hạ ở nh nhà cậu để đi học. Ít lâu nay ba má Hạ vẫn gửi thư về bảo Hạ tính chuyện xin chuyển trường về Đà Lạt học. Hạ chưa muốn xa thành phố này, vẫn thích ở trọ nhà cậu Bảo. Đà Lạt là thành phố tuổi thơ của Hạ, người ta chỉ về với tuổi thơ khi nào tâm hồn ngầy ngật với những cơn sóng đi. Hạ cũng nghĩ thế, và Hạ không về đó với bước chân của người con gái vừa bước vào tuổi mười bảy. Hãy đợi hai, ba năm nữa, Đà Lạt nhé!

- Chị tắt đèn chi thế?

- Chị thích ngồi nhìn mưa qua một khoảng tối. Đông thấy không, bên kia là khu nhà th. Chị chưa bao giờ qua bên đó để ngắm những bông sứ trắng như tuyết, những chùm hoa leo đỏ thẫm, tím nhạt. Những thứ đó đang nhòe trong làn mưa. Chị thích mưa trong bầu trời mù mù như sáng hôm nay.

- Cậu mợ đã thức chưa Đông?

- Đang ở dưới nhà.

- Sáng nay Đông định đi học bằng cách nào?

- Mang theo áo mưa.

- Cái đó dĩ nhiên rồi.

- Hai chị em mình đi bộ nhé?

Hạ cười:

- Thôi, đi xích lô đạp. Cái ông xích lô đạp quen của mình ở bên kia đường trước cổng nhà thờ đấy.
- Đi xích lô đạp chật thấy mồ mà cũng bị ướt nữa.
- Kêu ông ấy che mấy tấm bạt bằng vải nhà binh lên.
- Cũng ướt như thường.
- Vừa lạnh, vừa run, vừa tới trường mới thích.

Đồng rũ ra cười:

- Trời ơi, thú cái gì mà thú. Lúc này chị nhểm mấy nhân vật tiểu thuyết nặng rồi.
- Tại Đồng còn nhỏ, Đồng chưa biết.
- Đồng mà còn nhỏ, năm nay Đồng mười ba rồi chứ bộ. Đồng đã biết có khối ông thi sĩ ca ngợi tuổi mười ba, bởi vì tuổi mười ba là tuổi mới lớn, một tuổi quan trọng.
- Nhưng mười bảy còn quan trọng hơn.
- Tuổi mười bảy bẻ gãy sừng trâu hả?

Hạ cúi cổ tay Đồng, rồi trêu lại:

- Còn tuổi mười ba vừa la vừa khóc.
- Bậy, tuổi mười ba cài hoa trên đầu.
- Hoa gì?
- Hoa Ngọc Lan.
- Không phải, hoa Phù Dung. Vì đi người con gái như hoa Phù Dung sớm nở tối tàn.
- Chị Hạ nói gì nghe buồn thấy mồ.
- Chị nói lại lời má của chị đấy. Câu này chị nhớ từ ngày còn nhỏ lận cơ. Lúc ấy chị chưa mười ba tuổi như Đồng.
- Chị nhớ dai ghê.
- Bởi cái câu nghe buồn, và có vẻ đúng. Đồng nghĩ một chút xem có đúng không.
- Cái gì buồn buồn là không bao giờ Đồng nghĩ tới rồi.

Hạ và Đồng cùng cười. Những người xong buổi lễ túa ra đứng trên thềm nhà cao, hay dọc theo các tầng cây nhìn ra đường, ở đó những giọt mưa đang nối dài xuống, với những cơn gió xe lạnh. Khu phố vẫn còn chìm trong một vùng tối lơ mơ, những chiếc xe chạy chậm qua dưới đường có mở cây gạt nước. Bấy giờ, tiếng đồng hồ treo tường gõ dưới nhà, Đồng giật mình:

- Chết rồi. Sửa soạn đi học.

Đồng đứng dậy, uống hết ly sữa rồi đem luôn chiếc ly xuống. Đồng đá trúng con mèo làm nó thức dậy, rên gừ gừ. Hạ ẵm con mèo lên, đi một vòng trong phòng rồi đi xuống giường mình. Con mèo tìm được

hơi ẩm, lại tiếp tục ngủ ngon lành. Hạ đi thay áo, sửa soạn tập vở cho vào cặp da. Hạ tìm chiếc lược chải mái tóc. Khi đứng trước gương nhìn mặt mình, Hạ bỗng bàng hoàng thấy những chấm mụn nổi lên. Những chấm mụn không làm gương mặt Hạ xấu đi, nhưng làm Hạ sợ, cái sợ vu vơ của một người vừa bước qua một tuổi và cảm thấy tuổi nhỏ không còn theo nhịp đập của trái tim mình nữa. Một ngày nào đó, trái tim không còn đập theo ý ta thì sao?

- Mau đi chị Hạ ơi, mưa vẫn còn to lắm. Đi học kẻo trễ giờ đấy.

Hôm nay Đông có hai giờ toán đầu, ông thầy khó lắm.

- Hôm nay chị có hai giờ viết văn đầu ông thầy lại khoái ngâm thơ.

- Đúng là thứ hai, trời mưa. Đông than thở.

Hạ mỉm cười, quên những chấm mụn vừa mới nổi lên trên da mặt hồi đêm. Khi kéo ngăn tủ lấy viết, Hạ bỗng gặp gói thuốc vơi phân nửa của Nguyễn. Có cả bao diêm cũng vơi phân nửa. Hạ nhớ lại khuôn mặt Nguyễn, đôi mắt, và dáng ngồi của người con trai xa lạ mới quen trong một lần gặp gỡ. Hạ bỗng thấy bối rối, nóng ran cả hai gò má. Hạ rút một que diêm quẹt lửa, mùi diêm thơm nồng trong không khí lạnh. Hạ thối phụt cho que diêm tắt rồi bẻ gãy làm đôi ném ra ngoài cửa sổ. Tiếng chuông ngôi nhà thờ đổ vang, tiếng kính koong, kính koong ngân trong tiếng mưa đều. Hạ xách cặp bước xuống cầu thang.

Đông đã đứng chờ Hạ sẵn trong phòng khách. Cậu mợ Bảo vừa thức dậy ăn sáng, cậu ngồi trong ghế đọc tờ báo một cách vội vã, còn mợ nhìn ra mưa nói với Đông và Hạ:

- Trời mưa không to nhưng dai dẳng lắm. Hai đứa phải mặc áo mưa kín, trùm cả đầu chứ không thôi sẽ bị ướt như chuột đấy.

Đông vừa mặc áo mưa vừa cười khúc khích:

- Tại sao không gọi là ướt như mèo mà gọi là ướt như chuột, hả mẹ? Mợ Bảo lườm:

- Còn hỏi, mèo là mày đấy, người ta tránh cho mà không biết thân.

Đông rút cổ, nói:

- Con mà là mèo sao? Ba vẫn gọi con là Rắn Mối vì con hay thè lưỡi.

Cậu Bảo ngừng lên cười:

- Thôi đi học đi nhỏ, ở đó mà đùa, trễ giờ.

- Dạ, con đi ngay.

Hạ nãy giờ đứng một bên cười chứ không góp chuyện. Hạ cũng đã mặc áo mưa xong, cùng cúi đầu với Đông trước cậu mợ Bảo để chào đi học. Hạ vẫn có cảm tưởng mình chưa thân mật lắm với gia đình này. Nhiều lúc Hạ còn tủi thân với những giây phút một mình, và coi thủ tục cúi đầu chào đi học trước cậu mợ Bảo là một điều vớ vẩn,

giả dối. Hạ thích được nói một câu ngọt ngào, thích được vuốt lên má, dù Hạ đã lớn, hoặc thay cho lời nói là một nụ cười. Trường học ở đằng trước. Cái tấm bảng thên thang đó và vòm cây xanh trùm xuống một khoảng không, còn lại trong những ngày Hạ mười bảy tuổi làm Hạ bối rối, Hạ không muốn phải bối rối trước tình cảm trong gia đình. Và lần nào Hạ cũng có cảm giác nóng ran hai bên mang tai khi cúi đầu chào cậu mợ Bảo với câu nói thành ướm lệ "thưa cậu mợ con đi học".

Câu nói không có khả năng làm xích lại tình thương của Hạ và cậu mợ Bảo. Nó vẫn như thế, bình thản. Và tuy nhiên, Hạ biết, cậu mợ Bảo vẫn quý mến Hạ. Trong nhà Hạ chỉ gần gũi được với Đông và thân thiết với Phượng ở trường học. Hạ biết đời sống của mình như thế và chấp nhận nó tới ngày phải xa trường. Nhưng sáng nay đột nhiên Hạ buồn.

Cơn mưa làm bầu trời mờ đục, tươm nước. Những cánh lá rũ xuống trên con đường lờ mờ với những góc phố, những ngôi nhà. Phía bên kia nhà thờ có chiếc xích lô vừa đưa người vào trở ra. Đông vẩy lia lia, hai đứa đứng nép vào nhau chờ chiếc xe băng qua cặp vào lề. Đông bước lên trước, Hạ lên sau. Những giọt nước long lanh trên làn vải áo mưa làm Hạ lạnh. Đông đã lấy kính ra đeo vào mắt. Con nhỏ vẫn mắc cỡ khi đeo kính cận thị ngoài đường. Đông nói:

- Phải đeo kính để nhìn cho rõ phía trước, nhìn những giọt mưa tái tẻ trong buổi sáng này.

Hạ mỉm cười trước câu Đông nói. Đôi khi, Đông cũng nói được một câu thật dễ thương, bình thường Đông chỉ nói những câu gọn, thực tế. Điều này không lạ, vì Đông sống trong gia đình thực tế, và còn trẻ con dù Đông đã có thể được gọi là thiếu nữ. Phải chăng Hạ đã cảm thấy mình không còn giống như Đông nữa. Đời sống đã có một thứ ánh sáng tinh tường hơn, và đã được tô bằng một nét màu xám chững chạc. Hạ cũng đã mỉm cười cùng với ý nghĩ này khi nhớ tới Nguyễn. Dưới mắt người con trai kia Hạ và Phượng lại được gọi bằng một cô bé.

Chiếc xe chạy chậm qua những con đường quen thuộc. Ngôi chợ họp trong buổi sáng mưa với những chiếc xe hàng to lớn còn chất đầy rau cải và những bóng người lờ mờ xám ngoét. Xe ra đường lớn, ở ngã tư, người cảnh sát vào cái dù che trắng toát phía trên đầu. Hạ như còn nghe thấy tiếng chuông đổ trên các ngọn lá rũ xuống và trong một khoảng không mù ảm những âm thanh kỳ lạ mơ hồ. Hạ nghĩ tới Phượng giờ này chắc đã tới trường, nó đang đứng trong góc nào đó để chờ Hạ. Tự nhiên Hạ cũng nhớ ngay ra Nguyễn, người

con trai lạ gặp trong bệnh viện. Đôi mắt ấy có gì mà lúc nào cũng rình rập theo Hạ, dõi theo những bước chân của Hạ. Bây giờ, trong buổi sáng mưa bay này anh đang làm gì, tờ báo kia chắc chắn anh có đọc hết hay không. Hạ cười thầm, trò chơi đùa nhau hôm trước nghĩ cũng ngộ nghĩnh. Hạ nhớ mình có một gói thuốc lá và một bao diêm để trong ngăn kéo bàn, ở nhà. Hạ chưa bao giờ nghĩ sẽ trả lại cho người con trai kia.

- Chị Hạ, chị Hạ. Thấy gì không?

- Thấy gì?

- Đằng kia kìa, ở một ngã tư, có một đám tang. Họ đi trong mưa.

Hạ nhìn theo phía tay Đông chỉ, quả có một đám tang và người đưa đi dầm trong mưa.

Quay lại Hạ nói với Đông:

- Gặp đám ma đầu ngày hên lắm.

- Chắc hôm nay Đông khỏi phải bị trả bài.

Hai đứa cười, Hạ nhìn ra hai bên đường, tự nhiên Hạ thấy yêu thích những cái hoa giấy nở trong khoảng rào cây xanh của một ngôi nhà nằm bên đường. Và Hạ nhớ lại một đoạn phim đã xem với Phượng cách đây rất lâu. Người con gái đi học bằng xe đạp trong buổi sáng sớm qua các ngã đường còn nhiều sương mù. Những chuyến xe điện, những đứa trẻ con băng qua đường cười đùa. Hạ biết đó là một thành phố mộng tưởng của mình, chứ thành phố của Hạ đang ở làm gì có một buổi sáng đẹp như vậy. Nếu không có cơn mưa sáng nay đường sẽ tràn ngập xe cộ, nắng bụi sẽ thay cho sương mù, khói xăng sẽ làm ngộp thở. Kể ra buổi sáng có mưa cũng là một điều thích thú, thành phố sẽ dịu lại, tấm gọi sạch sẽ bụi bặm lá cây rác rưởi. Và cho người ta có quyền mơ mộng chốc lát.

Xe tới trường, đậu lại bên lề. Từ trong xe Hạ đã trông thấy Phượng đứng nép vào một thân cây lớn, tàng lá bịt kín bên trên che những giọt mưa xuống. Hạ cùng với Đông nhảy xuống. Đông trả tiền rồi chạy vào trường khi thấy Hạ vẫy tay với Phượng.

- Sao tới sớm vậy?

- Đứa em đi học sớm, nó chờ tới quãng ở đây. Đứng chờ Hạ mà lạnh run.

- Có mặc áo mưa mà lạnh nổi gì, lại nhỏng nhẻo rồi.

- Áo mưa vẫn lạnh như thường.

Hạ vòng tay ôm ngang lưng Phượng. Hạ ngược lên nhìn tàng cây thà là che phủ những giọt mưa, một chỗ đứng tránh mưa tốt, và thơ mộng. Từ đây có thể nhìn qua bên kia đường thấy vệ cỏ chạy cặp theo hàng rào tường quét vôi vàng nhạt, loang lổ nước mưa. Thiên

hạ đứng nói chuyện với nhau dưới các bóng cây, có những điều thuốc lập lờ của mấy gã con trai đứng bên mấy tà áo trắng. Họ tạo cho buổi sáng một sự đầm ấm, dễ thương, và mưa là một cái cớ để người ta bắt chuyện với nhau để biến thành những nụ cười, Hạ bỗng nói vào tai Phượng:

- Sáng nay lạ lắm Phượng à.

Mắt Phượng sáng lên:

- Có nhiều tiền phải không?

Hạ bĩu môi:

- Bộ tiền rơi trong giấc mơ hay sao mà Phượng hỏi vậy?

Giọng Phượng dài thòng:

- Chứ là cái gì, ai mà hiểu nổi?

- Nói nhỏ thôi nghe.

- Nói lớn cũng được, mưa như thế này, chỉ có hai đứa đứng dưới gốc cây có ai nữa đâu mà Hạ sợ người khác nghe?

- Sợ chứ, không có người nhưng cũng có cây cỏ, những giọt mưa, lá chết dưới chân mình nghe.

- Thôi đi tiểu thư, tính nói chuyện thần tiên, chuyện ngày xưa khi loài vật còn nói được tiếng người hả?

- Ngộ lắm, này nhé, sáng nay lúc đi học Hạ vô tình cầm đến gói thuốc của anh chàng Nguyễn, rồi lại vô tình kéo lấy một que diêm bật lửa, kỳ cục chưa, không hiểu là điềm gì, lạ quá?

Phượng nhướn mắt tinh nghịch:

- Đó là điềm... bị đòi nợ.

- Ai thiếu nợ ai mà đòi?

- Hạ thiếu nợ anh Nguyễn chứ còn thiếu ai nữa.

- Bao giờ, cái gì?

- Gói thuốc, bao diêm. Vừa nói đó lại quên:

- Cái đó đâu phải là nợ, Phượng đưa cho Hạ nhờ giữ giùm kia mà?

- Ấy đấy, theo một lý thuyết gia của Chủ Nghĩa tình cảm thì gọi là nợ, en n ơ n ơ nặng nợ. Chữ Nợ viết hoa đấy, hiểu không?

Hạ nhăn mặt:

- Ông lý thuyết gia tên Tiểu Phượng chắc.

- Phượng ăn nhầm gì, ông ta là một người vô hình, phiêu bồng và nhẹ nhàng như sương khói. Ông ta màu nhiệm lắm không thấy được đâu, nhưng ông ta lại thấy mình rất rõ, nhất là thấy cái gì đang xảy ra trong mắt mình. Ông ta đang thấy khói xanh um trong đôi mắt của Hạ, cô tiểu thư Ly Hạ đấy.

Hạ dụi mắt:

- Khói nào đâu, mắt Hạ chỉ thấy những giọt mưa thôi.

- Mưa đang bốc thành khói, và khói đang bay về một hướng trời.
 - Trời mưa khói không bay nổi.
 - Không bay nổi thì khói tích lũy lại, ứ đọng lại, chứa chan làm mắt Hạ thành một rừng sương khói âm u.
- Hạ phát vào vai Phượng:
- Rừng nào mà sương khói âm u?
 - Rừng của riêng hai người, hai người từ xa lạ tìm đến nhau. Hạ đã thuộc bản "Tìm Nhau" chưa?
 - Thuộc từ lâu rồi. Ngày nào Hạ cũng hát, nhưng không biết ai tìm ai.
 - Tiểu thư Ly Hạ tìm một người.
 - Ông bán bánh cuốn chắc.

Phượng tỉnh bơ:

- Ông ấy cũng đáng tìm lắm, nhất là bây giờ, ngay lúc này bụng Phượng đang có một triệu chứng con kiến đang bò, đang uỳnh lộn nhau, cắn xé nhau dữ dội. Nhưng còn một người khác đáng tìm hơn nữa.
- Ai, người nào mà ngon lành hơn ông bán bánh cuốn của Phượng vậy?

Phượng phát vào vai Hạ giả lơ:

- Hạ muốn biết không?
- Dĩ nhiên là rất muốn.
- Hạ biết con đường Đại Học chứ?
- Quá biết, con đường có mấy cái trường đại học trong tương lai đào tạo nên những anh chàng bán cháo phở, thầy lang bào chế thuốc đau bụng với lại những anh chàng trồng tía, cửa gỗ và sử dụng máy cày.

Phượng cười rũ ra nhưng cũng gắng nói:

- À, đúng quá xá, đi từ đó tới một ngã ba. Hạ đứng ở đấy làm ông cảnh sát Chim Bay Cò Bay một phát giăng hai cánh tay ra, nếu mặt Hạ hướng về mấy ông lính hải quân, hoặc thủy thủ tàu viễn dương, tay trái chỉ vào một ngôi nhà thờ, tay phải chỉ thẳng boong đến người mà Hạ muốn tìm.

Hạ đâm thùm thụp vào lưng Phượng, giẫy nẩy:

- Phượng nói bậy, nói ầu, bụng chưa có miếng bánh cuốn nào sao chứa toàn là ớt, tiêu, giấm với lại nước mắm mặn không vậy?
 - Hướng đó có đúng không, hay lại phải mất công chỉ hướng khác?
- Hạ cấu vào cổ tay Phượng những dấu thật sâu đến nỗi Phượng phải nhăn mặt lại năn nỉ xin buông tha. Hạ ra điều kiện:
- Được, sẽ tha. Nhưng Phượng phải theo một điều kiện này.
 - Điều kiện gì?

- Từ bây giờ trở đi Phượng không được nhắc tên anh chàng đó nữa, trước mặt Hạ.

Phượng nháy mắt hỏi:

- Anh chàng nào?

- Anh chàng bà con gì gì của Phượng đấy.

- Anh Nguyễn hả?

Hạ mím môi, gật đầu. Phượng dài lưỡi ra hỏi:

- Nhưng tại sao?

- Không tại sao hết.

- Chuyện gì cũng phải có lý do chứ.

Hạ mỉm cười bấm thật sâu hai đầu móng tay vào da thịt Phượng khiến Phượng ứa nước mắt, gật đầu. Bây giờ Hạ mới buông tay ra. Phượng nhăn mặt xoa hoài cổ tay, không nói gì với Hạ nữa. Hạ đứng yên nhìn những chiếc lá rơi bên kia con đường. Những chiếc lá lờ mờ trong mưa, làm cho con đường mang thêm một vẻ u buồn. Hạ quay lại, bắt gặp Phượng với những giọt nước mắt và vẻ giận dữ trên gương mặt, Hạ nhớ ra là đã nặng tay với Phượng lúc nãy, những dấu móng tay chắc đã rướm máu trên da thịt Phượng. Hạ kéo cổ tay Phượng lên nhìn, bắt gặp những sợi máu rỉ ra trong mấy dấu móng tay sâu. Hạ cuống quýt hỏi:

- Phượng đau lắm phải không?

Phượng không trả lời. Hạ càng cuống quýt hơn, tưởng những dấu móng tay kia có thể làm chết được Phượng. Hạ mở cặp lấy chiếc khăn mùi xoa trắng tinh lau những sợi máu ứa trên cổ tay Phượng, và lí nhí một lời xin lỗi. Nhưng Phượng vẫn không đáp lại, giữa lúc mà Hạ không ngờ nhất, Phượng lại chạy vụt đi, băng qua đường, vào cổng trường và mất hút trong đó. Hạ buồn bã vô cùng. Buổi sáng mưa hai đứa vui như chim đứng dưới bóng cây đợi giờ chuông reo vào lớp nhưng không ngờ vì một chút sơ ý Hạ đã làm Phượng giận. Phượng giận rồi lại sẽ hoà, nhưng bây giờ Hạ có cảm tưởng buổi sáng hôm nay chỉ có một mình Hạ, trong cơn mưa tràn ngập này. Hạ đứng một mình ngậm ngùi cắn mấy cọng tóc ướt nước trong hai hàm răng lạnh tưởng như cắn một cục đá nhỏ sau khi uống hết ly chanh đường.

- Ly Hạ, đứng đây làm gì thế?

Hạ quay lại bắt gặp nụ cười và cái vỗ vai đầm ấm của Trân. Gương mặt Trân trắng xanh dưới cái mũ áo mưa. Trân cười:

- Phượng đâu rồi?

- Vào trường rồi.

- Sao lạ vậy?

- Phượng giận.
- Có thể chứ. Nhưng bao giờ thì huề nhau?
- Chưa biết.
- Kép kia giận bỏ nàng bơ vơ trong trời mưa dưới gốc cây, vậy cho "kép" này thế chỗ được không?

Hạ cười:

- Thế bao lâu?
- Một hôm thôi.
- Không được, một hôm rồi bỏ người ta bơ vơ lại buồn chết.
- Chứ muốn bao lâu?
- Thế hoài.

Trân cười khúc khích:

- A, như thế là dụ dỗ người ta đấy nhé, xúi giục người ta đánh nhau đấy nhé. Ta không dại đâu, dù cho nàng có một giọng nói ngọt xớt như mía lùi, đôi mắt sâu thăm thẳm như hai cánh nhạn về ngang lưng trời, nụ cười rục rờ như những bông hoa mười giờ trong bồn cỏ giữa sân cò ta cũng nhất quyết không nghe. Ta không cướp bồ của bạn, ta không đá bạn bằng mười ngón chân lạnh bạc của ta, mặc dù ta cũng rất mê nàng. Ôi tiểu thư Ly Hạ, nàng rất sầu trong mưa, rất đẹp trong lá rơi rơi bồi, rất ngon như giọng rao của ông... bán bánh bao nóng hồi vừa thổi vừa... quăng.

Hạ bá vai Trân hỏi:

- Hồi hôm Trân đóng kịch trên ti vi phải không?

Trân ngạc nhiên:

- Đóng kịch gì?
- Kịch tình cảm tâm lý xã hội, kịch trong nhà ngoài phố ấy.
- Đâu có, Trân chưa đóng kịch bao giờ cả.
- Vậy mà con nhỏ nào giống y như Trân vậy, nó cũng nói hay như Trân vừa nói đấy, làm Hạ cảm động, khóc quá xá.

Trân đấm vai Hạ nguýt dài:

- Lưỡi Hạ sắc bén độc hại như cái móc người ta móc dừa. Đúng là người đẹp có nanh có vuốt.
- Làm như người ta là con điều hâu làm rụng không biết cơ man trái tim của những anh chàng cừu non mới bắt đầu lớn.
- Ờ, nói giỡn chơi thì được, chứ không có nói bậy nghe.
- Nói đúng chứ ai nói bậy bao giờ.

Hạ định dùng ngón đòn thiện nghệ của mình là những cái móng tay nhọn hoắt đưa ra cấu vào cổ tay Trân, nhưng con nhỏ nhanh quá né kịp và nhe răng cười hì hì. Hạ tức quá la lớn:

- Người nào nói ầu tối về ngủ không nhắm mắt được.

- Không nhắm mắt được thì càng vui, tha hồ mà nhìn đỉnh mùng bắt rệp, nhìn muỗi bay mà đập, nhìn thần lằn đuổi nhau...
Hạ giận ghê, không biết nói gì thêm, đành đứng im, Trân lại léo nhéo phía sau:

- Hạ biết tin gì chưa?

- Định không nói chuyện với Trân nữa nhưng cuối cùng vì tò mò Hạ cũng phải hỏi:

- Tin gì?

- Một tin quan trọng vào bậc nhất thế giới.

- Trân mà tin gì chẳng quan trọng.

- Lần này quan trọng thật.

- Chuyện gì thế?

- Hạ có nhớ anh nhỏ Thảo không?

Hạ phì cười:

- Nhớ làm gì mới được chứ, Trân hỏi kỳ!

- Không có kỳ đâu nhé, cái anh chàng để tóc mô đen quần quai chính hiệu con nai vàng ngơ ngác mình gặp hôm sinh nhật nhỏ Thảo đấy.

Anh chàng ngồi gần Hạ ấy, nhớ không, không nhớ cũng ráng mà nhớ đi, kéo mang tội.

- Tội gì mà tội, khi không cái bắt nguời ta nhớ.

- Bởi rằng thì là cái anh chàng đó kết Hạ lắm lắm.

Hạ khoanh một ngón tay vẽ vòng ra phía sau lưng nói:

- Tiện ni đang đứng trước cửa chùa, ngài đừng đem chuyện đời ra nhằm quấy rầy một tâm hồn đang gửi về cõi phật. Đạo và đời đã ngăn cách hai ta như hai đường rầy xe lửa chia đôi mặt đường nhựa.

- Rồi nàng định cắt đứt dây chuông thiệt sao?

- Thật.

- Vậy nàng cứ việc cắt đi.

Hạ cười:

- Tiện ni quên sợi dây chuông đó ở chỗ nào rồi, để chút nữa tiện ni sẽ gài sợi... dây điện.

- Nàng chưa cắt được dây chuông là chưa muốn đoạn tuyệt với đời.

Vậy ta cho nàng một tin hấp dẫn, lâm ly bi đát, còn hơn tiếng chuông chùa của nàng nữa.

- Chẳng hay đó là tin gì vậy Ngài? Tin người yêu của ngài ăn xoài tượng nhiều quá nên đau bụng phải đi nhà thương?

Trân cố nhin cười nói:

- Không phải, tin người yêu của nàng chứ. Chàng tên là Hảo, nước suối Vĩnh Hảo. Cái tên nghe thấy mát cổ họng rồi. Chàng vốn là một thanh niên rất mực quái chiêu, thời trang đúng mốt. Chàng đã mê

nàng, điên dại vì nàng, mới hay cách đây mấy ngày chàng đã ốm tương tự nằm liệt giường không ngóc đầu dậy nổi.

- Chàng có ăn uống gì không?
- Chàng chỉ uống sữa, ăn lai rai mấy bột cháo, chàng sắp chết.
- Cho chàng chết luôn.

Trên giấy này:

- Hạ không được nói tàn nhẫn như thế, Hạ không thể nhẫn tâm giết chết một người.
- Hạ giết ai đâu?
- Hảo, nước suối Vĩnh Hảo.
- À, cái tên nghe có vẻ mát cổ lắm, những lúc học bài chắc cần.
- Lại cái giọng độc ác đó nữa. Hạ phải biết rằng anh chàng nước suối Vĩnh Hảo đang nằm chờ chết nếu Hạ không nhỏ vài giọt cam lồ tình yêu.

Hạ nhảy tới nắm tay Trân, và lần này Trân không tài nào tránh kịp.

Mùa Áo Vàng

Chương 4

Hạ sử dụng ngón đòn ruột của mình, nghĩa là nắm móng tay cùng cấu một lượt vào cổ tay Trân, cấu thật mạnh. Và Trân co rúm người lại, nhăn nhúm mày, kêu xin rồi rít. Hạ gần:

- Trân còn nói ầu nữa hết?
- Nói cách sao mà gọi là nói ầu.
- Gán anh chàng nước suối Vĩnh Hảo là người yêu của Hạ.
- Ủa, bộ không phải sao?

Hạ nhấn mạnh mấy móng tay nhọn:

- Phải cái gì mà phải.
- Không phải thì thôi.
- Ai bày chuyện đó?
- Không ai bày hết.
- Vậy là Trân phịa ra phải không?
- Không, có thật, có thật. Anh Hảo đau ngất ngư mấy hôm nay, nhỏ Thảo bảo anh Hảo mê Hạ lắm và ôm tương tự.
- Kệ ông ta chứ, nói với Hạ làm gì?
- Để vậy ông chết làm sao?
- Còn lâu, ông đòi tiền đi cắt mái tóc Mô Đen Quần Quại của ông đó.

- Nói tay một chút Hạ ơi, đau quá.
- Muốn hết đau thì đừng nói bậy nữa.
- Rồi, hết rồi.
- Nhớ đừng quên à?
- N... h... ờ!

Giọng Trần dài thòng, nhão nhèo đến tức cười. Hạ buông tay Trần ra, Trần hít hà luôn miệng và xoa xoa cổ tay mình. Hạ cười hỏi:

- Có đau lắm không?
- Đau gần chết.
- Vậy cho đáng đời, ai biểu nói ầu.

Trần muốn khóc, Hạ kéo tay Trần chạy vào những bậc tam cấp. Trần gỡ mũ áo mưa xuống, gương mặt hiện ra sáng rỡ. Hạ co người lại tránh những giọt mưa bắn tới dưới chân nói:

- Lạnh quá.
- Tính sao hả Hạ?

Hạ ngạc nhiên:

- Tính gì?
- Chuyện anh Hảo?

Hạ hoàn toàn không để ý gì đến Hảo cả, mặc dù hôm sinh nhật Thảo và trước đó, Hạ có nói chuyện nhiều lần với Hảo, khi thì gặp ở trường những hôm Hảo tới rước Thảo về, khi gặp ngoài phố tình cờ. Khi nói chuyện, Hạ vẫn kêu Hảo bằng anh và xưng tên, xem Hảo như một người lớn, quen, thế thôi. Hạ không để ý gì thêm. Bất ngờ điều Trần nói làm cho Hạ suy nghĩ, nhưng suy nghĩ chỉ thoáng qua một chốc rồi Hạ lại cười:

- Đau tương tự một chút cho đời có ý nghĩa chưa chết chóc gì ai mà Trần lo.
- Trời ơi, sao không chết. Ông đau đến thi kỳ thứ ba rồi đó.
- Kệ, Hạ đâu biết gì.
- Không biết... nghĩa là sao?

Hạ rụt cổ:

- Không biết nghĩa là không biết, chứ còn sao nữa.

Bỗng Hạ cười nheo mắt hỏi Trần:

- Này, hỏi thật, hôm nay Trần nhận hối lộ của anh chàng nước suối Vĩnh Hảo bao nhiêu mà lo lắng ghê quá vậy, lại còn có vẻ thuyết phục người ta nữa?

Trần giữ vẻ mặt giận hờn nói:

- Nói cho Hạ nghe thế thôi, chứ chả có ai nhờ cả. Nếu nhờ, chỉ có con Thảo nhờ thôi, vì nó nói với Hạ nó ngượng.

Hạ đáp bằng quơ:

- Việc chả có gì quan trọng cả, đừng làm cho nó ra vẻ quan trọng.
Hạ phải lo học thi. Năm nay phải đậu, không đậu phiền ghê lắm.

- Sao lại phiền?

- Nghĩa là sẽ có nhiều thay đổi không do nơi ý mình nữa.

- Má Hạ bắt Hạ Cống Chò hả?

Hạ đấm vai Trân:

- Lại nói bậy, Cống Chò đâu mà sớm thế, mình mới vừa mười bảy tuổi.

Trân ba hoa:

- Mười bảy tuổi là tuổi đẹp nhất để... đi vào gia đình người lạ.

- Hạ nhường khoảng đường chim ca hoa nở đó cho Trân đó. Hạ đi đường khác.

Trân cong môi:

- Nói thế chứ ai mà thèm.

- Tiếng chuông bỗng vang lên, Trân giật mình kéo tay Hạ chạy băng trong mưa về cổng trường. Hạ suýt bị té bởi đám đông chen chúc nhau vượt vào cánh cổng nhỏ để tránh kịp những giọt mưa dữ dội. Tiếng chuông reo một lúc mới dứt. Hạ ngược nhìn lên bầu trời mù, mưa đan kín những cánh cửa sổ lớp học. Trân nhắc:

- Hôm nay mình có 2 giờ Việt văn đầu. trời mưa, tha hồ nghe ông Hóan ngâm thơ.

- Thơ cổ phong hay đường thi?

- Thơ Tự Ro.

- Thơ Tự Ro mà ngâm nga nổi gì, ngâm thơ văn, Tủ của ông Hóan là Nguyễn Bính.

- Còn "tủ" của Hạ là Nguyễn Nhược Pháp.

Hạ gật đầu:

- Ủ, Hạ yêu cô bé 15 tuổi đi chùa Hương trong thơ của Nguyễn Nhược Pháp ghê.

- Trân cũng yêu Nó nữa.

- Tại sao mình không 15 tuổi mà 17 tuổi làm chi hả Trân?

Trân ngẩn ngơ một lúc rồi cười:

- Tại mình sinh ra không coi ngày, nên mới 17 tuổi, nhưng ê, chỉ có Hạ thôi nhé, Trân mới 16.5 tuổi thôi.

- Vậy thì kêu Hạ bằng chị đi.

- Chị xách cái bị đi xin tiền, hả?

- Chị ăn trái thị chứ.

- Còn lâu.

- Nhưng ai nhỏ tuổi hơn phải gọi ta bằng chị, khỏi cần biết chị gì.

Trân chặc chặc lưỡi, kéo tay Hạ băng qua một vũng nước đọng. Hạ

nâng vạt áo dài phía sau lên tránh những vũng nước dơ bẩn do những bàn chân vô ý dẫm mạnh. Vào tới hành lang lớp học, Trân phà hơi thở nóng sau gáy Hạ nói nho nhỏ:

- Gáy Hạ thơm quá chừng, anh chàng nào có hân hạnh đứng sau Hạ hít phải mùi hương kỳ ảo này chắc phải lăn quay ra mà chết. Bộ hôm sinh nhật Thảo, chàng Hảo đã đứng sau lưng Hạ à?

Hạ quay lại thúi vào bụng Trân một cái, con nhỏ thót bụng lại khúc khích cười.

- Ê Hạ, sao vào trễ thế?

Tiếng gọi của Xuyên rồi rít và bàn tay con nhỏ vẩy lia trên những cái đầu ngổn ngang chưa yên vị. Tiếng cười nói nhao nhao làm Hạ chóng mặt:

- Ê, tiểu thư, giận hờn ai mà làm bánh bao sớm thế.

- Bán cho một cái với giá rẻ đi.

- Trước mua ăn, sau làm việc nghĩa. Được không?

Hạ lắc đầu không nói gì, Hạ bị vương cặp mắt lạnh lùng của Phượng nhìn lên. Hạ tìm nụ cười đối lại nhưng Phượng quay đi chỗ khác. Hạ muốn ứa nước mắt. Xuyên từ bàn sau nhảy lên chống nạnh một bên hỏi:

- Hai đứa mi vừa giành ăn bánh bao với nhau hay sao mà cầu xé dữ vậy?

Đào cũng nhe răng cười:

- Dọt nhau bằng nhu đạo hay ca ra tê?

- Con Phượng bẻ bụng rồi.

- Nó bị tép hộ khẩu.

- Nhỏ Hạ ác như gì ấy.

- Không, nó dễ thương nhưng mà... khó ưa.

Hạ tiếp tục lắc đầu vào chỗ ngồi. Xuyên ngẩn ngơ:

- Ủa, sao lạ vậy?

Đào đứng ở đầu bàn gõ gõ cây thước nói:

- Giận nhau thật sao?

- Răng không nói?

Trân tới chen vào giữa khoảng trống của Xuyên và Đào chưng cái mặt dễ ghét của nó ra cười:

- Răng đau, răng biếng nói biếng cười, nhưng răng nhai bò bía như chớp.

Hạ đang muốn khóc nhưng trước sự chọc cười hùng hồn của mấy đứa bạn lấm mồm lấm miệng cũng phải cười, nụ cười méo xệch. Chỉ có Phượng là ngồi "thiền", nó hướng mắt ra cửa sổ, trầm ngâm, im lặng. Đào bẹo má Phượng ca:

- Mưa có buồn bằng đôi mắt em không mà em nhìn dữ vậy. Em định thôi miên mưa sao?

Xuyên dành lấy cây thước thọt vào cổ Phượng:

- Học "thiên" được bao lâu rồi nhỏ?

Trân hô lớn:

- Nhà ngoại giao muôn thuở đâu rồi, trình diện gấp.

- Có... có ta đây.

Thư đứng đỉnh bước tới với cái mồm chưa kịp nuốt. Trân kéo tay

Thư hét:

- Trời ơi đại chiến bùng nổ mà nhà người còn ăn được sao?

- Ăn lỡ rồi.

- Nhả ra gấp.

Thư nheo mắt:

- Đói lòng ăn trái cóc dầm, nuốt vô thì khoái nhả ra lại thềm.

Trân phết vào vai Thư một cái đau điếng rồi đẩy Thư vào chỗ ngồi.

Thư ngẩn ngơ:

- Cái gì vậy quý vị?

- Làm bộ nữa, đại chiến bùng nổ. Toàn dân nghe chẳng, sồn hà nguy biến, hận thù đảng đảng - ghé bàn rung chuyển.

Thư hết nhìn Phượng tới nhìn Hạ, chột hiệu:

- A, không sao, có ông già tử lạnh đây thì bao nhiêu sức nóng cũng xẹp ngay. Bây giờ quý vị hãy tường trình diễn biến của cuộc chiến tranh nóng khốc liệt này xem.

Xuyên tăng hăng:

- Phượng bị Hạ tấn công trước, Phượng bị bể bụng.

- Trời, có thật vậy không Phượng?

Thư hoảng hốt ôm Phượng hỏi rối rít, nhưng chùng thấy bụng

Phượng còn nguyên, ngon lành, thoi thóp thở. Thư mới gất:

- Xuyên tạc, sì tốp mấy vị quá khích này lại.

- Phượng bị tét hộ khẩu, máu chảy như trời mưa.

- Đâu, đưa cổ tay coi, Phượng!

Thư dần lấy bàn tay Phượng đang giấu dưới gầm bàn lên xem. Trân bỗng báo động:

- Chết cha, hội nghị tan vỡ vì ông Hoán vô lớp.

Lớp học đột nhiên im lặng, mấy đứa mồm mép cũng tan hàng ngũ chạy về chỗ ngồi. Ông Hoán che cây dù đen đi vào, lỗ mũi ông vẫn đỏ giống trái cà chua như thường lệ.

- Thầy ạ.

- Thầy ạ... ạ.

- Người đi trong mưa gió.

Câu nói đầy ý nghĩa làm cả lớp cười, thầy Hoán cũng cười, ông đứng đĩnh đạc lại, dựng vào vách tường, rồi bước lên bục gỗ, rút khăn mù soa ra lau những giọt nước bám trên da mặt. Tiếng cười khúc khích vẫn nổi lên phía cuối lớp. Giờ Việt văn của ông Hoán coi như là hai giờ cỏi mở nhất, thầy rất dễ. Lớp có quyền lén lút ăn quà vặt, nói chuyện nhỏ nhưng phải coi chừng bà Tổng Giám Thị. Thầy có thấy cũng giả lơ đi với điều kiện phải nghe giảng bài và đừng ồn quá. Thỏa ước ngầm đã giao kết như thế. Đôi khi cao hứng học trò đi quá trớn, thầy trách những câu thật nhẹ nhàng nhưng cũng thật đau. Đó là những câu thơ bất ngờ, và đáng ghi nhớ nhất trong giờ Việt văn của thầy Hoán. Nhưng ngoài trường hợp ngoại lệ đó, thầy rất thích xen kẽ giữa bài giảng nhiều bài thơ của các thi sĩ làm thí dụ, những bài thơ làm học trò ngẩn ngơ, mơ mộng nhìn ra cửa lớp với bầu trời, cây lá và mây. Nhỏ Trân cũng nổi tiếng là cây cười của lớp học. Nó được cả lớp đặt cho cái hồn danh là bé Bự. Bởi nó vừa là đối thủ của cái cân trong nhà thuốc tây, vừa có hy vọng cướp nghề của anh hề Bảo Quốc trên ti vi. Thầy Hoán vẫn hay bận rộn vì Trân, vì lỗ mũi của thầy là điểm tốt nhất để cho Trân chú ý.

- Mưa buồn quá thầy ơi.
- Có một tin vui báo cho các em mừng.
- Tin chi đó thầy.

Cả lớp nhao nhao lên hỏi và chờ câu trả lời bằng những đôi mắt mở thật lớn. Thầy chậm chậm vuốt mũi đáp:

- Sửa soạn lên trả bài.

Cả lớp kêu một tiếng ồ bi thiết. Những gương mặt dài thòng ra, Trân tìm kế hoãn binh:

- Cây dù thầy bị lỗ kẽm gai móc rách một lỗ bự.

Thầy đang dở sổ điểm ra, chợt à một tiếng vui mừng rồi nói:

- Nghĩ mãi chẳng biết chọn ai trước, may người hùng lên tiếng. Thế nào Bé Bự, hôm nay ăn được mấy chén cơm, có khỏe không, đem tập lên cho hỏi thăm một chút coi.

Mặt Trân thều xuồng, nó xách tập lên bàn thầy giữa những tiếng cười khúc khích. Đào nhờ một đứa ngồi phía sau chuyển cho Hạ một mảnh giấy vo tròn, nhàu nát. Hạ mở ra đọc:

"Hai đứa huề chưa, chưa huề thì mau mau huề đi, nguy hiểm lắm.

Hôm nay ông Hoán dở chứng truy bài, đứa nào không thuộc dám ăn trứng vịt. Phải đoàn kết lại để nhắc.

Đào".

Hạ chưa kịp trả lời, Xuyên cũng gửi lên một cái thông điệp khác.

"Hạ ơi! thơ mới là nghĩa làm "siu"? Giảng nghĩa và dẫn chứng một

bài thơ coi, ta mù tịt. Trưa về có một chầu nước đá đậu đỏ nếu... trong cặp còn tiền. Mau lên, không nguy khốn đó, Xuyên".

Bỏ mặc cho những thông điệp khẩn cấp của tụi bàn dưới, Hạ ngồi thừ với những giọt nước mắt lúc nào cũng như muốn ứa ra khi nghĩ tới cái nhìn lạnh lùng của Phượng lúc nãy. Không ngờ con nhỏ giận dai và làm Hạ ức đến thế.

Hạ viết một mảnh giấy nhỏ, dúi vào tay Phượng, đó là những lời xin lỗi của Hạ, những lời xin lỗi duy nhất, cho một người bạn, và chỉ vì một người bạn. Nhưng Phượng từ chối, Phượng dùng tay gạt đi, mảnh giấy rơi xuống đất. Xuyên ngồi phía sau lợm lên đọc:

"Xin lỗi Phượng, ngàn lời xin lỗi Phượng. Sẽ mua một chai dầu xoa mấy dầu móng tay trong giờ chơi. Hối hận lắm, mong hòa, giận nhau như thế đủ rồi. Và chúng nó đang cười".

Xuyên cười khúc khích, dọa đọc thông điệp cho cả lớp biết trong giờ chơi. Phượng vẫn cuối gầm mặt. Hạ ức kinh khủng. Đã thế thì thôi vậy Phượng nhé, chúng ta chỉ có một lần chơi với nhau. Ngày mai, Hạ một mình, như từ hôm nào về ở trong thành phố xa lạ này. Hạ quay xuống dăng lại mảnh giấy trong tay Xuyên, xé nát vụn, ném qua cửa sổ. Và từ lúc đó Hạ không để ý đến Phượng nữa.

Trân thắc thỏm trở về chỗ ngồi, lười kéo dài liếm bờ môi, háy mắt:

- Hạ chuẩn bị đi, ông Hoán để ý tới Hạ rồi đó.

Hạ thót người.

- Hạ đâu.

- Dạ...

Hạ bối rối tìm cuốn vở, trái tim đánh thành thạch. Không phải Hạ sợ trả bài, nhưng nỗi ám ức vẫn còn, chắc chắn trái tim Hạ đang nhảy loạn và làm trí óc Hạ rối loạn trước cơn giận. Hạ bước khỏi chỗ ngồi với những cái nhìn. Xuyên bỗng nói:

- Thầy ơi, còn ít ngày nữa bãi trường rồi.

Thầy Hoán lại xoa cái mũi đỏ giống như trái cà, nói:

- Càng gần bãi trường càng truy bài dữ cho các em nhớ, thi chắc đậu hơn.

- Lớp khác người ta viết lâm ly lắm thầy ạ.

- Người ta lo tổ chức tết niên.

- Ngày nào cũng tập hát kịch.

Trân nhóng cổ:

- Thầy ác quá.

Thầy Hoán tỉnh bơ cười. Hạ đã đứng trước bàn thầy, cuốn vở mở ra trên bàn. Thầy cười hỏi:

- Chà, làm bánh bao lúc nào mà to thế?

Đào đáp nhanh:

- Mới đó thầy ới, bánh bao buổi sáng.
- Nhà sản xuất bánh bao tiền chế.
- Nóng hổi, vừa thổi vừa quăng.
- Thầy com măng một cái đi thầy.

Thầy Hoán suýt cho tụi dưới im rồi hỏi Hạ:

- Thuộc bài không?

Hạ nhẹ gật đầu, thầy nói:

- Trả đi, người làm bánh bao sớm nhất trong ngày.

Trên vẫn ồn:

- Một ngày thứ hai ảo não.

Thầy ném trúng đầu Trân một viên phấn, con nhỏ rụt cổ nín im. Hạ nhìn ra cửa sổ, tự nhiên thấy những cánh mây buồn quá, những cánh mây nặng nề sũng nước.

- Hai đứa giận nhau mà thầy bắt trả bài, trả sao nổi.
- Ai giận ai?
- Hạ giận Phượng, Phượng giận Hạ.
- Tụi nó đại chiến đó thầy.

Hạ không sao ngăn được mấy giọt nước mắt ứa ra. Thầy ngó lại bắt gắp Hạ với cặp mắt đỏ hoe, mấy giọt nước mắt đầm đìa. Thầy trả lại tập cho Hạ, cười:

- Thôi về chỗ, trời mưa lớn quá.

Lớp học khúc khích cười. Thầy đứng dậy, Hạ đi nhanh về chỗ ngồi rồi cuối mặt khóc. Thầy nói:

- Không được khóc, can đảm lên người anh hùng.
- Thầy làm nó cảm động.

Hạ thấy mình vô lý, tại sao lại khóc? Hạ ngồi thẳng người, lấy khăn lau khô nước mắt, ngồi ngó lên bảng. Thầy rút một điều thuốc châm lửa, bắt đầu giảng bài. Hạ tỉnh rói lắng nghe. Bên ngoài trời vẫn mưa, cây lá đứng rũ ngọn với màu xanh chìm trong mây mù. Hơi lạnh làm cho Hạ có cảm giác cô đơn hơn bao giờ hết. Khói thuốc thơm thơm trong lớp học. Hạ nhớ tới cây diêm bẻ gãy ném qua cửa sổ hời sáng ở nhà. Trân đùa một câu làm cả lớp cười ầm. Hạ cũng cười, thầy nói ngay:

- Đó, mới khóc bây giờ cười, đúng là con người "dòn cười tươi khóc".

Hạ cuối mặt khi cả lớp quay lại nhìn mình. Thầy cầm điều thuốc huơ huơ theo với lời giảng. Lớp học cuối năm mang theo cái không khí nhàn hạ lơ đãng. Chắc thầy cũng biết vậy, Hạ bỗng yêu cái không khí này. Yêu những cánh cửa sổ mở ra, im lặng như lắng nghe tiếng

mưa êm đềm rót xuống trong bầu trời đắm chìm mê mải. Giọng thầy Hoán vẫn ngọt ngào, ướt đẫm, bay múa. Và thầy đang đọc một bài thơ. Chỉ có lúc này lớp học mới có vẻ chú ý và im lặng lắng nghe với những gương mặt, những đôi mắt mơ màng. Dù sao sáng nay vẫn là buổi sáng buồn. Từng lời nói buồn, từng câu thơ buồn, từng cái nhìn buồn. Nỗi buồn có sẵn, đậu sẵn, và không rời Hạ. trời mưa làm Hạ nhớ thành phố của mình. Mưa như sương mù buổi sáng vây kín thành phố. Mưa tạnh như hơi lạnh tằm đầy áo len. Những con đường thơm ngát hương hoa dại, những đôi thông xanh trùng trùng với mây thấp, nắng vàng nhẹ. Hạ dậy sớm trong khung cảnh đó, ra vườn, Hạ nhớ những cánh hoa quỳ soi mình xuống dòng nước nhỏ, dưới chân cầu. Buổi sáng có những cánh chim bay về nơi nào, cái vẻ u buồn miên man vương mắc trên từng ngọn cây xanh, từng màu hoa ngó ở xa thấy một con đường quen thuộc. Lâu lắm Hạ chưa về đó. Lâu lắm thành phố đó cũng bị bỏ quên trong bài học, những lo âu. Ngày thi đã gần kề. Tháng bảy, tháng tám. Thời gian đó sẽ là những đổi thay ghê gớm phải không? Chiều nay Hạ sẽ ra bưu điện, trưa nay về ngồi viết một cái thư. Hạ bỗng nghe nhớ Đà Lạt, nghe nhớ tất cả những gì ở nơi đó.

Xuyên chồm lên nói nhỏ:

- Hôm nay con nhỏ Phượng giận dai quá.

Trên cũng phụ vào:

- Giận hoài, kỳ.

Thư ngồi giữa Phượng và Hạ suyt suyt. Đào đâm vào vai nhà ngoại giao bất lực một cái:

- Giờ chơi ta lột chức mi, cho mi đi làm đại sứ lưu động.

- Ta không đồng ý, ta chưa trở được tài.

- Mi chỉ là một nhà ngoại giao bất tài.

- Giờ chơi sẽ tái hợp, hòa đàm sẽ có kết quả.

- Hòa đàm vỡ từ khi mi nhai cóc dầm rồi.

- Ta là cây dưa thần.

- Dưa của mi chỉ để gấp bún bò.

Thư đành im, tụi nó đang cãi nhau vì Hạ. Chắc chắn sẽ có 2 phe, Hạ không muốn ai về phe mình cả. Hạ chỉ thích một mình với nỗi buồn, thích im lặng để dõi theo những bước chân của tâm hồn mình. Trưa nay Hạ sẽ đi một mình về trên con đường quen thuộc. Qua những ngôi nhà có vườn cây, có hoa sứ. Hạ muốn run lên vì xúc động. Làm sao diễn tả hết được con đường vắng chỉ còn lại một mình với những bước chân lang thang trên cỏ ướt, thơm nồng mùi đất, hương hoa dại trong rào cây xanh. Mái tóc này sẽ bay, sẽ chia từng sợi nhỏ, để

đón những chiếc lá me vàng ẽo lả rơi xuống. Bỗng nhiên Hạ nghe được một khúc hát đầu dây, một khúc hát rơi trên đường đi học về. Đào bỗng chuyền lên, dúi vào tay Hạ một mảnh giấy vo tròn. Đào nói:
- Thông điệp của nhỏ Thảo.

Từ nãy nghe Trân nói, Hạ bỗng quên lửng Thảo. Tự nhiên Hạ thấy có một cái gì sượng sùng trong tình bạn. Mặc dù không thân nhau như Phượng, nhưng Thảo cũng như Trân, như Xuyên, như Đào, như Thư... mà sao Hạ phải ngại ngùng khi nhớ tới Thảo.

"Trưa nay về Thảo đợi Hạ để hai đứa đi cùng. Đừng buồn, Phượng làm bộ quá. Sẽ nói cho Hạ nghe chuyện này lạ lắm. Thảo".

Hạ ném mảnh giấy xuống chân, tại sao Thảo lại xen vào chuyện riêng giữa Hạ và Phượng? Hãy để yên được không? Hạ bỗng ức Phượng hơn. Nếu Phượng làm lành cười với Hạ một cái, nói với Hạ một tiếng bây giờ cho tụi kia thấy, rồi tha hồ về nhà cho giận. Tại sao Phượng không hiểu điều đó.

- Nó kêu Hạ trả lời gấp.

Hạ quay lại nói với Đào:

- Không trả lời.

- Sao thế?

- Không có trả lời nào hết, đang thích im lặng.

- Mi khùng hả?

Hạ cười một tiếng nhỏ. Mấy đứa xầm xì phía sau, Hạ biết hết. Nhưng Hạ giả lơ, quay lên với bài giảng của thầy Hoán. Hạ nhìn mũi thầy đỏ ửng, cái mũi kỳ lạ khiến cả lớp đều gọi thầy bằng biệt danh người Mũi Đỏ. Trân vẫn hay nói: Mũi Đỏ tới để báo động cho cả lớp im lặng khi thầy Hoán hiện ra ở cửa với cây dù che mưa che nắng đủ bốn mùa, tám tiết. Trân chơi ác lấy cây kim gút xâm mấy lỗ vào cây dù, chả biết đi mưa thầy có bị mấy giọt mưa nhỏ, lạc loài rơi trên tóc không. Hạ nghĩ lớp học bị bà tổng giám thị hăm cho điểm hạnh kiểm xấu cuối năm cũng đúng lắm, nghịch như quỷ. Nhưng ngược lại cũng có mấy tay học xuất sắc vượt hẳn các lớp khác. Nếu kỳ thi này lớp Hạ đậu hết? Hạ lắc đầu quay vội, không nghĩ tới ngày bãi trường và mùa thi nữa. Nó làm Hạ thêm rối rắm và xôn xao bực tức như buổi sáng nay. Đúng là một buổi sáng đầu tuần xui xẻo.

Hai giờ Việt văn trôi qua nhanh chóng với tiếng mưa còn rắc nhỏ bên ngoài. Ông Hoán chỉ giảng xong bài chứ chưa cho chép vào vở kịp. Ông hẹn tuần tới, và tuần tới cũng là tuần lễ cuối cùng của niên học dài trôi qua. Cuối tuần sẽ là ngày bãi trường. Hạ ngạc nhiên với lớp mình. Chưa có vị nào đưa lưu bút, mời viết lưu bút. Có lẽ những ngày thi đáng chú ý hơn. Mùa hè chỉ có cảm giác xôn xao giao động

ở những lớp không thi. Với lớp Hạ, những người sắp sửa "làm bà tú" chắc mùa hè sẽ qua đi nhẹ nhàng. Ông Hoán dương dù chụp lên đầu bước ra khỏi cửa sau khi ngó cả lớp cười ngo ngoác, vuốt chiếc mũi đồ một cái. Trăn cố rắng nói theo:

- Người lại ra đi trong mưa gió.

Tiếng chuông mất hút vào dãy hành lang. Tiếng chuông reo như lẫn trong mưa, học sinh không ồn ào như thường ngày. Từng người, từng bước, nhẹ nhàng trong hơi mưa thấm lạnh. Trăn kéo Phượng ra ngoài, nhưng Phượng lắc đầu ngồi ý một chỗ. Hạ tỉnh bơ bước ra. Thư rối rít nói:

- Họp hội nghị lại chứ quý vị?

Xuyên lè lười:

- Hội đàm tan vỡ, bế tắc rồi. Bây giờ ra gặp ông bánh cuốn hay hơn.

- Mi khoái bàn tay năm ngón sần sùi của ông hả?

Xuyên đâm lạng Thư, cả bọn xúm nhau kéo Hạ ra ngoài hành lang, chạy qua khoảng sân đầy mưa ra cổng trường. Hạ gặp Thảo trong đám đông, Thảo lí nhí gì đó Hạ không nghe rõ và cũng không trả lời. Trăn cứ kéo Hạ chạy. Hạ chỉ lo vấp té rách tiêu vạt áo dài. Hạ kêu ối ối mấy tiếng chỉ mong Trăn buông ra, nhưng cánh tay to khỏe của nó cứ lôi miết và cả bọn chạy phía sau cười tưởng như tan vỡ hết những giọt mưa nhẹ thoảng qua đầu. Hạ vừa chạy vừa nhìn những đỉnh cây xanh ngắt, những cánh hoa cô đơn trơ trọi. Giờ ra chơi nào cũng rộn rã tiếng cười. Và Hạ mong mãi mãi trong đời mình, dù đến một ngày nào, vẫn còn những giờ chơi thơm lừng những giọt mưa trên tóc, rắc đầy những bước chân son tươi thơ dại ngoài cổng trường.

Mùa Áo Vàng

Chương 5

Nguyễn đứng chờ một chiếc xích lô.

Buổi chiều rải những giọt nắng nhẹ qua khe lá trên đầu. Những chiếc lá nhỏ bé, xanh mướt như những đôi mắt của loài mây trời nhẹ hẫng nhìn xuống thành phố êm đềm với con đường êm vắng tiếng xe. Con đường ngang qua cổng bệnh viện, nơi giam chân Nguyễn những ngày qua, thấy rực rỡ bóng sáng, như chiều tự nhiên bật hết những

ngọn đèn néon xanh trên màu lá non mới thay. Đứng ở đây và nhìn, ở đầu này hay đầu đằng kia, con đường trông giống như một cảnh trong phim. Buổi chiều vàng ủa với màu xanh óng mượt non nớt của lá cây trùm phủ. Giờ tan học của một ngôi trường với học trò con gái nhỏ như lá non, vui đùa ném những bước chân của mình trên những vỉa hè còn thơm nồng mùi mưa. Nguyễn yêu những giờ tan học, nhưng yêu hơn thế nữa, những người con gái ở lại với buổi chiều đẹp sắp tàn về một mình trên con đường vắng xe cộ, vắng cả người. Lúc đó chỉ còn cây lá, nhà cửa im lặng, những khoảng rào như có mắt, bước chân như những khúc hát, Nguyễn đi dần về ngã tư. Những người con gái nhỏ đeo nhau trên xe PC chạy qua rất chậm không ai ở lại con đường này sao? Không tiếng chân nào như khúc hát lang thang trên đường về nhớ đầy hết sao? Nguyễn đứng sững lại trước một cơn gió đưa một bầy lá me vàng xuống mặt đường. Nguyễn say mê ngắm, đắm đuối nhìn, tưởng mình có thể hóa thành chiếc lá nhẹ nhàng kia, phiêu bồng tiến chân một ngày qua, bay múa cùng những giọt nắng long lanh.

Một ông xích lô đạp ngược chiều đi tới. Nguyễn vẫy ông ta dừng lại.

- Đi không ông?

- Đi chớ.

- Đi hơi xa một chút?

Ông xích lô cười:

- Tôi chưa già mà, chân tôi còn khỏe lắm, dư sức đưa cậu đi tới chân trời cũng được.

Nguyễn thấy ông xích lô vui tánh, cười nói:

- Vây thì đi.

Nguyễn leo lên ngồi, cái va ly nhỏ để dưới chân. Ông xích lô quẹo xe lại, Nguyễn bất ngờ trông thấy một khoảng rào có hoa nở đỏ và bay hương thơm. Ở một ngã tư vắng hai người con gái ở đâu thành linh phóng xe PC tới làm ông xích lô hốt hoảng nép xe sát vào lề. Hai người con gái cũng hốt hoảng kêu Úi Úi, chiếc xe lao đao như sắp ngã. Nguyễn la lên:

- Cúp cua trễ giờ hay sao mà chạy nhắm mắt nhắm mũi thế cô bé?

Cô gái phía trước sượng sùng. Cô ngồi phía sau nói lớn:

- Tại ông đi ngược đường chứ bộ.

- Đôi khi người ta cần phải đi ngược chiều cho vui vẻ.

Cô gái nhìn Nguyễn hỏi bạn chạy, rồi nói:

- Chắc ông ở bệnh viện mới ra.

Ông xích lô tiếp tục đạp xe đi, không quên than thở một câu dài thượt:

- Con gái bây giờ thật quá sức.

Nguyễn âm thầm với nụ cười của mình. Buổi chiều đột nhiên quẩn rũ với Nguyễn như anh bị đau sau một cơn thập tử nhất sinh vừa khỏi, đứng bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Mỗi người, mỗi tiếng nói, mỗi cành cây, chiếc lá đều đáng yêu, đáng hối tiếc nếu ta bị chết đi giữa trời đất âm thầm không ai hay. Nguyễn đã từng như thế, từng hồi sinh trong những phút giây hạnh phúc choáng ngợp hồn.

- Đi đâu đây cậu?

- Về Đakao, Tân Định.

- Gần chứ đâu có xa.

- Tôi nghĩ là xa.

Ông xích lô cười nhỏ, chắc là cười cho sự ngây ngô của Nguyễn.

Ông sẽ biết Nguyễn còn ngây ngô hơn thế nữa nếu ông hỏi Nguyễn tên đường và địa chỉ nhà. Một vài lần lên chơi nhà Phụng, ở lâu, đi ra đi vào mòn con phố mà Nguyễn vẫn chưa nhớ được tên đường và số nhà. Nhưng rất may, Nguyễn không đến nỗi nào tệ lắm, Nguyễn còn nhớ hướng. Cứ nhắm theo hướng mà tới. Con đường rẽ từ một ngã ba bên cạnh rạp chiếu bóng, có nhiều nhà đẹp, có con hẻm dài, nhiều trẻ con. Quẹo vào đó tới trụ điện thứ tám, nhà có căn gác gỗ, lan can sơn màu xám tro. Có cây trứng cá nhỏ trước sân, đó là nhà của Phụng.

Ông xích lô theo hướng tay Nguyễn chỉ chạy miết. Cuối cùng quẹo vào con ngõ nhà Phụng. Buổi chiều, trẻ con đông nghẹt ngõ hẻm. Ông xích lô phải bóp chuông inh ỏi để dẹp đường. Ngõ hẻm rộng xe hơi vào được, nhưng buổi chiều mát trẻ con bày những trò chơi, nghịch ngợm, thả lon, thả dao và đá banh khiến chiếc xích lô cũng khó khăn mới tới được trước cửa nhà Phụng, ông xích lô than thở:

- Gớm, trẻ con đâu mà nhiều thế?

Nguyễn đặt va lòi xuống đất, trả tiền xe.

Phụng từ trên gác ngó thấy chạy xuống la:

- Sao anh Nguyễn lại về?

Nguyễn cảm ơn ông xích lô lúc ông quay xe ra ngõ. Nghe tiếng Phụng phía sau, Nguyễn quay lại bắt gặp đôi mắt đầy ngạc nhiên của Phụng. Nguyễn cười:

- Bộ không muốn cho anh về sao, nằm hoài trong đó ai chịu nổi?

- Nhưng hết bệnh chưa mà về?

- Dĩ nhiên là hết.

- Thật không?

- Lại có chuyện hết bệnh giả vờ nữa sao?

Phụng dài lười:

- Biết đâu anh Nguyễn dám bỏ trốn về lắm à!
- Đừng có nói ầu, chiều nay Phượng không đi chơi sao?
- Anh làm như người ta đi chơi tối ngày vậy. Ở nhà học bài, nấu cơm, một lũ nhóc, mệt ngất ngư con tàu đi.
- Có phước lắm mới được làm chị cả, Phượng còn than nỗi gì.
- Nhưng cái phước lớn ba mươi để lại cho anh đó.
- Anh là con trai, cô bé.

Phượng xách va lời của Nguyễn vào nhà. Mấy đứa em nhỏ của Phượng bu lấy Nguyễn hỏi tíu tít khiến Nguyễn trả lời không kịp. Thuý ngó Nguyễn từ đầu đến chân thắc mắc hỏi:

- Anh Nguyễn đau màng óc hả?
- Ừ.

Hiền nhanh nhẩu nói:

- Nhưng anh Nguyễn đã hết rồi, phải không?
- Ừ.

Tuấn hỏi:

- Ở trong đó vui không anh Nguyễn?
- Vui.
- Sao anh không kêu em vô đó chơi với.
- Ai biểu hôm trước em không theo chị Phượng.
- Chị Phượng đi đâu có cho em hay.

Kiệt, nhỏ nhất trong bọn rụt rè hỏi:

- Rồi bao giờ anh Nguyễn về dưới tỉnh?
- Mai mốt.
- Cho em đi theo với nhé, em nghỉ học rồi.

Cả bọn lao nhao lên:

- Cho Hiền theo nữa.
- Thuý nữa.
- Tuấn nữa nhé, anh Nguyễn nhé.

Nguyễn quơ tay nhiều vòng, nói:

- Cho theo hết, nhưng cấm không được đòi về nữa chừng nếu nhớ nhà.

Thuý xì một tiếng dài:

- Ai thèm nhớ nhà, ở dưới tỉnh vui hơn ở nhà. Mùa này vườn anh Nguyễn chắc có nhiều trái cây lắm phải không?
- Có, nhưng chim nó ăn hết rồi.
- Chim gì ác quá vậy?
- Đâu có ác, nó còn chừa cho Thuý chứ bộ.

Hiền vỗ tay nói:

- Chừa cho chị Thuý mấy cái hột với mấy cái vỏ, ngon ghê.

Mấy đứa con trai cũng về phe Hiền ngạo Thúy. Chúng rượt đuổi nhau chạy ra ngoài ngõ. Phượng trở ra nói:

- Phượng dọn cho anh một chỗ, trên gác. Nhưng chỉ lên đó được buổi chiều và buổi tối thôi, trưa anh ở dưới nhà.

- Sao vậy?

- Vì trưa trên đó Phượng hấp bánh mì. Anh có muốn làm ổ bánh mì không?

- Nóng lắm hả?

- Sơ sơ mới có 45 độ.

- Sao Phượng... mát mẻ thế?

Phượng lườm:

- Còn anh, chưa chui vô cái lò bánh mì lần nào mà ngó như cây trứng cá khô ngoài cửa.

Xã giao sơ sơ bao nhiêu đó xong, Phượng mới nhớ buổi chiều sắp tắt.

Đồng hồ treo trên tường chỉ sáu giờ rưỡi. Phượng e ngại hỏi:

- Anh ăn cơm chưa?

Nguyễn thờ phào:

- Đợi chút nữa chắc anh thành con ma đói.

- Phượng dọn nhé.

Nhưng Nguyễn ngăn lại:

- Thôi, bây giờ ra phố ăn cái gì đi. Phượng rảnh không?

- Rảnh.

- Vậy thì lấy xe, anh chở đi.

- Xe thằng Hiền đi rồi.

- Đi xích lô, cô bé.

- Nhưng bỏ cái nhà này lại cho ai, ba má đi ăn đám cưới tới tối mới về.

- Bắt tội nhóc coi.

- Tội nó phá nhà chứ ở đó mà coi nhà. Có gì tối về bị nghe chửi.

- Không sao, có anh. Kêu tội nhóc về đi.

- Phượng chạy ra ngõ một lúc dẫn hết tội nhóc về. Nguyễn cười hỏi

Thúy:

- Ở nhà Thúy ngoan nhất phải không?

Con nhỏ mắc cỡ, cúi mặt cười cười. Hiền ba hoa:

- Ôi chi, chị Thúy ngoan phải biết. Hôm nào nấu thế cơm cho chị Phượng một bữa, y như bữa ấy cơm có ba mùi, như là kem ba mùi ở Bạch Đằng vậy.

Nguyễn xoa đầu Hiền:

- À, cả Hiền nữa. Chắc Hiền cũng ngoan lắm.

Tuấn nói:

- Ngoan cái dậu chấm than thì có.

Phượng nói:

- Anh Nguyễn nói tới nói lui hoài, bây giờ Phượng ra lệnh cho tụi nó, này tất cả coi nhà, chị Phượng đi với anh Nguyễn ra phố một chút.

Tuấn vút mũi:

- Ngon lành.

Hiền nheo mắt:

- Chị Phượng chiều nay Cù ghê.

Thúy cũng hỉnh mũi:

- Nữ chúa rừng xanh.

Phượng tức cảnh hông, chạy đi tìm cây chổi lông gà. Kiệt sợ quá chạy vòng vòng quanh chỗ Nguyễn ngồi nói:

- Em bằng lòng coi nhà... em chỉ xin Hai Chục Cứng.

Phượng rượt tụi nhóc chạy cùng nhà, có đứa leo lên gác. Phượng chẳng tóm được đứa nào, lại mệt thở phì phì. Nguyễn ngó Phượng cười:

- Cô bé đi sửa soạn, để đó anh lo.

Phượng tức quá đến rớm nước mắt. Nguyễn bỏ lên gác dụ tụi nhóc. Nguyễn kêu chúng tụi lại hứa đi ra phố mua kem về cho, và phát cho mỗi đứa hai chục Cứng. Tụi nhóc hoan hỉ nhảy múa om sòm muốn sập căn gác. Tuấn la to:

- Nữ chúa rừng xanh ăn bánh canh không chừa cặn.

Thúy hô to:

- Chị Phượng độc tài.

Nguyễn cười, bỏ xuống nhà. Phượng mặc áo dài xong, đứng cầm cây roi mây canh dưới chân cầu thang. Nguyễn nói:

- Thôi, kệ chúng, mình đi.

Phượng vẫn còn ấm ức:

- Không có anh, tụi nó ăn đòn nứt đít. Hồn như gì ấy.

- Trẻ con mà. Đi thôi Nữ Chúa Rừng Xanh.

Phượng nguýt Nguyễn. Đôi mắt Phượng long lên, có đuôi dài, Nguyễn cười thầm nghĩ tới anh chàng nào rớ phải cô bé này chắc khó sống.

Ra đầu ngõ đón được chiếc xích lô. Nguyễn kêu "ông tài" chạy xuống phố rồi quay hỏi Phượng:

- Hết tức chưa cô bé?

- Tức anh thì có.

Nguyễn cười:

- Cho anh hỏi thăm...

- Bây giờ không trả lời gì cả, chút nữa hãy hay.
- Còn bây giờ?
- Bây giờ người ta đang đói bụng. Phải giải quyết cái bao tử trước chứ bộ.
- Bộ tụi nhóc tranh ăn, cất bữa của nữ chúa rồi à?

Phượng đâm Nguyễn:

- Không có nữ chúa, anh cũng về phe với tụi nhóc nữa sao?
- Nếu Phượng làm khó anh.
- Làm khó anh dài dài, đi đi, cho bố ghét.
- Người đau màng óc có thể điên lên bắt tử, và hẳn ta không từ chối một hành động khủng khiếp nào đâu.
- Phượng không sợ.
- Trời đất.

Phượng hóm hỉnh cười. Chiếc xe lao đi trong ánh đèn đường bật lên trên các khóm lá trên đầu. Những cơn gió mát thổi lồng vào xe, những cọng tóc của Phượng bay dạt bên má. Nguyễn nhìn ra hai bên đường thấy loáng thoáng những ngôi nhà đẹp, những cửa tiệm với bảng hiệu nhấp nháy ánh đèn màu rực rỡ.

- Trời chuyển mưa phải không Phượng?

Phượng nhìn ra cửa xe một lúc quay lại nói:

- Lạy trời đừng mưa.
- Lạy trời cứ mưa to.
- Chi vậy?
- Mưa mới thú, Phượng cứ tưởng tượng giờ này mình xuống phố, gặp trời mưa đi giữa những bóng cây, mưa lành lạnh ập vào da mặt, nước mưa giăng giăng trong ánh đèn, thú không?
- Mưa ướt như chuột lột, thú chỗ nào?
- Phượng là người không tình cảm, tim Phượng bằng đá xanh.
- Phượng đầy tình cảm, tim Phượng có tới tám ngàn chứ không phải bốn. Mỗi ngàn tình cảm chứa đầy, tràn ra ngoài, chia cho anh một chút xíu. Vậy cũng làm tàng, ra về... thi sĩ.
- Anh có thơ đăng báo rồi chứ bộ.
- Thơ con cóc hay thơ con ếch?
- Thơ tình.

Phượng xì một tiếng, Nguyễn nói:

- Phượng không tin à, không tin thì nghe anh đọc nhé?

Nguyễn làm bộ suy nghĩ một lúc, vỗ trán mấy cái, rồi tăng hăng giọng đọc.

Cô gái nhà ai ở xóm Đông

Sang đây một sớm nắng vàng trong

Cùng hai cô bạn bên bờ giếng
Nhặt nắng trong cây kể chuyện lòng.

Tôi về dưỡng bệnh ở nơi đây

Nhà trọ thân đơn tối lại ngày

Từ buổi nhìn qua song cửa sổ

Bệnh dưỡng như khối, dạ như say...

Phượng đảm vai Nguyễn:

- Đó là thơ Nguyễn Bính ông ơi. người ta một tử thơ đây chứ bộ.

Nguyễn cười:

- Vậy sao, thế mà anh tưởng thơ của anh chứ?

- Chắc anh nằm ngủ mơ, thấy mình đột nhiên trở thành thi sĩ.

- Thôi anh làm người dưỡng bệnh trong thơ của Nguyễn Bính vậy, bệnh dưỡng như khối dạ như say...

- Biết ruột non ruột già ông rồi. Hèn chi bữa nay giả vờ tử tế, rủ người ta đi ăn tiệm. Hối lộ phải không?

Nguyễn lườm:

- Nói ầu, anh không có ý nghĩ đó đâu. Hoàn toàn vì mục đích từ thiện.

- Làm như cả đời người ta chưa đi ăn tiệm lần nào.

- Ai dẫn Phượng đi?

- Bạn bè.

- Không có bạn bè nào gan cùng mình như vậy hết.

- Bờ, được không?

- Phượng có bờ, trời ơi, ngó xuống mà coi.

Phượng dẩy nẩy, cầu tay Nguyễn mấy cái nhãn nhó:

- Bộ không được sao, tưởng không ai thèm ngó tới mặt nhỏ này à.

Cho anh biết... cả tá đấy.

- Thế ông ấy dùng phương tiện gì để xê dịch trong mỗi lần Phượng đi ngao du sơn thủy?

- Xe PC.

- Có bánh sơ cua không, để phòng nổ bánh dọc đường.

Phượng lườm Nguyễn, lúc đó xe cũng vừa tấp vào lề đường.

Nguyễn trả tiền xe rồi ra hiệu cho Phượng qua một ngã tư. Phượng đứng khựng lại, mắt lảo liên. Nguyễn hỏi:

- Cái gì thế, qua đường chứ cô bé.

- Chờ đèn đỏ xe ngừng đã.

- Sợ à?

- Sợ, Phượng ít khi qua đường trong lúc xe chạy, trừ khi có người nắm tay.

- Lớn thế mà làm như còn bé lắm. Chiếc xe nào đụng Phượng chắc

chiếc xe đó bị dẹp đầu, nổ bánh, lăn quay ra giữa đường.

- Anh trù cho Phượng bị đụng xe hả?

- Anh thí dụ thế.

Mặc cho Nguyễn nói gì thì nói, Phượng vẫn đứng nép bên lề đường chờ đèn đỏ. Nguyễn nói:

- Anh dẫn tay Phượng qua đường thay thế cái ông nào đó một hôm được không?

- Không thêm.

Nguyễn cười. Phượng giận dỗi cắn mấy cọng tóc, mặt cúi xuống nhìn ánh đèn lao chao trên mặt đường nhựa đen bóng. Những cơn gió lạ, lạnh lùng đi trên hàng cây, lá me bay chấp chới, những bầy kiến cánh bu theo chụp đèn liều thân một cách hăng hái. Phượng cắn mấy cọng tóc mình trong mấy chiếc răng hờ hững, nghe mùi tóc thơm thơm. Anh Nguyễn đứng đó, đôi mắt hướng nghiêng theo đỉnh cây, đôi mắt chắc hướng lên trời. Cái dáng của anh Nguyễn lúc nào cũng buồn. người như thế làm sao mà sung sướng được. Phượng chưa nghe Nguyễn than buồn lần nào. Hình như người sống với nỗi buồn của mình, họ muốn im lặng để hưởng cái "hạnh phúc" ngay ngất đó. Từ hôm giận Hạ, hai đứa nghỉ chơi với nhau, không còn đi học chung, không còn liên lạc, dù rằng mỗi ngày vẫn ngồi ở chỗ ngồi cũ. Phượng tự nhiên thấy mình khác hẳn, như một cơn gió nhẹ hôm nào báo hiệu một mùa khác. Phượng nghe bâng khuâng, u buồn, vu vơ, những bước chân chớm qua đường vội khựng lại, những nụ cười hồn nhiên trước cổng trường đâu mất. Mấy chiếc răng nhai ối, nhai cóc rau ráu, dòn tươi, bây giờ ngẩn ngơ hờ hững cắn mấy sợi tóc. Nhìn quanh cái gì như cũng như mới chỉ bắt đầu, nỗi buồn của một thời con gái hình như cũng mới về, đậu lại trong hồn Phượng, vương mắt từng bước chân Phượng ngày xưa, rứt rứt khi qua đường một mình. Phượng bây giờ khép nép chờ xe cộ ngừng với bóng đèn đỏ bật lên, với bóng dáng của người cảnh sát gác chốt đèn.

- Sang đường, cô bé, bộ khóc hả?

Phượng ngược lên với một nụ cười để trả lời cho anh Nguyễn biết là mình không khóc, nhưng đồng thời, nỗi giận dỗi này giờ cũng tiêu tan. Phượng ức mình quá, không cái gì giữ lâu được. Anh Nguyễn thì phải giận tới mấy ngày anh mới tởn, mới bỏ hẳn tách trên chọc Phượng. Hay là mỗi lần bị anh Nguyễn trêu chọc, Phượng hãy trả lời anh bằng những giọt nước mắt. Có nên như thế không? Phượng đọc ở đâu đó một câu đại ý nước mắt đàn bà làm gỗ đá cũng phải mềm lòng. Nước mắt mình có làm anh Nguyễn mềm lòng không?

- Đi nhanh cô bé.

Anh Nguyễn vừa nói vừa nắm tay Phượng lôi đi. Phượng đỏ mặt, sượng sùng. Phượng định rút tay lại, nhưng chẳng hiểu sao Phượng cứ để nguyên cho anh Nguyễn giữ. Anh Nguyễn ạ, xin anh đừng hiểu lầm bàn tay này có nhiều người nắm rồi nhé. Không có ai hết. Chỉ có một mình nhỏ Hạ, bây giờ là anh. Đừng tưởng làm Phượng có "bồ". Phượng chưa có "bồ". Chẳng ai thêm để ý tới Phượng cả. Phượng hiền lắm chứ đâu có dữ, đâu có phải là Nữ Chúa Rừng Xanh như lũ nhóc đã gán ghép. Phượng đã có lúc yếu như cọng bún, la đà như cành liễu trong sân trường. Anh nắm tay Phượng làm Phượng sượng sùng như mỗi khi nhà có khách, một ông bà người lớn nào đó đột nhiên xoa đầu Phượng bất ngờ.

- Ăn cơm Tàu hay ăn cơm Tây, Phượng?

Đã sang bên kia đường. Anh Nguyễn dừng lại hỏi. Phượng cũng đứng ngó loanh quanh khu phố rực rỡ ánh đèn. Anh Nguyễn cười:

- Cho cô bé tha hồ chọn.

- Chọn những bóng đèn xanh hay những bóng đèn đỏ?

- Ngủ mơ. Chọn cơm Tàu hay cơm Tây.

Phượng khúc khích cười:

- Không cơm Tàu cũng không cơm Tây.

- Cơm cà ri Ấn Độ à?

Phượng lè lưỡi chỉ tay về phía trước.

- Anh với Phượng vào hẻm ăn bún chả, khoai tôm chiên, ngon hơn.

- Và bún thang, bún ốc?

Phượng cười thành tiếng:

- Anh đúng là cậu hai vườn, quê ba cục. Bún thang, bún ốc phải tới chợ Bến Thành. Còn muốn ăn cơm ngon, rẻ phải tới đường Nguyễn Huệ tìm quán Bà Cả Đọi.

- Nghe cái tên rừng rợn quá.

- Vậy mà ngon tuyệt, hình như những nơi bán món ăn đặt biệt đều có những cái tên rừng rợn. Như quán cơm Âm Phủ ngoài Huế vậy. người ta ăn dưới những cây đèn leo lét.

- Xạo, Phượng ra Huế ăn cơm âm phủ hồi nào?

- Phượng ăn... tưởng tượng, con nhỏ bạn nó tả chứ bộ.

- Cái gì tưởng tượng cũng rừng rợn hết. Và hình như đều... ngon lành.

- Anh không tin hả?

- Tin chứ, anh cũng có những thằng bạn người Huế.

- Sao còn thắc mắc?

Phượng suýt đụng phải một người đi ngược chiều vì mãi lo cãi với anh Nguyễn. Ông ta vừa chui trong rạp chiếu bóng ra nên mắt mũi

còn lờ mờ không thấy đường.

Qua khỏi rạp chiếu bóng một khoảng, hai người quẹo vào con hẻm nhỏ. Bên trong là những quán ăn rộng lớn bán đủ các thức ăn cho những người thích ăn vặt và thích lang thang. Sài Gòn có những con hẻm nhỏ xíu, tối om, xa khuất, bán thức ăn ngon, rất khuya. Và chỉ có những cặp tình nhân mới chịu khó tìm đến, như con hẻm ở đường Nguyễn Thái Bình bán mì xào chẳng hạn. Phượng đã tới đó với Hạ mấy lần. Những cặp tình nhân ngồi thui thủi trong bóng tối ăn nhỏ nhẹ như thỏ. Phượng và Hạ ăn tự nhiên, ngon lành, không phải rụt rè chi cả. Ăn xong rồi về kéo ở nhà má trông chị. Má trông má bí cửa thì khổ. Anh hào huê quá có khi nào thiếu tiền bắt chị ngồi chờ không anh, nhớ để dành tiền đồ xăng. Đường đưa nàng về dinh xa xôi lắm à. Đại khái Phượng và Hạ đã trêu người ta như thế. Đừng bao giờ để người ta chê lại mình Phượng nhé, nếu mi cũng thích ngồi ăn thui thủi trong bóng tối, ăn nhỏ nhẹ bên cạnh một người bạn trai, một con thỏ khác, ư.

- Vào đây Phượng.

- Không, quán trong kia ngon hơn.

Anh Nguyễn chiều ý Phượng. Cha, cảm động quá. Hôm nay là lần đầu tiên anh Nguyễn chiều Phượng, anh theo vào, gạt gù. Chiếc bàn sắt vách tưng, cửa sổ có những ô nhỏ bằng sít sơn màu nâu bám bụi ngó ra con hẻm nhỏ xíu để mấy cái thùng phuy cong vẹo đầy nước, mấy chậu hoa móng tay lá xanh non. Trời gầm gừ một chốc, có chớp lóe sáng và mưa đổ nhẹ. Lúc này anh Nguyễn đã kêu thức ăn, anh đùa:

- Cứ tự nhiên xem như ở quán vậy, Phượng nhé!

- Anh yên trí. Lo sẵn tiền đi. Phượng ăn anh khiếp luôn, lần sau không dám dẫn đi nữa.

- Bao Phượng ăn tới khi lấy chồng, đừng lo.

- Lại nói vậy.

Phượng nhăn mũi ngắt mấy cọng rau thơm, ngò gai bỏ vào chén bún của anh.

- Anh ăn nhiều rau lên cho mập.

- Phượng húp nước mắm nhiều lên cho tan bớt mỡ. Lấy mỡ bụng cho có eo, bây giờ các thẩm mỹ viện tính cả trăm ngàn.

- Ai thèm.

Phượng gấp thịt trong chén anh Nguyễn về chén mình, thích thú cười.

Mùa Áo Vàng

Chương 6

Anh Nguyễn ngó xuống kêu ơ miếng thịt của tui. Chợt thấy trong chén Phụng anh im lặng. Một chốc anh giả vờ gạt Phụng để anh lấy lại miếng khác nhưng Phụng tỉnh bơ. Ít nhất là Phụng hơn anh Nguyễn điểm này. Phải cho người ta có một điểm hơn anh chứ. Anh Nguyễn ơi, anh lù khù quá con Hạ nó bóp mũi anh chết lúc nào không hay.

Tiếng mưa rơi thánh thót bên ngoài. Mấy người khách từ ngoài bước vào ngơ ngác còn đội áo mưa trên đầu. Cô gái đi bên cạnh có chiếc túi đẹp. Phụng nhớ mình chưa có chiếc túi nào cả. Đi chơi với Hạ hai đứa cứ phải để tiền trong khăn, rơi mất lúc nào không hay. Có hôm xe hết xăng tìm tiền đổ, khăn và tiền bay mất từ lâu, đành cười với chú bé bán xăng, chạy về nhà xin tiền mang đến trả. Thi đậu, Phụng phải đi phố một hôm sắm những thứ lặt vặt cần thiết đó. Con gái lớn rồi, đó là câu nói đầy ý nghĩa nhất và là lý do chính đáng để Phụng vòi tiền. A, ta moi anh Nguyễn thử xem.

- Anh Nguyễn thấy cái cô mới vào có chiếc túi đẹp ghê không?
- Đẹp gì mà đẹp?
- Anh thấy không đẹp, nhưng con gái lại thấy đẹp. Những thứ đó chỉ đẹp với con gái thôi ông ơi.
- Đeo cái túi đó để người ta xách cái giỏ, có phải đựng được nhiều thứ không?

Phụng cười:

- Nói như anh phản mỹ thuật quá.

Nguyễn cười:

- Tóm lại là chiếc túi kia đẹp rồi sao nữa?
- Nói thẳng mà không sợ mất lòng là Phụng mong anh "ca đô" nó cho Phụng sau kỳ thi.
- Còn tùy đậu hay rớt chứ bộ.
- Trên nguyên tắc đi.
- Đồng ý.
- Theo lẽ thi rớt hay đậu không thành vấn đề. Nhiệm vụ của anh là có cô em, anh đừng để quên cô em gái trong xó bếp, trong kẹt cửa là được.
- Đồng ý, nghe Phụng nói cảm động thấy mờ.
- Nên quyết định phải có cái túi xách dù bất cứ giá nào.
- Trời đất.

- "Trời đất" là một sự đồng ý.

- Đồng ý.

Hai người ngó nhau cười, và vui vẻ ăn. Phượng không khỏi nhớ Hạ, có lần nào đi chơi mà Phượng thiếu Hạ đâu. Nhưng hôm nay thì thật sự đã thiếu mất rồi. Phượng nghĩ người ta càng lớn đường như không giữ được với mình những điều mong ước.

- Ăn giùm Hạ một phần đi Phượng.

Phượng buồn buồn. Có nên nói hai người đang giận nhau và nghỉ chơi với nhau? Bài thơ anh Nguyễn đọc lúc này có câu hợp ghê. Bệnh đường như khỏi dạ như say. Phượng biết anh Nguyễn say rồi.

- Có thật thế không anh?

- Cái gì?

- Có thật anh say...

- Hạ đâu?

- Nếu bây giờ Phượng nói là hai đứa đang giận nhau, sắp sửa giết nhau đến nơi thì anh nghĩ thế nào?

Nguyễn cười:

- Anh sẽ cho mỗi người một con dao bén để tỉ thí.

- Thật chứ không giỡn đâu à ghen?

- Anh cũng nói thật.

- Vậy Phượng sẽ không ngần ngại gì mà không đâm chết Hạ của anh. Đâm thấu qua tim, đâm xuyên qua phổi.

Nguyễn trầm ngâm:

- Hai người giận nhau chuyện gì?

- Nhiều chuyện lắm.

- Bao giờ thì huề?

- Không có huề, yêu thương theo cấp số trừ, giận hờn theo cấp số nhân.

- Cho anh nhảy vào giữa làm tấm mềm nhung hứng... đạn pháo kích của cả hai phía, được không?

- Tấm nệm sẽ rách tả tơi vì những viên đạn thù hận, sẽ không bên nào nương tay cho anh đâu.

- Anh chịu chết thay cho một người.

- Người đó chắc không phải là em.

- Khá thông minh đấy nhỏ ời, ráng học thêm tí nữa kỳ thi này thế nào nhỏ cũng đậu.

Phượng cười buồn:

- Anh Nguyễn này, nói đùa nhưng biết đâu chuyện sẽ có thật. Lúc đó em sẽ bị anh quăng vào một góc nào tối tăm u uất nhất phải không.

Phượng tuy cứng cổ nhưng lại hay tủi thân lắm đó.

- Anh sẽ không quên Phượng.
- Đó chỉ là lời nói.
- Không, lời hứa.
- Lời hứa không có gì làm bằng chứng. Phượng mười bảy tuổi, cái tuổi con gái mới lớn lên biết buồn, và cũng biết nghi ngờ đủ mọi thứ, anh biết không?
- Có thể.
- Phượng muốn anh hứa chắc, là, trong bất kỳ trường hợp nào anh cũng không bỏ Phượng nơi một xó nào. Phượng sẽ tủi thân ghê gớm và sẽ khóc cho đến khi nào hóa thành đá.
- Đừng hóa thành đá cô bé ời. Hóa thành đá anh có thể quên, mà "đá" nhỏ xuống đường mưa. Hãy hóa thành đóa hoa dại dưới chân thềm, anh sẽ nghe hương thơm của hoa dại mà nhớ.
- Không, nhớ rồi. Em sẽ hóa thành một đóa hoa Phượng, đỏ rực của mùa hè. Chắc anh không thể nào quên đâu.

Nguyễn cười:

- Thôi, nói cho anh biết bây giờ Hạ ra sao?

Phượng mím môi:

- Vẫn hồn nhiên, vui chơi, ăn uống, đi đứng và thở.
- Có nhắc gì tới anh không?
- Anh có gì" mà nhắc?

Nguyễn mỉm cười ngắt mấy cọng rau thơm bỏ vào chén. Phượng nghĩ tới nụ cười của Hạ ngày nào đến thăm Nguyễn. Hai đứa đứng lơ ngơ trong phòng. Biết đâu "tình" của hai người đã như những cọng rau thơm, những cọng ngò gai. Phượng có linh cảm đến điều đó. Phượng đã vô tình đem vàng trắng sáng đến cho hai bóng cây đêm, soi mình xuống giòng nước phẳng lặng, đẹp ngàn đời.

- Phượng ngây thơ lắm.
- Anh cũng ngây thơ gấp một triệu lần Phượng. Đừng tưởng...

Anh Nguyễn vội quay lại phía sau gọi:

- Cho thức ăn thêm, bà ời.

Rồi anh gõ chiếc muống lạnh canh trên mặt bàn nhìn Phượng cười hóm hỉnh. Phượng đã trông thấy nụ cười của anh Nguyễn, nụ cười làm Phượng buồn chết người, Phượng chẳng hiểu tại sao. Cơn mưa buổi tối nay nhẹ nhàng quá, tiếng nước rơi như thoảng. Lòng Phượng cũng nhẹ bay theo với nỗi buồn rười rượi.

- Anh Nguyễn muốn gặp Hạ lắm phải không?
- Chưa chắc như thế.
- Sao Phượng nhìn thấy rõ ràng trong mắt anh điều đó.
- Chỉ xạo.

- Đừng chối, bạn ơi.
- Nếu như anh nói "muốn" thì sao?
- Phượng sẽ cho địa chỉ Hạ, anh dám đến không?
- Dám là cái chắc, nhưng cần gì.
- Có bặm gan bặm ruột để nói câu đó không?
- Anh tỉnh bơ.
- Không chừng Hạ có "bồ" rồi đấy.

Nguyễn bật cười, nụ cười ngạo mạn nhưng biết đâu trong lòng anh đang mềm nhũn như những cọng bún. Phượng nhìn những con kiến cánh bu lầy bóng đèn nên ông xanh mặt. Mưa rả rích từng giọt thấy được bên ngoài cửa. Phượng có cảm tưởng như mình ngồi trong cái hầm, đường hầm sâu âm u. Rồi những con kiến biến mất khỏi cái chụp đèn, chúng rơi đầy trên mặt bàn. Một đứa trẻ con mang cái giẻ lau đến lùa chúng xuống đất. Phượng nhìn lên lại thấy những con kiến cánh khác. Bóng đèn lao chao trên những bóng người thui thủi ăn, thui thủi uống.

- Ăn gì nữa Phượng?
- Tùy anh.
- Đã bảo Phượng tự do mà.
- Nói đùa chứ Phượng có biết ăn gì đâu.
- Nghe mà tội nghiệp.

Anh Nguyễn cười khi người đàn bà bước tới. Nguyễn gọi thêm một đĩa bánh khoai chiên tôm, và gọi nước. Phải đấy, Phượng đang khát nước. Hai chai nước ngọt với hai cái ly sẵn đã mang tới. Anh Nguyễn ra vẻ chịu đựng Phượng, anh dành rót. Phượng ngồi im nhìn ly nước sủi tăm màu cánh gián cùng viên đá ngon lành óng ánh trong ly. Phượng thích uống nước này với một chút muối cơ.

- Anh Nguyễn gọi cho em muống muối.

Anh Nguyễn cười:

- Phải đấy, anh dòm quanh bàn thấy thiếu muối. Phượng giống anh lắm, mình có thể cộng tác với nhau lâu dài được. Bà ơi, cho tôi một muống muối.
- Người đàn bà mang muối lại. Nguyễn chia vào ly Phượng một chút, cho mình một chút, lấy muống quậy đều lên. Phượng nói:
- Ngày xưa Phượng đâu uống được thứ nước này.
- Phải rồi. Nó có nhiều "ga", con gái thương ít người dám uống.
- Không phải, vì nó hôi mùi gián.
- Có thể, vì đôi khi anh cũng gặp một con gián chết nổi lờ đờ trong chai nước đẹp đẽ kia.

Phượng nhăn mũi:

- Anh nói nghe thấy ghê.

Và Nguyễn bưng ly lên uống hết. Phượng cũng uống một ngụm. Hôm nay trông anh Nguyễn vui quá, anh đùa, xem Phượng như đứa trẻ con, xem Phượng như người lớn, xem Phượng như người bạn. Nhưng dù sao, anh cũng nhớ Phượng, dành cho Phượng một chỗ trong tình thương của anh. Mười bảy tuổi, Phượng thấy mình không bằng ai cả, không có gì cả. Chỉ có một nụ cười và một nỗi cô đơn đến lẻ loi trong căn nhà nhiều lũ nhóc. Nếu ngày nào Phượng không còn tới trường được, ngày đó chắc Phượng nhớ những đỉnh cây gia ngoài sân, những cành liễu ngã bóng u sầu cửa lớp, những đường phấn, chỗ ngồi. Những mùa hè thênh thang nắng lửa, ngàn trùng màu đỏ hoa phượng, râm ran tiếng ve kêu. Tất cả những gì của một thời, một đoạn đầu đời Phượng sẽ giữ. Phượng có một quyển lưu bút không viết bằng lời, không ghi lại bằng hình ảnh, nó nằm ở trong tâm hồn. Và đó là Phượng của năm mười bảy tuổi, của những ngày còn đi về qua một cổng trường con gái.

Phượng nhìn đĩa bánh khoai vàng ửng, lắc đầu cười:

- Như thế ăn sao nổi nữa anh Nguyễn?

- Phượng cứ tự nhiên.

- Anh làm như Phượng là chuyên viên ăn uống vậy. Coi thế chứ Phượng ăn ít ỏi, nhỏ nhẹ như một con mèo.

Phượng chợt nhớ con mèo nhà Hạ. giờ này chắc Hạ đang ngồi học bài bên cạnh cửa sổ, con mèo ngoan ngoãn nằm dưới chân.

- Ăn dùm một miếng cho Hạ đi Phượng.

- Người ta giận nhau, ăn giùm nhau, có giải hoà được không anh Nguyễn?

- Phượng lấy hai cái muỗng cầm đằng đầu, quay tròn một cái nếu nó lọt vào miệng chai xá xị, chắc hai người sắp sửa hòa nhau.

Phượng mỉm cười làm theo lời Nguyễn, nhưng chiếc muỗng lại rơi ra ngoài mặt bàn, Phượng buồn quá. Anh Nguyễn nói:

- Đây này, phải làm như thế này, Phượng ước đi.

- Ước gì anh?

- Ước như điều hồi nãy Phượng làm rồi anh làm giúp cho.

- Vậy ước sao cho Phượng và Hạ hoà nhau trong hôm bãi trường, mong Thần Đèn chứng giám.

Nguyễn cười:

- Nghe được lắm.

Và Nguyễn quay chiếc muỗng. Chẳng hiểu sao nó rơi ngay vào miệng chai nước ngọt. Phượng chớp mắt nói:

- Như thế là được phải không anh?

- Ừ Thần Đũa đã chứng.

Đĩa bánh khoai chỉ có mình anh Nguyễn ăn, Phượng chỉ ăn lấy lệ. Phượng nhìn vào ly nước thấy khuôn mặt mình in trong đó với đôi mắt lóng lánh. Mười bảy tuổi với những giọt nước mắt bắt đầu rơi xuống má, mặt đôi môi. Con mưa giữ bước chân của những người trong quán. Họ kéo dài bữa ăn, kéo dài một nụ cười ch con mưa dứt hạt. Phượng cũng lười biếng về nhà. Cứ nghĩ tới căn nhà ồn ào và lũ em nghịch như gì ấy Phượng đã chùng bước. Phượng ít có dịp đi đâu chơi với Hạ, quanh quẩn trong thành phố, quán kem, rạp chiếu bóng, đi vòng vòng trong chợ để ngắm vải, tới tiệm giày để ngắm những đôi giày kiểu mới, rồi về với những mơ ước nhỏ nhoi của riêng mình. Con gái lớn, nhà nghèo, đầu tắt mặt tối sau những giờ học bài ở trường, Phượng có cảm tưởng mình quê mùa như một cô Cúc, cô Nhạn nào đó. Phượng lạc lõng, bơ vơ trước đám bạn bè. Phượng có một mình. Anh Nguyễn lâu lắm mới có dịp lên chơi, lưu lại ít hôm rồi về. Được anh Nguyễn dẫn đi ngao du ít phút, Phượng như người vừa tìm được niềm vui, hạnh phúc bất ngờ. Phượng yêu những cánh chim mỗi buổi chiều chập choạng tối trong thành phố. Chúng tự do chọn những ô cửa để đỗ giấc ngủ. Phượng co ro nhường chỗ cho lũ em trên chiếc giường nhỏ bé, chật chội. Phượng quên những giấc mơ nửa chừng. Phượng rơi hững hờ mất đằng sau những tiếng ú ớ mê loạn của lũ em. Và giữa khuya, không có ai, không còn ai. Phượng thức giấc một mình nằm nghe mưa đổ bên ngoài, nằm nhìn một bóng trắng chênh qua vách. Phượng buồn muốn khóc.

- Tính tiền bà ơi.

- Còn mưa mà anh Nguyễn.

- Đi uống cà phê chứ ngồi đây hoài sao.

- Phượng ngại ra đường, mưa lớn ướt áo.

- Bảo đảm với Phượng là mưa rất nhỏ hạt. Đi men theo nhà người ta, cam đoan không ướt. Đi dưới mưa mới thú.

- Anh vừa mới khỏi chứng đau đầu, làm tàng vừa vừa nghe.

- Anh muốn chết...

- Đừng nói điên.

Người đàn bà tới tính tiền. Hai người đứng lên rời quán. Đúng như Nguyễn nói, trong nhà vì có ánh đèn con mưa trông lớn, những giọt nước kéo dài. Nhưng ở đây, những giọt mưa như thu nhỏ lại, thưa thớt, nhẹ như bụi. Vậy chứ vẫn có người chưa dám bước ra đường, họ đứng nép sát vào mái che, nhìn Phượng và Nguyễn có cảm tưởng trong đám đông có người quen đang nhìn mình, Phượng thấy gai gai da mặt. Ra tới đây ngõ Phượng bỗng gặp Thảo và Hảo đang

đi vào. Hảo cười cười trong khi Thảo nắm tay Phượng hỏi dồn:

- Hai Bà giận nhau hả, giận lớn hả?

- Không rõ lắm.

- Thôi huề đi.

Hảo tăng hăng:

- Ai giận ai?

- Phượng giận Hạ.

- Chuyện lạ đấy nhé, mọi khi hai người vẫn đi chung.

Thảo đùa:

- Thương nhau lắm cắn nhau đau mà anh.

Rồi quay qua Phượng:

- Bà đi với ông nào trông Gàn Bát Sách thế?

- Anh Nguyễn, anh họ đấy.

- A, anh chàng đau màng óc, có thơ đăng nhật báo.

- Ông khỏi rồi, nằm bệnh viện cả tuần.

- Đi đâu đây?

- Loanh quanh, vừa mới ở quán ra.

- Tại này lại đang đi vào, sau khi xem phim. Phim hay lắm. Mình thích mái tóc của con nhỏ đóng vai chánh.

- Mưa dai quá sức.

- Thôi đi đây để ông Nguyễn nhăn. Anh Hảo vừa khỏi bệnh phải không?

Hảo cười vuốt mái tóc kiu cọt:

- Anh đau gì mà vừa khỏi?

- Thảo nói đó.

- Anh đau gì Thảo?

- Anh đau gì thì anh biết, còn giả vờ hỏi.

Hai anh em họ cười rúc rích. Phượng đi nhanh lên bắt kịp Nguyễn.

Phượng nói ngay:

- Con bạn học chung đi với anh nó.

- Thằng cha có mái tóc quái đản.

- Kệ người ta.

- Mấy ông đó đi ngang qua tiệm hớt tóc chắc mấy ông thợ khóc dài.

- Con nhỏ bạn nói anh Gàn Bát Sách đó.

- Gàn bát sách là thế nào?

Phượng cười. Hai người đi tránh những giọt mưa vào mái che của một dãy phố kéo dài. Tới ngã tư, Phượng mới có dịp hỏi:

- Tại sao không đi ăn kem mà đi uống cà phê, anh Nguyễn nhỉ?

- Điên, giờ này ai đi ăn kem?

- Uống cà phê Phượng không ngủ được.

- Uống ít, cà phê ít, nhiều sữa. Hay là uống một cốc sữa cho mát mẻ, khỏe khoắn.
- Không cần, em đã mát mẻ khỏe khoắn rồi.
- Gần thi cần thức khuya để học bài, cô bé.
- Thức khuya sáng sẽ dậy muộn.
- Dậy muộn rất tốt.
- Há, anh Nguyễn khích há?

Nguyễn cười kéo Phụng qua đường. Những giọt mưa đan trong ánh đèn đường mờ nhạt, vàng ẻo xa khuất trên mấy chòm lá xanh thẫm. Bóng hai người lướt qua mặt nhựa đường đen bóng loáng.

- Nhanh còn về.
- Đi với anh không có đòi về, biết không?
- Phụng đâu có muốn về, nhưng ông già chờ sẵn với cây chổi lông gà.
- Có anh, không sao đâu, mai mốt anh về mát dưới tỉnh rồi. Có là anh cũng không nghe, một mình Phụng nghe thôi.
- Cha, anh khôn ghê chưa.

Nguyễn kéo Phụng vào quán, những chiếc bàn bọc da dưới ánh đèn vàng lộng vào mặt kính. Hai người ngồi một góc, ngó ra cả một khu phố và một khúc đường im vắng, không khí lạnh trùm trong quán. Mọi người uống cà phê chậm rãi, nhàn hạ. Phụng cũng muốn được chậm rãi nhàn hạ như thế. Và Phụng để im cho Nguyễn gọi cà phê. Hai chiếc phin thật đẹp, bóng ngời, dòm thấy cả mặt mình ở trong đó. Những giọt cà phê đen thẫm nhỏ nhẹ rơi xuống chiếc ly trong có một ít sữa. Phụng muốn im lặng ngồi mãi. Và mưa như thế này cứ mãi ở ngoài kia đừng tạnh. Anh Nguyễn ra cửa quán mua gói thuốc lá và bao diêm rồi trở vào đánh lửa châm hút. Điều thuốc của anh Nguyễn như thấp sáng trước đôi mắt Phụng một nỗi buồn.

Mùa Áo Vàng

Chương 7

Cơn mưa đổ xuống bất chợt, và mọi người từ bên ngoài đường chạy ủa vào đứng nép dưới cái mái che của nhà sách. Nguyễn bị đám đông lấn dần vào. Nguyễn không biết làm gì hơn là với tay lấy một quyển sách lên coi. Nguyễn lật từng trang, xem lướt qua không có vẻ gì là chú ý. Đó là một tờ tạp chí xuất bản nửa tháng một lần. Số

Nguyễn coi là sổ tuyển tập thơ văn. Nguyễn lật xem những bài thơ, lơ đãng không nhớ chữ nào câu nào. Có lẽ phải lật xem hết dãy sách này để chờ cơn mưa tạnh. Nếu có áo mưa khoát vào, chắc Nguyễn sẽ đi ra đường. Nguyễn muốn đến một quán nước gần đó. Cơn mưa khá lớn làm mờ cả cây cối và xe cộ trên đường. Những hàng quán bên kia đường im lìm nhòe nhoẹt. người cảnh sát biến mất, chỉ có ngọn đèn ở ngã tư thỉnh thoảng bật lên màu đỏ, màu xanh. Nguyễn bỏ cuốn sách lại chỗ cũ, quay ra. Nguyễn vừa bắt gặp một khuôn mặt quen thuộc lẫn trong đám đông. Nguyễn bàng hoàng xôn sao. Trong một thoáng Nguyễn ngăn người không có phản ứng. Khi cái dáng quen thuộc kia chen qua một hàng sách Nguyễn mới tìm thấy quyết định. Nguyễn bám theo, chỉ sợ người đó biến mất giữa đám đông. Nguyễn đứng sau lưng người con gái có mái tóc dài buông xuống màu áo vàng. Gương mặt quen thuộc buổi chiều nào trong bệnh viện, đôi mắt to đen mở lớn trước trang sách. Nguyễn tiến qua một bên, cũng lật một quyển sách ra xem nhưng không nhìn rõ chữ nào. Nguyễn im lặng với nụ cười, cô bé cũng "ngao du" góm, gần ngày thi rồi mà vẫn tà tà bát phở. Giận nhau với Phượng, cô bé đi một mình, hay đi với một cô bạn nào khác? Và Nguyễn giật thót người khi nghĩ rằng cô bé đi với một anh chàng nào đang đứng lẫn quần đầu đó. Nguyễn dòm quanh, không có ai, không có gì. Mọi người đều cắm cúi xem sách, lật sách, dáo dác tìm sách. Nguyễn nghe hơi thở mình thoát ra, một hơi thở dài và nặng. Nguyễn chợt nghĩ ra một trò chơi khá lý thú, chắc chắn làm cô bé ngạc nhiên đến thót trái tim ra ngoài. Nguyễn mỉm cười dúm cuốn sách của mình sang, và giật luôn cuốn sách của cô bé đang cầm trên tay. Một tiếng kêu hốt hoảng vang lên, và cuốn sách rơi xuống đất. Mọi người quay lại nhìn, cô bé luống cuống ngó cuốn sách rớt dưới chân, Nguyễn nhanh nhẹn cúi xuống lượm lên, cười:

- Đổi cuốn sách, cô bé. Ngạc nhiên lắm sao mà kêu lớn dữ. Họ tưởng có người bị tai nạn vì bị sách đè.

Nguyễn thấy đôi mắt ấy long lên sự giận dữ, gương mặt tái đi, bàn tay đút vội cuốn sách vào kệ, rồi quay đi. Nguyễn đi theo nói:

- Trời mưa to, chạy ra đường không được đâu.

- Ai thèm chạy?

Câu nói sắc như dao ném trở lại phía Nguyễn, rồi lại quay đi thật nhanh lẫn vào đám đông. Cơn mưa ào ạt bên ngoài như chứng tỏ lời đe dọa của Nguyễn lúc nãy. Thêm một số người nữa chạy vào, cửa nhà sách đông nghẹt người. Con đường rộng lớn trước mặt vắng xe cộ, chỉ có mưa, và mưa mù mịt. Nguyễn chỉ việc tới đứng gần bên cô

bé, và hỏi:

- Đi mua sách phải không Hạ?

Hạ nín im. Nguyễn cười:

- Giận Phượng chớ giận luôn cả tôi nữa sao? Định chiều nay tới nhà Hạ giảng hòa cho hai người, không ngờ lại gặp nhau ở đây. Phượng nhớ Hạ mất năm ký lô.

Không nhìn Hạ nhưng Nguyễn cũng biết Hạ đang phì cười. Không khí đã bớt căng thẳng, Nguyễn nói luôn:

- Cười là hết giận.

- Việc gì mà giận?

- Vụ cuốn sách lúc nãy.

Hạ nguyền dài, rồi quay ngo ra mưa. Nguyễn nói:

- Biết ngay Hạ sẽ ngạc nhiên ghê lắm, nhưng không có cách nào khác để Hạ nhận ra người quen. Con gái lại chúa kỵ gọi tên um sùm ngoài công lộ. Trường hợp bất khả kháng, không ngờ Hạ lại giận dữ, đôi mắt long lên dễ sợ quá.

Hạ quay lại:

- Người ta bị đau tim, anh làm vậy có ngày tắt thở chết tươi. Chừng ở tù mới biết trò đùa của mình nguy hiểm.

- Trò chơi nào cũng nguy hiểm cả, cô bé. Nhưng hình như tôi khoái ở tù, ở trông người ta nuôi cơm, canh cửa cho mình ngủ. Còn gì sung sướng hơn. Nguyễn đùa.

Hạ xì một hơi dài. Nguyễn cười:

- Điều quan trọng là hết giận chưa?

- Thêm giận.

- Vậy mình quen nhau nhé cô bé?

Hạ sượng sùng:

- Làm quen như thế đó hả?

- Đã bảo trường hợp ngoại lệ mà.

- Quen nhau từ hôm trong bệnh viện rồi.

- Lâu quá sợ quên, bây giờ làm quen lại. Càng làm quen nhiều mình càng thân nhau. Ai như nhỏ Phượng thật đáng ghét, cứ tìm cách để giận với hờn.

Hạ chớp mắt, xoay chuyện:

- Anh Nguyễn đi đâu đó?

- Đi xem sách.

- Đi một mình hả?

- Đi hai mình, một người và một cái bóng.

Hạ cong môi:

- Anh ở xứ dừa khô là phải lắm, cái lười y như cái móc dừa.

- Hạ ở xứ lạnh phải lắm, người lạnh lùng cứ như băng giá.
 - Ai nói thế?
 - Phượng, con nhỏ giới thiệu về Hạ đầy đủ lắm. Yên chí.
- Hạ mím môi. Nguyễn cười:
- Lần này giận nhau kỹ quá. Cho giảng hòa đi hay là giận nhau kịch liệt hơn nữa mới vui. Hạ đi mua sách hả?
 - Lúc nãy hỏi rồi.
 - Hình như Hạ chưa trả lời.
 - Tại anh chọc giận người ta.
 - Bây giờ chọc cho Hạ cười, đầu vào đó hết.
 - Thèm cười.
 - Để dành về nhà cười cũng được.
- Và Hạ phải cười sau câu nói đó, mặt Hạ đỏ lên vì ngượng. Nguyễn hỏi:
- Hạ mua sách gì?
 - Sách học, vừa định mua thì gặp anh.
 - Bây giờ trở vào mua, thi đến nơi rồi mới chịu mua sách, học bao giờ mới thuộc?
 - Con nhỏ bạn nó bảo sách này đầy đủ hơn, sách kia thiếu một chút, Hạ chỉ cần xem những chỗ thiếu.
 - Và thi đậu?
 - Cái đó là anh nói.
- Hạ vui vẻ trở vào quầy sách, Nguyễn đi theo. Trong lúc Hạ nói chuyện với cô bán sách, Nguyễn lật xem những cuốn sách mà nếu không có dịp này chắc Nguyễn sẽ không bao giờ cầm tới. Hạ cầm sách quay ra nói:
- Trả tiền ngoài kia.
- Hạ trả tiền cho người thu tiền ngồi ở quầy cao, hai má thoa son đỏ hồng như một đứa trẻ nghịch ngợm. Nguyễn nhìn cô ta cười làm cô ta bối rối phải cúi mặt. Nguyễn lần ra trước, Hạ theo ra sau, đứng cười:
- Anh Nguyễn nhìn người ta dữ, làm người ta mắc cỡ, thấy không?
 - Sao biết anh nhìn cô ta?
 - Sao không.
 - Bộ Hạ nhìn vào mắt tôi hả?
 - Mắt anh dễ sợ ai mà dám nhìn, nhìn vào sự bối rối của cô ta kia.
 - Mưa to quá Hạ nhỉ?
 - Lúc nãy anh dọa Hạ như vậy rồi mà, bây giờ lại dọa nữa sao?
- Nguyễn phì cười:
- Không phải, mưa to thật, Hạ đi có một mình?

- Chờ đi với ai bây giờ?
- Bạn bè, người yêu, thiếu gì...
- Bạn bè ít lắm, có nhỏ Phụng, bây giờ giận nhau nên Hạ đi đâu cũng đi một mình.
- Còn người yêu?

Hạ đỏ mặt:

- Người yêu... người ra làm sao?
- Là một người có đầy đủ hai tay, hai chân, có mắt tai mũi họng, nhất là một trái tim thật nặng ký lờ.
- Hạ chưa có gặp người ấy bao giờ.
- Thế mà lúc này tưởng Hạ đi với người "ấy" chứ.
- Anh Nguyễn tưởng tượng nhiều quá, có khi nào anh tưởng tượng ra mình hóa thành một chú cuội bay tuốt lên mặt trăng ngồi ở trên đó để ngó xuống trần gian mà tưởng tiếc không?
- Tưởng tượng hoài, nhiều khi còn nghĩ ra chuyện ghê gớm hơn thế nữa.

Hạ chúm chím:

- Ghê gớm hơn?
- Ừ, người nhiều tưởng tượng mà.
- Đâu anh thử nói cho nghe một chuyện coi.
- Chẳng hạn như chút nữa đây Hạ sẽ vui vẻ theo anh tới quán nước đằng kia ngồi uống xá xị, tâm sự rí rả hết buổi chiều. Đó mới là chuyện ghê gớm thứ nhất, tiếp theo là anh đưa Hạ về nhà, Hạ mời anh vào chơi, giới thiệu hết thầy mọi người. Giới thiệu từ cuốn sách, đôi dép, tới con mèo yêu dấu của Hạ luôn.

Mặt Hạ đỏ hồng như trái đào phớt chín. Hạ bối rối:

- Anh tưởng tượng khôn thấy mờ.
- Nhưng đồng ý chứ?

Hạ chớp mắt:

- Hạ ở trọ nhà người cậu, có con nhỏ em lém lỉnh lắm.
- Có con chó dữ anh cũng dám vào nữa là một cô bé lém lỉnh.

Hạ bỗng nhiên mất tinh thần, cuốn sách cầm trên tay nhẹ hẫng như rơi đi đâu mất không hay. Hạ thấy trí óc mình lao đao, chóng mặt. Hạ lén nhìn Nguyễn, anh chàng tỉnh bơ ngó ra ngoài mưa. Hạ lại càng bối rối hơn. Thật ra Hạ thấy rất dễ dàng một cái lắc đầu. Từ xưa tới giờ Hạ đã chẳng từng lắc đầu hoài hoài với những lời mời mọc như vậy sao? Hào đó. Những người anh bà con của mấy đứa bạn học cùng lớp đó. Nhưng sao lần này Hạ thấy e dè, khổ sở. Có phải vì Nguyễn? Người con trai lạ mà đã gặp trong bệnh viện một buổi chiều nào. Có phải vì Nguyễn bắt ngờ như một cơn mưa giông buổi chiều

nay. Hạ nhìn ra ngoài mưa, cơn mưa lạ lùng bao khắp thành phố. Cơn mưa mênh mông u buồn của những ngày cuối tháng sáu. Đêm hôm qua trong lúc thức khuya học bài Hạ cũng nghe mưa. Nghe tiếng thì thầm của lá, nghe giọng rền rĩ của gió, nghe tiếng gọi của một loài chim cô đơn vỗ tổ trong mưa, nghe những giọt nước u buồn rơi vỗ âm thầm trên từng trang sách học. Hạ đã ngồi yên, lắng nghe hết. Lắng nghe từ một cõi lòng mình, từ bao giờ đã thấy thiếu vắng một cái gì đó vừa êm vừa nhẹ, vừa xa xôi vừa gần gũi, vừa nhỏ bé vừa mênh mông. Hạ đã chạy xuống nhà tìm tới phòng Đông định nói cho Đông biết sự kỳ lạ xảy ra trong tâm hồn mình, nhưng Đông đã ngủ. Hạ buồn bã đi trở lên gác, bắt gặp chiếc bóng mình ngả dài dưới ánh đèn vàng. Hạ có cảm tưởng trời đất kia đang vây bọc lấy mình bằng một nỗi lạnh cảm. Và ở đâu Hạ cũng chỉ có một mình. Hai tiếng ấy ngậm ngùi làm sao. Hạ lại trở xuống nhà, ra phòng khách mở nhạc, ngồi ở ghế sa lông với một bóng đèn nhỏ khuất trong góc tường. Tiếng hát của người ca sĩ trong băng lúc về khuya như nổi rét mướt cào xước da thịt, tâm hồn Hạ.

Ai lướt đi ngoài sương gió

Không dừng chân đến em bẽ bàng

Người ơi còn biết nhớ mong

Tình xưa còn đó xa xuôi lòng

Nhờ bóng chim quyên, nhờ gió đưa duyên.

Chim với gió xa dần... mùa thu chết bao lần

Tiếng hát lẻ loi làm Hạ khóc. Những giọt nước mắt của Hạ cũng âm thầm lẻ loi không kém. Khi tiếng kêu gừ gừ quen thuộc của con mèo nhỏ nằm gọn từ trong lòng Hạ từ bao giờ vang lên, lúc đó Hạ mới thấy mình đang khóc. Con mèo đã thức dậy, vắng Hạ, nó chạy xuống tìm Hạ, cũng để tìm hơi ấm cho giấc ngủ của nó. Hạ ôm con mèo nhỏ, cảm nghe xa lạ vô cùng giữa mình với căn nhà này. Không có lớp học mùa thi chắc Hạ sẽ còn xa lạ hơn nữa trong thành phố, từ bây giờ mới biết, đó là một thành phố xa lạ, không có gì quyến luyến hết sao?

Ngày tháng qua mau rồi rơi mất, những bước chân đi trên đường bị mưa rửa sạch. Hoa lá nở rồi tàn, chim muông kêu rồi biệt tăm. Hạ nghe chơi vơi, hụt hẫng. Hạ bàng hoàng chợt nhớ ra ngày sinh nhật mười bảy tuổi của mình, một ngày lặng lẽ. Nhưng từ hôm đó, Hạ thấy thay đổi, xao động cả một đời.

- Cõi bộ suy nghĩ dữ.

Hạ nói:

- Anh làm Hạ bối rối.

- Việc gì mà bối rối, Hạ cứ tự nhiên như ở nhà, như đi chơi với những người bạn khác.

- Bộ anh tưởng Hạ nhiều bạn lắm sao?

- Đoán thế đấy.

Nguyễn tỉnh bơ, xem như chuyện có cũng được mà không có cũng được.

Chỉ cốt sao nói cho vừa miệng mình thôi. Hạ ghét cay ghét đắng Nguyễn. Đồng thời cũng thấy bối rối trước người con trai này.

Nguyễn có một cách nói, một thái độ tự tin chủ quan. Từ lúc gặp, Hạ đã bị rơi vào thế thụ động. Đừng làm tàng quá người ả, chưa đâu.

Chưa có gì với nhau, nếu làm tàng quá mỗi người đi một đường.

Ngày thi đã gần kề, còn bao nhiêu thứ phải đối phó, không ai có thì giờ để đối phó với người. Hạ không thích bị dè bĩu thái quá. Con gái dĩ nhiên phải chịu đựng, nhận sự thua thiệt về phần mình. Nhưng vừa thôi, một chút thôi, đừng để người ta có sự phản ứng vì những giọt nước mắt. Hạ cắn mấy cọng tóc, nhìn cây dù của một người đứng dưới thềm, cây dù đẹp quá, xinh quá, trên đó hãy còn đọng những giọt nước mưa trong vắt, lóng lánh. Hạ cắn môi, cắn tóc. Môi và tóc là sự gần gũi, Hạ cần nghe thấy môi đau, những sợi tóc đứt, để tìm quyết định của mình. Làm sao, ở những ngày vừa mười bảy tuổi này, mỗi một quyết định gì Hạ cũng cảm nghe như đang dự vào một cuộc phiêu lưu. Tại sao lại không có thể làm điều đó, khi Hạ từ con đường này rẽ qua con đường kia. Từ lúc đi một mình, nghe những bước chân dòn dã bước trên đường tới lúc đi bên cạnh những người lạ, nghe cùng một nỗi xôn xao. Hạ sợ trái tim mình đập mạnh. Khi trái tim mình đập mạnh là lúc mình không còn kiểm soát được lòng mình.

- Hai mươi phút rồi nhé, thời giờ là tiền bạc.

- Còn mưa mà anh Nguyễn?

- Đợi Hạ trả lời mưa tạnh cũng vừa.

Hạ rút rè hỏi:

- Anh có đọc ở đâu đó một câu đại khái như thế này: Nếu lỡ một bước là sẽ lỡ thêm một bước khác không?

Nguyễn cười:

- Đừng lỡ bước sang ngang thì được, mình có thể bước hoài, sợ té thì đừng mang guốc cao gót hay giày Ô Ca Banh, chỉ mang dép thôi.

- Anh đùa hoài, người ta hỏi thật.

- Anh cũng trả lời thật.

Tiếng "anh" vô tình của Nguyễn thốt ra chùng lầy lại không kịp.

Nguyễn giật mình ngó chùng phản ứng của Hạ. Nguyễn chỉ sợ một

cái bữu môi, một cái nguyệt dài. Nhưng Hạ vẫn cắn môi, ngó xuống chân. Nguyễn phân vân không biết Hạ đang nghĩ gì khi nghe Nguyễn xưng "anh" ngon lành không có gì báo trước hết. Và Nguyễn cũng bối rối không biết câu chuyện còn kéo dài với bao nhiêu lần phải trả lời Hạ, bằng tiếng "tôi" muốn đi hay bằng tiếng "anh" đột ngột và kỳ diệu.

- Bây giờ Hạ đề nghị lại anh một chuyện.

- Sẵn sàng nghe đây.

- Hạ chỉ có thể đi uống nước với anh thôi. Còn đưa Hạ về thấy không tiện đâu, Hạ có thể đi một mình được.

- Thế là chỉ có khúc đầu mà không có khúc đuôi. Cũng được. Vậy mưa tạnh mình đi nhé?

- Dạ

Tiếng "dạ" làm Nguyễn có cảm tưởng lòng anh được ướp mật, vừa ngọt vừa thoảng bay mùi hương ngây ngất. Hạ đứng đó, nhỏ bé và xinh xắn như một con chim. Con chim áo vàng ngày xưa Nguyễn thấy đậu trên cây chanh giầy trong vườn.

Con chim nhỏ bé xinh xắn đó Nguyễn chỉ thấy được một lần rồi nó bay mất. Mái tóc Hạ bị dính những giọt nước nhỏ, Nguyễn chỉ có quyền nhìn chứ không có quyền dùng tay để phủi những giọt nước ấy đi. Quyền sách mới mua được ôm ngang ngực, hai bàn tay vòng lại, đan lấy nhau. Nguyễn thấy yêu thương vô vàn mấy ngón tay thon nhỏ, móng để dài nhưng không đánh màu. Và Nguyễn chỉ có thể yêu thương một mình chứ chưa được quyền nắm lấy. Tự nhiên Nguyễn thấy lòng rộn rã. Con mưa giăng thật đẹp một khu phố, một bầu trời. Một sự tình cờ hạnh ngộ.

- Bao giờ anh Nguyễn về tỉnh?

- Tùy.

- Tùy là sao ạ?

- Vui hay buồn. Thích ở lại chơi hay thích về.

- Anh Nguyễn khó quá nhỉ?

Nguyễn chỉ cười. Lẽ ra Nguyễn đã trả lời "tôi dễ ợt", nhưng nếu trả lời như thế, Nguyễn lại tiếc tiếng "tôi" thoát ra, không thay đổi nữa được. Và như vậy là phải chấp nhận một khoảng cách, có thể không xa xôi gì, nhưng làm cho lòng Nguyễn bồi hồi khi nghĩ rằng giữa mình và Hạ còn đi trên hai con đường, không có tiếng gọi nào để quay lại nhìn nhau.

- Anh cười gì thế?

- Tự nhiên mà cười.

- Không có tự nhiên được, phải có cái gì anh mới cười, hay là anh

cười Hạ.

- Hạ đã nghỉ như ông Tào Tháo trong truyện Tam Quốc Diễn Nghĩa. Hạ cười khúc khích nhả mấy cọng tóc ra khỏi miệng, dùng mấy ngón tay hất về một bên má. Những cọng tóc đó chắc ngọt lắm, nó tẩm đầy hương mật của bờ môi Hạ. Con gái dưới hai mươi tuổi như một cái hoa nở về buổi sáng, hương thơm của hoa pha vào hương gió, hương trời đất, hương cây cỏ, mây trời, thỉnh thoảng. Bướm nghe hương hoa mà tìm tới, con gái đừng nên lấy chồng trước hai mươi tuổi, hãy để cánh hoa nở hết, những con bướm tình say ngất men tình ái đầu đời. Con gái đi lấy chồng trước hai mươi tuổi như một cánh hoa hồng nhưng ép khô.

- Hạ mới vừa mười bảy tuổi?

- Sao anh biết?

- Cái gì anh cũng biết hết.

Hạ cúi mặt:

- Mười bảy tuổi vui ít buồn nhiều. Hôm sinh nhật của Hạ thật lặng lẽ, chỉ có cánh cửa sổ, những cái hoa bên ngoài cửa sổ Hạ và con mèo.

- Không có bạn bè, không có bánh?

- Không, chả có gì hết. Chỉ có một mình.

- Buồn nhỉ?

- Nhiều khi buồn cũng là một thứ hạnh phúc chỉ riêng mình hưởng, mình biết. Không thể chia sẻ cho ai và vì ai. Sau ngày sinh nhật lặng lẽ, sáng hôm sau đi học gặp Phượng ở cổng trường, Hạ ôm lấy vai nó mừng rỡ, hoảng hốt bảo Phượng ơi, Tao vừa Tròn 17 Tuổi. Rồi sau đó là một khoảng dài im lặng. Mười bảy tuổi, có phải là tuổi thay đổi cuộc đời bé con để làm cuộc đời người lớn không anh?

- Không, Hạ chưa làm người lớn được.

- Tại sao?

- Vì anh chưa cho.

- Tại sao?

- Vì anh vừa quen với Hạ. Lúc anh quen Hạ, Cô Bé hãy còn nhỏ. Cô bạn nhỏ. Bạn nhỏ thường dễ thân nhau, bạn lớn thường hay tìm cách để xa nhau.

- Anh làm Hạ muốn khóc quá đi. Anh không biết là Hạ mau nước mắt à?

- Con gái khóc đẹp, đừng lo.

- Anh khôn ngoan quá. Hạ sợ chơi với người khôn ngoan. Hãy khờ dại ngây ngô một chút nhé anh Nguyen.

- Anh khờ lắm, Hạ muốn xoa đầu anh, quay bao nhiêu vòng cũng được.

Hạ áp cuốn sách ngang mắt để cười. Hạ nhìn ra đường thấy những bông mưa nở, những bông mưa rượt đuổi nhau, kháng khít nhau, rồi cũng dễ vỡ xa nhau. Đột nhiên rồi mưa dừng lại ở một khoảng không trên những mái nhà bên kia khu phố. Hàng cây yên lặng đứng đưa, những con chim bồ câu bay ra, những đôi cáng giăng giăng trong một khoảng trời mù.

- Mưa tạnh rồi Hạ ơi.

- Trời còn mù quá, chắc mưa nữa phải không anh Nguyễn?

- Đi cô bạn nhỏ, cô lo lắng cho trời đất quá vậy.

Hạ nhoẻn miệng cười. Đám đông tản dần ra đường. Hạ và Nguyễn cùng theo đám đông mà đi. Hai người đi gần nhau. Những giọt nước đọng lại trên cây la đà rơi xuống. Buổi chiều tắt theo với mây nước mênh mông cả khoảng trời. Hạ không nhìn đồng hồ, Hạ sợ bắt gặp một khoảng thời gian cấp bách, hồi thúc. Chiều nay Hạ muốn êm đềm như câu chuyện kể "từ xa xôi nào, có hai người nặng duyên kiếp với nhau thì tìm nhau". Thời gian mơ hồ quá, cuộc sống ngàn trùng quá. Chiều nay Hạ mới thật sự ném những bước chân mười bảy tuổi của mình trên đường dò dẫm. Hạ ơi, mi đang tham dự vào cuộc phiêu lưu. Có sợ hay không, có lao đao hay không. Có hồi hận gì hay không. Hạ cười, nhìn xuống những ngón tay mình, những ngón tay mang nặng một kiếp người, một khối máu, kiếp người phải gởi cho nhau, và máu chảy về tim. Hạ ơi, 17 tuổi mi nhiều chuyện quá, cứ suy nghĩ vẩn vơ, tìm tòi đến những điều khó hiểu. Hãy xem buổi chiều này như mọi buổi chiều. Cũng có mưa, có mọi người, có một mình mi với một nỗi buồn không ai hay.

Qua đường, đột nhiên một chiếc xe từ bên kia lao tới. Nguyễn vội nắm tay Hạ giữ lại. Hạ suýt kêu thét lên, khi chiếc xe chỉ cách bàn chân mình một sợi tóc. Mặt Hạ tái xám, người Hạ như rũ ra. Sang đường Hạ mới hoàn hồn, nhớ tới bàn tay mình trong tay Nguyễn. Hạ rút lại, thở. Nguyễn cũng bối rối nói:

- Hạ đi nhanh quá, chút nữa ông tài xế tông xe vào rồi.

- Chút xíu nữa Hạ đã nằm chết trên đường như một chiếc lá. Như vậy rồi ra sao anh Nguyễn nhỉ?

- Trời đất sẽ buồn thảm vô cùng, anh ngồi đứng không yên. Anh sẽ lao đầu vào chiếc xe khác để được làm chiếc lá thứ hai. Và anh sẽ lăn đến nằm kế bên Hạ.

Hạ đỏ mặt:

- Hạ sẽ lăn đi chỗ khác, còn lâu mới cho một anh khôn ngoan quá nằm kề.

- Hạ sợ gì?

Hạ quay đi không trả lời, bàn tay Hạ hãy còn run lẩy. Hơi thở trong lồng ngực hãy còn dồn dập, trái tim hãy còn đập loạn. Hạ giấu bàn tay sau gáy cuốn sách, muốn quên nó đi. Nhưng làm sao quên được khi nó đã ngoan ngoãn nằm trong tay người lạ, dù rằng một sự tình cờ. Hạ có cảm tưởng bàn tay đã bỏ mình, hụt hẫng, hư hao, mất mát, không còn của riêng mình và nguyên vẹn với mình nữa.

- Nếu có sang đường, anh đừng nắm tay Hạ nữa nhé?

Nguyễn nhìn Hạ thật buồn không biết trả lời làm sao. Hạ sợ đôi mắt Nguyễn quá. Hạ hốt hoảng nói:

- Anh nắm tay làm Hạ sợ, bây giờ hãy còn run.

- Nếu Hạ không đi nhanh thì dừng lại làm gì.

- Cứ để Hạ chết cho rảnh nợ.

- Không, Hạ chết chưa được đâu. Vì Hạ còn nợ anh gói thuốc và bao diêm.

Hạ ngượng ngùng ngó Nguyễn cười. Nguyễn nói:

- Ai mà nợ anh rồi khó mà trốn được.

- Biết thế chiều hôm đó Hạ chẳng thèm giữ những thứ đó của anh.

- Nếu biết thế thì còn chuyện gì nữa, anh có đưa Hạ giữ đâu. Hạ tình nguyện giữ chứ bộ?

- Phụng đưa. Anh đừng kết tội người ta.

- Rất hân hoan đã được kết tội.

- Cuối cùng anh cũng khôn hơn Hạ một chút.

Nguyễn hình mũi cười. Hạ ngượng ngùng nói:

- Và một chút đó thôi cũng đủ để Hạ đi chệch con đường của mình rồi.

- Đừng lo cô bé. Bởi có câu hoa thơm cỏ lạ "sai một ly đi một dặm". Cô bé chưa đi một dặm nào cả.

- Đi rồi chứ anh.

- Bao giờ?

- Ra khỏi những gì thuộc về Hạ. Đó là những bước chân của một buổi chiều 17 tuổi.

Nguyễn ngược mắt lên trời. Nguyễn có thể nghe được một loài chim nào xa lạ hát trong mây, những đám mây sưng nước u buồn đó không? Nguyễn có thể nghe được nỗi hân hoan choáng ngợp hồn mình, những sợi máu rộn ràng chạy khắp cơ thể mình. Trái tim mình tê dại, bàng hoàng. Nguyễn hân hoan đón nhận những bước chân 17 tuổi của Hạ như đón nhận từ một buổi chiều nào người con gái có đôi mắt đẹp ngơ ngác cười trên những bậc thang bệnh viện.

- Vào đây Hạ.

Nguyễn đẩy cánh cửa kiếng. Hạ ngoan ngoãn đi vào. Chiếc bàn

trong góc quán ngó ra phía công viên cỏ xanh mượt. Mặt bàn màu nâu, bóng loáng, ngó thấy mặt mình soi trong đó, những chiếc ghế bọc da vàng. Nơi đây, đôi lần Nguyễn đã tới, đã ngồi, đã nhìn ra một phía phố lạ lùng và một công viên nhiều cây thẳng vút lên trời.

Những con đường nổi về ngã tư, đèn như từ trên dốc đổ xuống. Mọi người đi bên ngoài bình thản nhớn nhoe. Trong quán nhạc mờ mờ, nghe xa vắng mơ hồ. Tiếng hát của người ca sĩ ngoại quốc với bản tình ca bất hủ như rơi từ một cõi nào xuống. Hạ ngồi bên cạnh, quyền sách để chếch một góc bàn. Nguyễn đã nhìn rõ vào đôi mắt Hạ, nhìn rõ chiếc mũi Hạ, nhìn rõ cánh môi Hạ, Nguyễn hiểu thật thà lòng mình. Hiểu vì sao có một buổi chiều tuyệt vời trong bệnh viện, hiểu vì sao có buổi gặp gỡ lạ lùng trong cơn mưa kỳ diệu hôm nay.

- Hạ uống gì?

Hạ ngó Nguyễn, chớp mắt:

- Anh uống gì?

- Anh định gọi một tách cà phê sữa, uống thật nóng.

- Cho Hạ như thế với.

Nguyễn cười nói với người hầu bàn đứng chờ sau lưng. người hầu bàn quay đi một lúc mang trở ra hai tách cà phê, sữa để trong chiếc bình sứ ngà nâu sẫm bóng loáng. Nguyễn rót sữa vào tách cà phê của Hạ. Tiếng cười của Hạ vỡ ra:

- Chia hai nửa đấy nhé, anh không được ăn gian chia cho Hạ ít chia cho mình nhiều.

Nguyễn nghiêng bình cho Hạ dòm. Hạ chu môi, nheo mắt, rồi gật đầu.

Nguyễn rót phần sữa còn lại vào ly cà phê mình.

- Hạ phải uống với một tí đường, không tối nay về khó ngủ.

Nguyễn múc đường bỏ vào tách cà phê cho Hạ, quấy đều muống.

Hạ uống cà phê bằng chiếc muống nhỏ xíu, chiếc muống được cắn giữa hai hàm răng ngọc thạch. Hạ ngược mắt hỏi:

- Bài hát gì thế anh?

- Một bản tình ca.

- Như thế nào?

- Hai người yêu nhau trong tuyệt cùng nỗi đau khổ, hạnh phúc. Hai người còn trẻ lắm đấy nhé?

Nguyễn vừa nói vừa nheo mắt làm Hạ cười. Hạ đặt chiếc muống xuống lòng đĩa, hỏi:

- Yêu nhau hạnh phúc chứ sao đau khổ?

- Lúc này Hạ đã nói đau khổ cũng là một nỗi hạnh phúc tuyệt vời. Đó là một cách trả lời của anh, còn nhiều cách khác nữa.

- Hạ chưa nói như thế bao giờ.
 - Hạ nói một câu gần như vậy.
- Hạ cúi thấp mặt xuống, mắt nhìn Nguyễn qua vòng miệng tách:
- Như thế thì Hạ hãy còn thắc mắc những gì mình không cần biết rõ.
 - Hạ chưa cần biết rõ mà, anh Nguyễn quê chưa!
 - Ủ, anh quê lắm. Uống đi cô bé.

Nguyễn bao giờ cũng có cách kết thúc câu chuyện như một kẻ đầy quyền uy. Hạ e dè rồi nghiêng mắt nhìn Nguyễn với một muống cà phê sữa ngậm trong hàm răng. Anh bỏ đường hơi ngọt đấy. Nhưng không sao, hình như Hạ cũng thích vị ngọt ngào. Dĩ nhiên cũng có ý nghĩa với những điều khác. Hạ ngạc nhiên với buổi chiều nay của mình, người con trai kia lạ quá, hẳn ở đâu tới, tự nhiên trở thành quyền uy và gần gũi không qua một thời gian thử thách nào. Mới đó, mà đã quen nhau. Mới đó mà đã thân nhau. Hạ chưa hề nghĩ tới ngày này, ngày mà Hạ rụt rè bước sang đường với một người lạ, khép nép bên người ấy trong quán, nhìn vòng khói cà phê thơm bốc lên trong đôi mắt ngó nhau. Giọng nói ngắn, quyền uy kia sao có khả năng làm lòng Hạ mềm, làm lòng Hạ ngoan ngoãn nép một bên. Từ trước Hạ chưa bao giờ như thế. Những ông anh họ của lũ bạn đã từng chứng tỏ mình là một kẻ có khả năng thu hút. Nhưng Hạ chưa một lần nào làm một cây kim trước cục nam châm. Hạ chỉ làm tờ giấy mỏng bay mãi, nhõn nhơ mãi. Nguyễn có gì khác hơn cục nam châm, khác hơn những kẻ đầy quyền uy không?

Hạ chớp mắt nhìn Nguyễn với dáng ngồi bất động, im lặng. Mái tóc Nguyễn rối bời, quá kỳ rồi mà chưa hớt. Mái tóc không nằm ngang theo một đường ngôi bình thường của con trai. Mái tóc ượng ượng, và hình như Nguyễn cũng không để ý đến điều đó. Đôi mắt Nguyễn to, nhìn như trừng phạt người ta. Nhưng đôi mắt ấy buồn quá, gương mặt thản nhiên đến khinh khỉnh. Gương mặt anh làm người ta e dè bấy nhiêu, thân thể anh làm người ta lo bấy nhiêu bởi anh gây đến tội nghiệp. Nỗi buồn đã găm mòn chất mỡ trong người anh hay sao, khổ đau của đời sống đã nuốt chửng những hồng huyết cầu trong máu anh hay sao. Anh vui như buồn, anh cười như sầu héo, anh nói như im lặng, anh sống như chết. trời ơi, anh ở đâu hiện ra với những ngày tháng sáu u buồn, mùa hạ dày xéo lòng người ta, ve sầu, hoa phượng, nắng mưa đều đứng tâm hồn người ta.

- Bao giờ thì huê với Phượng?
- Anh đừng nhắc chuyện đó.
- Tự nhiên rồi hai người giận nhau, giận không có ngày kết thúc. Lạ thật?

- Con gái giận dai lắm anh ạ, con gái chỉ có "chiến tranh" chứ không có Hòa Bình".
- Anh đứng giữa, xin giảng hòa, có được chăng?
- Chắc là không.
- Tại sao?
- Vì anh là con trai, làm sao anh hiểu hết tâm lý con gái?
- Như vậy có buồn không?
- Buồn chứ anh.
- Việc gì phải mang nỗi buồn đến cho mình, hòa đi Hạ, hòa đi cô bạn nhỏ.
- Phượng nhờ anh làm sứ thần cầu hòa đấy phải không?
- Đừng hiểu lầm, Phượng không nhờ, không nói gì cả.
- Sao biết người ta giận nhau, anh phịa rồi đó nhé?

Nguyễn cười:

- Vì thấy Phượng đi chơi một mình, Hạ đi chơi một mình. Trước đây đi về vẫn có nhau kia mà.
- Không tin đâu, Phượng nói anh mới biết.
- Rồi. Cứ coi như Phượng nói thì đã sao?
- Nó nhờ anh cầu hòa luôn, phải không?

Nguyễn đặt chiếc muỗng xuống:

- Đã bảo không.

Hạ thở dài:

- Thôi, cứ để như vậy đi anh Nguyễn à. Con gái giận nhau vô cớ lắm, lại giận dai. Đứa nào cũng tự ái to bằng cái đỉnh. Giận nhau thì dễ, hoà lại với nhau rất khó.
- Không có khó gì cả. Ngày mai đi học gặp Phượng trước cổng. Hạ sửa soạn sẵn một nụ cười.
- Chắc không cười được.
- Không cười được cũng há miệng ra cho thấy mười cái răng.
- Hạ cười một mình quê chết.
- Anh về bảo Phượng cười với. Hai người cười chắc những bông hoa phượng trên cao cũng chẳng tiếc gì mà không rơi xuống đất. Rồi những chú ve sầu cũng hân hoan buông tay lìa đi luôn.
- Ba hôm nữa bãi trường rồi. Chắc là giận nhau luôn.
- Gì buồn vậy.
- Hạ nghĩ những ngày tới là những ngày buồn. Và vì thế vừa mong cho tháng sáu hết, vừa mong nó còn hoài.
- Mong hay không rồi tháng sáu cũng hết.
- Hạ không buồn xé lịch. Thời gian đầy quyền năng, anh Nguyễn nhỉ? Hạ có cảm tưởng thời gian là một lão già khắc nghiệt.

- Anh có cảm tưởng thời gian là một tấm thảm nhung êm đềm.
- Như vậy anh Nguyễn là người sung sướng nhất trên đời.
- Cô bé có muốn chia một nửa không?

Hạ lắc đầu:

- Không, hãy chia cho một người.
- Người nào?
- Bạn thân nhất đời anh Nguyễn chứ ai.
- Bạn thân nhất của anh chính là anh.

Hạ định hỏi "bộ anh Nguyễn không có người yêu sao?" nhưng lại thôi.

Câu hỏi ngây ngô buồn cười. Hạ cần gì biết chuyện đó, hỏi người ta như thế cũng là một cách hy sinh một phần nào sự có mặt của mình.

Hạ cười:

- Cũng bắt chước nói như anh Nguyễn, bạn thân nhất của Hạ chính là nhỏ Hạ.
- Hạ của 17 tuổi hay 16?

Hạ cười:

- À nhỉ, quên nhỉ. Cái đó để về Hạ xem lại.

Mùa Áo Vàng

Chương 8

Nguyễn cũng cười, gõ chiếc muống thành nhịp. Một lúc Nguyễn bật lên khỏi ghế bỏ ra ngoài mua bao thuốc lá rồi trở vào châm lửa ngồi hút. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, Hạ thoáng thấy chiếc ghế trống trước mặt mình. Một chỗ ngồi lạnh, một tách cà phê vơi nửa. Hạ thoáng sợ hãi. Quán rộng thênh thang, trời mưa ít người, ghế trống và những hàng cột im lặng. Hạ ngồi nhìn thấy gương mặt mình hiện ra ở đằng kia, trong một tấm gương. Hạ lắc đầu bôi xóa cái bóng đó, quay lại nhìn vòng khói từ ngón tay Nguyễn bốc lên. Điều thuốc đỏ lửa, bốc khói trong ngón tay người con trai trông vui mắt, trong lẳng đãng. Một thứ hương nồng lạ lùng cuốn hút.

- Anh có nuốt hết khói vào trong bụng không, anh Nguyễn?
- Nuốt một tí để tương lai hai lá phổi bị ung thư thôi.
- Anh hút nhiều không?
- Vừa phải.
- Điều thuốc là người bạn không rời nhau được. Hạ nghe người ta

nói thế, có đúng không?

- Anh chưa đạt đến trình độ xem điều thuốc là người bạn nên không rõ, anh hút thuốc khi bối rối, khi buồn, khi ngồi một mình. Khi ngồi trước Hạ...

Hạ tròn mắt:

- Tại sao lại ngồi trước Hạ?

- Anh đang tự hỏi như thế đây.

Hạ cúi mặt với nụ cười. Hôm nay Hạ mặc áo vàng, ngày mai Hạ mặc áo vàng, trừ buổi sáng đi học. Ba hôm nữa thôi. Hạ sẽ trung thành với màu áo vàng. Màu áo của gập gờ, của một tiền kiếp nào. Áo vàng là mùa, một mùa lớn với con gái, với Hạ 17 tuổi. Áo vàng là lá, là nắng, là mưa, là hoa cúc, là cả một thời say đắm mắt, say đắm hồn. Áo vàng là đường về nhớ đầy, là tìm nhau trong hoa nở, tìm nhau khi trăng tỏ, là thấp hương cho đời sống, là ấp ủ một linh hồn khóc lặng thinh.

- Bối trường Hạ làm gì?

- Ở nhà, đóng cửa, học bài chờ ngày lều chõng đi thi.

- Không đi chơi?

Hạ nguýt dài:

- Làm như Hạ thích đi chơi lắm vậy.

- Con gái hay thích những cái ly kỳ lắm.

- Anh quen nhiều... con gái lắm hả?

- Anh chỉ quen mình Hạ. Hạ là một đám đông con gái rồi còn gì nữa.

- Khôn.

- Mới khôn có một tí thôi cô bé ơi. Trong tuần này, trước khi về tỉnh anh rủ Hạ đi chơi, Hạ dám đi không?

Hạ thuận miệng nói:

- Dám chứ sao...

Nhưng nói tới đó Hạ ngưng lại. Hạ vừa khám phá ra có một cái bẫy to lớn chằng chịt trong câu nói của Nguyễn. Hạ cong môi:

- Oĩ anh Nguyễn khôn ghê. Làm bộ khích người ta hả?

- Anh mời thật.

- Mời như thế đó chả thèm đi đâu.

- Thế anh mới hỏi thử là Hạ có dám đi không. Đoán trước Hạ sẽ không dám.

- Tài vậy sao không đi làm thầy bói đi.

- Nếu làm thầy bói chắc anh sập tiệm sớm. Vì anh chỉ ngồi gốc me chờ mỗi mình Hạ đi qua.

- Oĩ, người ta không có thích coi bói đâu nhe.

- Thôi, việc gì mà phải dối lòng nhau. Nhắc lại là Hạ có dám không,

trả lời thật tình đi.

- Trả lời chi?

- Chuyện anh rủ Hạ đi chơi trong tuần này.

Hạ ngần ngại lắc đầu:

- Cho Hạ từ chối đi anh, không phải tại Hạ không dám.

- Gạo bài thi chẳng?

- Chưa đúng.

- Sợ chẳng?

Hạ ngó Nguyễn:

- Anh đừng đoán nữa. Và chắc có lẽ anh hỏi thế chứ anh cũng biết rồi.

Đừng bắt Hạ giải thích, đừng bắt Hạ nói.

- Thi xong Hạ còn ở đây không?

Hạ phân vân:

- Chưa rõ được. Nhưng anh hỏi thế để làm gì?

- Đến phiên anh bảo Hạ là đừng bắt anh giải thích.

Hạ cười:

- Con gái là chúa thắc mắc đấy nhé.

Nguyễn cũng cười:

- Vậy cả hai cùng giữ một điều thắc mắc, huề.

Hạ lấy bao diêm ngắm nghía. Bao diêm xinh ghê chứ. Ở gần nó bay mùi hương nồng thơm thơm. Hạ thích bao diêm hơn là cái bật lửa, bao diêm bình dị, gần gũi, cái bật lửa bóng lóang và ở xa. Hạ bắt đầu để ý đến đồ dùng của con trai. Hạ ơi, mi bị những thứ đó quyến rũ rồi mà. Hạ cười cười, rút một que diêm quẹt lửa. Đốm lửa nhỏ bùng sáng, anh Nguyễn cũng cười cười nhả khói thuốc. Hạ soi que diêm vào đôi mắt. Hình như trong đốm lửa, Hạ thấy được chính đôi mắt mình. Đôi mắt mở lớn, đen nhánh, thấp thoáng một hình bóng khác.

Hạ hỏi:

- Đốt cái gì đây anh Nguyễn?

- Một chút không khí lạnh của chiều mưa.

- Không. Hạ đốt những cọng tóc của mình.

Nguyễn chồm tới dành que lửa:

- Đừng, những cọng tóc vô tội.

- Đốt để nghe cái mùi tóc cháy của mình, kỳ lạ và quyến rũ lắm anh.

- Hãy đốt thuốc cho anh.

Nguyễn dụi nhanh mẩu thuốc vào cái gạt tàn rồi rút một điếu khác ngậm trên môi chờ. Hạ thoáng ngại ngùng, đôi mắt mở lớn nhìn vào que lửa sắp tàn, nhìn xuyên qua đôi mắt Nguyễn. Đôi mắt anh sâu nào quá.

- Nhanh Hạ, que lửa sắp tàn rồi kìa.
- Đốt thuốc cho anh có làm sao không?

Nguyễn cười:

- Hạ có tin dị đoan không?
- Tin.
- Vậy đốt thuốc cho người con trai nào là luôn luôn đi theo người con trai đó.
- Hạ muốn nói trường hợp đốt thuốc cho anh kìa.
- Anh à, anh không bắt Hạ theo, cũng không giữ Hạ lại. Anh thích Hạ tình nguyện.
- Anh khôn quá.

Hạ vói tay đốt thuốc cho Nguyễn, điều thuốc đổ lên, que diêm tắt ngúm trong hai ngón tay Hạ. Tuy nhiên mùi thơm của diêm sinh vẫn còn, nó như ướp vào da bàn tay Hạ, ở lâu trong hơi thở Hạ. Nguyễn nhả khói thuốc nhìn Hạ bằng một đôi mắt ấm, không cười, không nói. Đừng nhìn Hạ như thế người ạ. Biết rằng đôi mắt của người có đầy quyền uy không? Hạ có thể lịm chết, dại xác, dại hồn. Hạ quay chỗ khác tránh đôi mắt Nguyễn, đồng thời ném que diêm dưới chân.

- Trước hôm về tỉnh anh sẽ tới nhà Hạ. Có dám mở cửa không?
- Thôi, đừng đến anh.
- Nhưng anh thích đến, anh cứ đến.

Hạ hốt hoảng:

- Đừng anh, hãy để yên cho Hạ học thi. Ngày thi gần kề rồi, Hạ sợ phải lo nghĩ nhiều. Sợ cả nỗi buồn mà chắc chắn trong những ngày tới phải có.
- Anh chia với Hạ, đừng lo.
- Càng chia Hạ càng điều đứng. Hãy để yên một mình Hạ. Sau ngày thi hãy gặp lại nhau.
- Sau ngày thi có những tờ giấy bị xé nát vụn, có những chiếc lá rơi. Mùa thu vàng trải trên đường, mây thấp, trời gần, nhưng trời với đất vẫn xa nhau, tìm Hạ ở đâu?

Hạ cười:

- Hát mười lần bản Tìm Nhau thì gặp.
- Anh chưa thuộc.
- Hôm nào Hạ chép cho.
- Ba hôm nữa bãi trường, anh sẽ tới trường gặp Hạ vậy. Anh đến đón Phượng.

Hạ càng hốt hoảng:

- Không được đâu anh. Đến trường Hạ sẽ nghỉ học luôn. Hạ bỏ trường đi đấy. Tội bạn ở trường đông lắm.

- Anh đến đón Phượng rồi gặp Hạ. Ai biết, ai ngờ.
- Nhưng không thể nào qua mắt tụi nó được. Bãi trường Hạ về một mình, về nhà đóng cửa lại, sau ngày thì mới mở cửa. Anh đừng tìm cách tới, đừng tìm cách gặp Hạ. Đừng bắt Hạ phải khổ sở, lo lắng. Anh hứa không?

Nguyễn ngẩn ngơ. Không ngờ Hạ bắt mình phải hứa điều đó, điều mà Nguyễn không thể ngờ, nhưng biết chắc rằng mình phải chấp nhận. Hạ khổ sở nhắc:

- Hứa không anh?

Nguyễn thở nhẹ:

- Rất đau khổ mà hứa.

- Cám ơn anh lắm. Bây giờ anh cho Hạ về nhà.

- Còn mưa kìa Hạ.

- Mưa nhỏ thôi anh, Hạ đi về được.

- Anh đưa Hạ về.

Hạ đứng lên, ngó Nguyễn, lắc đầu:

- Đừng anh, hãy để Hạ về một mình. Anh ngồi đây chờ Hạ lên xe rồi hãy đi nhé.

- Hạ đón xe ở đâu?

- Ngay trước đường.

Nguyễn đành gật đầu. Hạ cười, nụ cười đời dẫn lòng Nguyễn. Nụ cười với màu áo vàng nhẹ xô cánh cửa. Nguyễn im lặng ngó theo bóng Hạ nhỏ nhoi trên hè đường đưa tay vẫy một chiếc xích lô.

Những giọt mưa hãy còn trên lá, ánh đèn đường soi xuống loáng thoáng với bóng áo vàng ngồi ngoan trong lòng xe, tấm bạt che phía trước được người đàn ông kéo xuống, che kín Hạ. Nguyễn chỉ còn thấy được khung vuông bằng gỗ nhà binh, lắc lư tiến ra đầu ngã tư đường, và đèn xanh bật lên.

Nguyễn gọi người hầu bàn trả tiền rồi bước ra khỏi quán. Con đường sạch bóng, nhuộm vàng ánh đèn từ trên những khóm lá dọi xuống. Công viên vắng người với những hàng cây rũ bóng trên bãi cỏ xanh mướt. Nguyễn chỉ yêu được thành phố này lúc nắng tắt hết, đèn đường bật lên. Xe cộ thưa thớt, người vắng, hơi nóng tiêu tan trên những mái nhà cao. Lúc nắng tắt và đèn đường sắp sáng, cái khoảng thời gian không gian giao thời đó thật là tuyệt diệu. Cái dãy phố còn nhuộm ánh sáng của ngày, Những con đường lớn thênh thang thoải mái, một hướng nào đó ở phía bên cạnh có gió lồng lộng. Người ta có thể ung dung đi dạo, có thể ngắm những đám mây sắp trôi vào đêm tối. Nguyễn yêu những cây già cỗi, những đường giây điện giăng giăng qua các khóm lá xanh, và những bóng chim bay

vượt qua một chút trời mênh mông về các ô cửa cao đen thẫm. Đó là lúc tiếng chuông của nhà thờ Đức Bà khi tan lễ, thành phố ngân vang, tiếng chuông như ở trên trời vọng xuống. Những ngày mưa thành phố trầm trầm trong một khúc hát. Nguyễn sẽ già từ những ngày tháng sáu mưa ở đây. Không làm sao không nhớ buổi chiều hôm nay, không làm sao không nhớ đôi mắt Hạ đã vương trên đường, và ở đó những bước chân nghe ngóng gần nhau, đuổi bắt hơi thở của nhau. Đôi mắt tháng sáu. Đôi mắt mùa hè. Một người con gái tươi như mưa, buồn như mưa với 17 tuổi xanh non như cỏ mới. Làm sao quên được?

Nguyễn ghé vào khu bách hóa tìm đến gian hàng bán đồ mỹ phẩm trang sức. Những con đường nhỏ vòng vòng qua các cửa hàng có chỗ thật tối. Phần lớn những gian hàng đã đóng cửa. Nguyễn đi thật sâu vào trong, may có được một gian hàng còn để đèn, nhưng cánh cửa cũng đã khép hờ. Gian hàng ngoài một cô gái ngồi đọc tờ nhật báo không còn ai hết. Thấy Nguyễn bước vào cô gái vội buông tờ báo với miếng bánh nhai dở. Nguyễn hỏi:

- Còn bán không cô bé?

- Bán gì ạ?

Đôi mắt ranh mãnh ngó Nguyễn. Cô gái mặt tròn, mắt một mí nói giọng Bắc tít tít. Nguyễn đáp:

- Bán cái gì ở đây có bán.

- Đã đóng cửa rồi, nhưng ông mua gì, tiện cửa chưa khóa thì có thể bán được.

Một chùm chìa khóa to nhỏ đủ cỡ để sẵn trên bàn như trả lời thay cho cô gái. Nguyễn hấp tấp nói:

- Tôi muốn mua một cái bóp kiểu mới bằng da thật tốt.

- Ông vào xem hàng.

Cô gái hướng dẫn Nguyễn vào, một tủ kính trưng bày đủ kiểu bóp phụ nữ, cô gái đứng bên cạnh cười:

- Ông mua kiểu có quai hay cầm tay?

- Có sợi dây mang...

- Thời trang hay cổ điển?

- Chà, hơi khó.

Nguyễn tìm dáo dác, chợt gặp một kiểu bóp mà Phụng thích.

Nguyễn cũng không rõ có đúng ý như thế không. Nhưng hy vọng dù sai một tí cũng không phải đi một dặm, vì chẳng nào Phụng cũng hân hoan nhận cả. Nguyễn chỉ chiếc bóp nói:

- Cái đó, bao nhiêu?

Cô gái nhanh nhẹn lấy chiếc bóp xuống, xem giá tiền ghi trên mẫu

giấy nhỏ máng lòng thòng phía sau chiếc bóp nói:

- Thưa ông, bốn chục ngàn ạ.

Nguyễn thót ruột:

- Trời đất.

Cô gái cười:

- Kiểu này đắt nhất, hay là ông mua kiểu vừa vừa, rẻ hơn.

- Thôi, kiểu vừa vừa về bị nhỏ em tôi nó chê quê, mang tiếng hà tiện suốt đời rửa không sạch.

Nguyễn móc túi đếm tiền. May quá, còn vừa đủ. Nguyễn trao tiền và nhờ cô gái kiếm cho một cái hộp giấy bỏ chiếc bóp vào, gói giấy hoa thắt nơ đỏ tua tua rất ư là đẹp mắt. Phụng ơ, mi hại anh của mi rồi. Ngày mai ta phải chuồn sớm, món tiền cuối cùng mẹ ta cho ta mi đã cướp mất bằng một ước muốn rất ư là hợp pháp, nhưng hơi... tàn nhẫn. Mi mang chiếc bóp cười tươi như hoa nhưng có cảm thấy nặng như một khối đá không. Một lần ta tởn tới già, lần sau có ước muốn chi thì nói với một ông con trai bá vợ nào đó cho ông ta ề cổ ra mà chịu đựng, mà làm hài lòng người đẹp. Còn ta chẳng tội vạ gì gánh lấy ách giữa đàng. Nguyễn cười cảm ơn cô bán hàng mang cái hộp ra về mà lòng thất ruột bào. Tiền trong túi còn vừa đủ cho một cuộc xe lam về Tân Định.

Nguyễn vào tới đầu ngõ, lũ em của Phụng đã vây quanh. Chúng chạy ủa ra với đủ gương mặt hớn hờ:

- Anh Nguyễn đi phố về chắc có quà cho Hiền.

- Chắc cả Thúy nữa.

- Em nữa, Tuấn Sừng nè anh Nguyễn ạ.

- Còn Kiệt, Kiệt còn đây chi.

Nguyễn đau khổ cười:

- Không có gì hết, anh Nguyễn phải cuộc bộ cả trăm cây số về đây.

- Anh Nguyễn phía rồi, mới trông thấy anh bước xuống xe lam.

- Chứ cái gói gì đẹp thế, anh ôm kè kè bên hông vậy?

- Xà bông.

- Trời, xà bông sao gói giấy hoa thắt nơ đỏ thế. Anh Nguyễn xạo vừa thôi.

Thúy nhảy tưng tưng reo lên:

- A, biết rồi. Quà. Anh Nguyễn "ca đô" cho ai thế. Trong nhà này còn ai ngoan hơn Thúy.

- À, Thúy ngoan lắm.

- Ê, chị Thúy đi Tây Ninh bỏ dẫu nặng.

Nguyễn khoát tay nói:

- Quà của chị Phụng.

Từng gương mặt xịu xuống. Thúy đeo lấy Nguyễn cự:

- Anh Nguyễn thiên vị, chị Phượng làm gì mà được quà?
- Nó sắp thi, quà để nó hăng hái học bài. Anh dụ khị nó, Thúy đừng phản đối. Mai mốt Thúy thi anh lại có quà nặng ký cho Thúy, yên chí.
- Một tảng đá xanh hay sao mà nặng ký?

Nguyễn cười:

- Một tấn kẹo... kéo.

Tụi nhóc chán nản dừng lại ngoài cửa. Chỉ có Thúy tò mò muốn biết xem vật gì bên trong nên theo vào. Tuấn cay đắng léo nhéo:

- Nữ chúa rừng xanh mà cũng được quà.

Phượng xuất hiện ngay lúc đó làm tụi nhóc chùng bước, im lặng:

Nguyễn dú cái hộp vào tay Phượng, nói:

- Cầm lấy, của một ông nào nhờ chuyển lại cho mi.

Phượng ngạc nhiên:

- Ông nào?
- Ông nào quen với mi đó. Người trông cũng trắng da dài tóc, sức khỏe xêm xêm như mi. Một bên tám lạng, một đàng nửa cân, xứng ghê lắm.

- Anh xạo quá trời, Phượng có quen với ai như thế đâu.

Nguyễn tụt giày ra, chặc chặc:

- Ở đời lạ lắm, nhiều khi người ta giả vờ không quen, người dưng nước lã dạn cũng không dính, nhưng thật ra thương nhau cởi áo cho nhau, về nhà mẹ hỏi qua cầu gió bay cái vèo mắt tiêu.

Phượng ngấm nghĩa gói giấy, kéo kéo cái nơ đỏ, cười:

- Anh Nguyễn, cái gì trong này mà... tươi thế?
- Ta không biết, ta chỉ làm bồn phận trao lại.
- Mở ra được không?
- Dĩ nhiên là được. Của mi mà.

Thúy reo lên:

- Mở ra nhanh, mở ra đi chị Phượng. Chắc là vải may áo dài.
- Mà ngu như gì, vải ai lại gói giấy hoa, đựng trong hộp?
- Vây thì một con búp bê.

Nguyễn nằm ngửa ra ghế cười:

- Một trăm lá thư tình hay nhất thế giới.

Thúy cười lớn, Phượng đỏ mặt kêu lên:

- Anh Nguyễn nói xàm quá.
- Thì mở ra xem có đúng không, ta đi uống một ly nước lạnh. Cuộc bộ từ Sài Gòn về đây vừa mệt vừa khát nước lại ôm cái gói khư khư như của nợ, đền ta cái gì đi.

Nguyễn đã đứng lên đi được một khoảng, Phượng vừa mở gói vừa

nói theo:

- Đền anh một bức thông điệp gửi cho cô tiểu thư áo vàng, được không?

Nguyễn làm bộ:

- Ai, ai, ai thế Phượng?

- Đi uống nước rồi lên người ta nói.

Nguyễn xuống nhà rót một ly nước lọc, lắng nghe tiếng reo mừng thích thú của Phượng trên nhà. Nguyễn bưng ly nước lên hỏi:

- Cái gì mà reo mừng thế nhỏ?

Phượng chạy tung tăng:

- Anh Nguyễn giả vờ ghê ơ, làm người ta ngạc nhiên muốn đứng tim. Cám ơn anh Nguyễn, ông anh yêu dấu.

- Ủa, việc gì mà cám ơn ta rồi rít thế kia?

Phượng dừng lại ngấm chiếc bóp, vừa thở. Thúy đeo lầy hít hà luôn miệng. Phượng ôm chiếc bóp vào lòng ngồi xuống ghế ngó Nguyễn, mặt mày hớn hở:

- Thôi anh Nguyễn đi, giả vờ hoài. Anh làm Phượng bất ngờ và cảm động quá, tưởng anh để sau ngày thi kia.

Nguyễn gục gặc đầu cười:

- Cho mi hăng hái học bài.

Nguyễn uống hết ly nước, cầm chiếc ly không soi đôi mắt mình.

Phượng vuốt ve sợi dây bằng da màu nâu của chiếc bóp:

- Có đất không, anh Nguyễn?

- Rẻ rẻ, có bốn chục.

- Trời ơi, đắt thế sao?

- Chút xíu nữa ta hết tiền về xe lam. Ngày mai ta chuồn sớm, mi cho ta vay con heo đất của mi để có tiền về xe đồ nhé.

Phượng cười tươi:

- Cho anh luôn con heo đất.

Nguyễn ra đứng ở cửa ngó tụi nhóc chơi trò cút bắt qua những trụ điện. Con ngõ rộn tiếng cười. Một lúc Nguyễn quay vào, Phượng đã biến lên gác từ lúc nào. Tiếng hát của Phượng rộn rã trên đó.

Mùa Áo Vàng

Chương 9

Buổi lễ kéo dài hơn hai tiếng đồng hồ với những gương mặt nghiêm nghị, những cử chỉ trịnh trọng. Hai hàng học sinh dàn chào. Nghi lễ, diễn văn, máy ghi âm kêu hú trước đám học sinh bắt đầu lơ là mỗi một. Lễ phát phần thưởng, những gương mặt hớn hở bưng ôm từng gói giấy. Lớp Hạ có một đứa được lãnh phần thưởng hạng ba. Nó ôm về một gói giấy khá to với đám bạn bè bu quanh thăm hỏi tíu tít. Phượng đứng một góc, Hạ đứng một góc. Khó khăn biết bao nhiêu với một nụ cười, một câu nói. Thôi thế thì đành xa nhau luôn vậy. Ngày mai không còn dịp nữa. Hạ buồn muốn khóc, tức muốn ứa nước mắt. Những lá phượng rung rinh trên chòm lá xanh. Tiếng con chim nào thoảng thốt ở vuông cửa lớp. Hạ đứng cuối hết, gần khoảng rào song sắt, gần cây liễu rũ, những đoá hoa dại nở hời đềm dưới chân tường bốc mùi thơm ngát. Hạ muốn ngồi xuống bãi cỏ, nhưng buổi lễ chưa dứt. Hạ muốn về lớp ngồi nhìn tấm bảng đen với những dòng chữ bằng phấn cuối cùng một niên học qua. Những dãy bàn trống, những cửa sổ mở hé chờ nghe tiếng ve kêu, chờ bông phượng đỏ rực rơi rụng, chờ một đám mây trời buồn bã bay qua.

Trên rời chỗ đứng của mình chạy tới nói:

- Tội mình yếu quá, chỉ ẵm được hạng ba.
- Hạng ba là may rồi.
- Vậy mà nhỏ Xuyên dám nói lớp mình ẵm hạng nhất. Con nhỏ chúa ba xạo.
- Mệt quá, chỉ muốn về lớp ngồi, lễ lạt gì mà lâu quá trời.
- Xong phần này là chấm dứt rồi.
- Còn kịch nữa, hát nữa, nhiều chuyện lắm.
- Xong phần này mình có thể chuẩn. Con Thảo rủ tới nhà nó có chương trình hay lắm. Hạ đi không?
- Nó có mời không mới được chứ?
- Mời hết, cả Phượng nữa.

Hạ ngần ngại:

- Nếu đi cả thì đi, dù sao cũng phải làm gì cho hết buổi chiều nay chứ.

Thư nói:

- Không coi tội nó đóng kịch à?

Trâm lườm:

- Mi quê chín cục, ở đó mà coi.
- Ta coi con nhỏ đóng vai Huyền Trân chứ. Tội nó bảo con nhỏ là hoa khôi trường mình, ta thắc mắc lắm.
- Nó chỉ có đôi mắt đẹp, gương mặt đó chưa phải là gương mặt của

công chúa.

- Mi quen hẳn?
- Biết thôi, nó học 11B
- Học B, gan nhỉ?
- Trường Pháp qua đó.

Hạ đứng di di chân mình trên cát. Trân nắm vai Hạ cười:

- Con nhỏ thua xa Hạ, lẽ ra Hạ phải đóng vai công chúa. Kịch thơ dễ đóng lắm, Hạ đóng vai Huyền Trân, Trân đóng vai Khắc Chung ngay.
- Còn ta đóng vai gì?
- Mi đóng vai tì nữ mi ạ.
- Không chịu.

- Cho mi đóng vai anh lính trấn thủ lưu đồn. Í a, đồn cây dẫn gỗ trên ngàn, ngày thì canh điểm, tối dồn việc quan...

Thư đuôi Trân chạy vòng vòng. Mấy tiếng suýt suýt. Bọn Xuyên, Đào, Ngân đứng bên kia cười rúc rích. Đám đông bỗng nhón nháo lên.

Buổi lễ chấm dứt. Cả bọn xúm lại vây lấy Hạ, mặt đứa nào đứa nấy đỏ ửng vì nắng.

- Chấm dứt rồi Hạ ời, đây là giờ tự do.
- Bà nào đi xem kịch thơ không. Tụi này diễn không hay thì chắc cũng không dở.
- Kịch với kọt chán mới đời.

Hạ cười, ngó cả bọn:

- Trong đời mình chỉ khoái có hai vở kịch. Đó là Kiều Loan và Lên Đường của Hoàng Cầm mà chưa được xem ai diễn. Sang năm, Tất Niên, thế nào cũng đề nghị diễn vở đó.

Đào cũng chớp mắt:

- Bà Hạ thật hợp ý tui, lớp mình diễn đi, Hạ đóng vai Kiều Loan.
- Đóng vai diễn khó lắm.
- Đóng diễn dễ ợt, ta thủ vai Kiều Loan cho.

Trân tròn miệng dành lấy. Ngân cười:

- Mi muốn khá hãy tập sự ba tháng ở nhà thương điên Biên Hòa.
- Cả bọn cười ầm. Trân lột chiếc dép đang mang dưới chân thả lên cao. Cả bọn đưa mắt ngó chiếc dép rơi phịch xuống đất. Trân hình mũi ca:

- Năm học chấm dứt rồi. Ờ e con ma đánh đu...
- Bà Trân nhảy dù...
- Bà nào cụt đuôi...

Cả bọn cười phá lên rượt đuổi nhau chạy khắp trong sân. Đám đông tan dần để vào xem diễn kịch Huyền Trân Công Chúa. Phượng đi với Thảo vòng quanh bồn cỏ. Hạ nhìn thấy những đóa hoa mười giờ mới

nở, màu đỏ tươi. Những cây phượng vòng quanh rào, những cây phượng bên ngoài đường đỏ rực. Sáng nay sao ve sầu không kêu. Bãi trường, loài ve cũng buồn đến không kêu được tiếng nào hay sao? Rải rác trong góc sân, dưới các cành liễu rũ, từng tốp hai ba người châu đầu vào nhau chuyện trò, cười cười, buồn buồn. Những cuốn lưu bút được nhét vào cặp, hay mở ra với những gương mặt ngây ngô trên bài cỏ, bóng mát. Hạ đứng một mình nhìn hoạt cảnh đang diễn ra. Ngày bãi trường đó, khúc hát của một năm dứt trong lặng lẽ. Ngày mai cổng trường đóng kín, mái ngói nâu ỉm một màu rêu mờ. Những cửa sổ nhốt bóng chim bay, mưa và nắng tự nhiên xối xuống. Những bông phượng già nua rồi chết, những chú ve con u sầu rồi cũng lìa đời. Sau mùa thi ai còn trở lại trường, ai bỏ trường mà đi? Ngày mai, tiếng nói nghe mênh mông quá.

Lũ bạn chạy trở lại, Xuyên ghé tai Hạ nói:

- Thi xong có đưa theo chồng bỏ cuộc chơi.
- Ai thế?
- Nhỏ Ngọc Ái.
- Tự tử bằng viên thuốc bọc đường à?
- Nó mười bảy tuổi rồi. Anh chàng nào đó hơi nóng tánh. Lẽ ra phải đợi nó thi phổ thông xong. Sang năm có là khoảng thời gian dài đằng đẳng đâu.

Đào chu môi, nó vừa nhả một bông phượng ra khỏi miệng:

- Một năm chờ đợi là một năm dài hạn.
- Kể đó là ai?
- Anh ta cư ngụ tại Đà Lạt.

Hạ thấy lòng lao xao như một chiếc lá.

- Đà Lạt?
- Quê nhà yêu dấu của tiểu thư đây.
- Lâu quá Hạ quên thành phố đó rồi.
- Vì Sài Gòn quyến rũ nên tiểu thư không về phải không?

Trân tròn miệng:

- Bây giờ em đã quên xưa. Sài Gòn quyến rũ em chưa chịu về.
- Không có gì quyến rũ nổi ta đâu.
- Chỉ có một người.

Trân la to:

- Người ấy là ai?

Xuyên đáp cũng to không kém:

- Hảo tương tự.

Đào cũng nhanh nhẩu:

- Hảo sửa.

Cả bọn rúc rích cười. Hạ đổ mặt định la tui bạn một trận, nhưng mệt quá Hạ ngồi xuống bãi cỏ tay vốc đầy một nắm phượng ném tung lên. Hạ thở ra, nắng chói mắt, nắng buồn quá. Hôm nay cái gì trông cũng nức rạn, cũng ửng đỏ chia ly, cũng pha màu rượu chát buồn. Phượng rời Thảo đi về phía lớp. Thảo chạy lại nói với Hạ:

- Chút nữa tới nhà Thảo chứ?
- Vui thì tới buồn thì lui.
- Vui là cái chắc.

Trân cười cười:

- Có Băng của Hảo sữa nữa phải không?
- Không, anh Hảo với vài người bạn của anh thôi.

Xuyên nói:

- Vậy Hạ lãnh đạo phái đoàn này đi. Băng mình cũng gò ghề lắm chứ bộ.
- Chương trình gì đấy Thảo?
- Đủ thứ, gọi là chương trình bãi trường thập cẩm.
- Cũng như là canh cải thập cẩm của nhỏ Mận vậy.

Cả bọn cười ầm. Hạ dáo dác kiếm, rồi hỏi:

- Ủa, con nhỏ Mã Quế Mận đâu rồi?
- Nhỏ ấy mệt đi xin thuốc uống rồi.

Trân nhảy lên la:

- Kìa, Mã Quế Mận kìa.

Cả bọn nhìn theo Trân, Mận từ xa đang tiến lại. Cuối năm những đứa bình thường ít chơi cũng dễ thân với nhau. Mận người Hoa lai, học chăm và hiền. Hình như Mận chưa bao giờ cãi lộn với ai một lần nào. Mận vui thì cười, buồn ngồi co một chỗ như con mèo. Mận tốt tướng như Trân. Tụi nó bảo Mận ăn nhiều nắm Đông Cô quá nên phát phì, Mận chỉ cười, đôi mắt mí lót của nó trông có duyên khi chớp chớp, sượng sùng.

Mận đi tới, Trân ôm vai Mận hỏi:

- Bãi trường rồi mi có... về quê không?
- Về quê đừng quên ta nhé mi.
- Phải nói là đừng quên Ngộ nhé nị mới đúng.

Trân vuốt má Mận cười:

- Ngộ ái nị, nị có ái ngộ không?

Cả bọn cười ngả nghiêng làm Mận đổ mặt vì ngượng, Thảo nói:

- Chút Mận đi tới nhà Thảo chơi luôn nhé?
- Chưa xin phép ở nhà.
- Sẽ chờ Mận về nhà xin.

Hạ hỏi:

- Máy giờ thì đi Thảo?

- Mười hai giờ phải có mặt đầy đủ.

Hạ nhăn mặt:

- Bây giờ đã gần mười hai giờ rồi. Tiệc tùng gì mà mười hai giờ trưa, chiều không được sao?

- Tranh thủ thời gian, chiều mình có chương trình khác.

Trân nói:

- Du lịch... Lái Thiêu.

Đào cười đưa hàm răng trắng bóng:

- Mùa đi hái trái cây.

- Trái cây vườn người ta mà hái nổi gì.

Thảo cười trấn an:

- Không sao, vườn của dì Thảo. Bà ấy không con, tu tại gia. Bà có ngôi nhà xinh xắn giữa vườn, xung quanh chỉ có tiếng chim và trái cây, muốn ăn trái gì cũng có. Hạ biết Búng không?

Xuyên nheo mắt:

- Búng ở trong nồi nước sôi đấy Hạ.

- Vô duyên.

Hạ cười:

- Chưa biết Búng bao giờ.

Vậy thì nên đi một chuyến cho biết.

- Máy đưa đi?

- Tùy hỉ, nhưng càng đông càng vui. Có quý ông con trai hộ tống suốt lộ trình đi và về, lo gì.

- Đẹp mấy ông qua một bên, con gái đi với nhau vui hơn. Tự nhiên ăn, uống, nhai, nuốt hơn. Có mấy ông con trai e dè ngại ngùng lắm.

- Hạ cứ tự nhiên, có mấy ông con trai mình nhờ cậy nhiều việc lắm.

Chẳng hạn như múc nước rửa chân, leo hái trái cây, đốt đuốc đi tìm ớt cho mình ngâm muối.

- Phương tiện?

- Xe gắn máy, ai không có xe thì đi nhờ. Mấy ông ấy sẵn sàng làm tài xế.

- Màn này hơi gay go hồi hộp đấy.

Thảo đứng dặn cả bọn:

- Bây giờ Thảo chở Mận về xin phép ở nhà nhé, rồi về thẳng luôn đằng nhà sửa soạn cuộc tiếp rước cho long trọng.

Trân cười:

- Chiếu trái đào, vàng phết ngỗ ta mới tới.

- Sẵn sàng.

Thảo lôi Mận chạy đi. Hạ đứng lên nói:

- Về lớp một chút.
- Tụi nó đang hát hò ở trống.

Ngân nói:

- Ta đi coi mặt con nhỏ đóng vai Huyền Trân một tí.

Xuyên nắm tay Ngân:

- Ta nữa, hẹn mười hai giờ ở nhà Thảo nhé.

Trân, Đào, và Hạ về lớp. Phượng ngồi thui thủi hướng mắt ra cửa sổ.

Hạ nhìn Phượng muốn khóc. Nhưng cố giữ nét mặt tỉnh khô. Lớp học đầy tiếng hát, tiếng cười, tiếng gọi. Một đứa vừa hát dứt bản nhạc được tiếng vỗ tay hoan hô, những cái mồm Bis Bis vang dội.

Kim đứng lên bàn gọi:

- Hạ ơi hát một bản tặng nhau đi.

Hạ lắc đầu cười. Kim vẫn bô bô.

- Yêu cầu Tóc Mai Sợi Ngắn Sợi Dài.

- Tóc ta rụng hết rồi.

Kim tí mắt cười quay ra đám đông:

- Thôi tới phần dân ca đi. Mỹ đâu? Lý Con Sáo Quảng mau lên.

- Đề nghị Ngọc Ái.

Tự nhiên mắt Hạ hướng về phía Ngọc Ái. Con nhỏ mắc cỡ ngồi khuất trong đám đông. Bị Thục lôi ra, mặt mày tỏn tẽn đồ ửng.

- Thi xong mi như con sáo sang sông, con sáo lấy chồng rồi phải có cái gì kỷ niệm với bạn bè chứ.

Ngọc Ái đáp nháo nhoẹt:

- Ái không biết hát.

- Đừng mắc cỡ cô nương, cứ hát đại đi. Ai đem con sáo tình bạn ngang lưng, ối a em đau bụng lắm lấy gừng cho mau...

Ngọc Ái càng cuống cà kê hơn nữa. Tội nghiệp chưa, lấy chồng phải giữ kín em ơi, hớ làm chi cho khó ăn khó nói. Hạ nhìn Ngọc Ái với một chút cảm thông. Tuy nhiên mười bảy tuổi lấy chồng là khổ sớm đấy.

Trân nhào lên đứng với Kim. Hai đứa này mà làm hoạt náo viên thì nhất. Trân nói:

- Nhỏ Ái mắc cỡ, vậy ta tặng bài Lý Đò Đưa nhé!

Trân háy mắt cho Kim. Kim cười cười hai đứa hợp ca:

- Gió đập ồ mái đưa đò đưa... Lấy chồng thì em cũng lấy, nằm chung, nằm chung... thì em chẳng nằm.

Đám đông cười bỏ càng. Hạ cũng ôm bụng để cười. Ngọc Ái bỏ chạy ra khỏi lớp. Tiếng cười ngưng dần, đám đông ngẩn ngơ tan dần. Hạ nhìn lên tấm bảng, một con nhỏ nào đã cảm khái vẽ mấy bông phượng rơi xuống đất, con ve đeo trên cành giống con ong vò vẽ

thêm một câu Thôi Chia Ly Từ Đây bên cạnh. Sao những thứ nhỏ nhất tầm thường đó bây giờ lại trở nên bao la đầy xúc động. Chỗ ngồi kia ngày mai bắt đầu vắng bóng, vắng bóng tạm thời hay vắng bóng vĩnh viễn một cô học trò tên Hạ. Hạ bỗng nghe yêu thương lạ lùng chỗ ngồi của mình. Nó là những năm tháng nhẹ tênh, hanh vàng như nắng. Nó vây quanh Hạ, gần gũi vô cùng, thân mật vô cùng. Hạ đi chỗ ngồi sẽ lạnh. Trên mặt bàn Hạ nhớ đã khắc dòng chữ tên mình và Phượng. Những dòng chữ kia khắc trong một lúc vô tư, rồi sẽ đầy bụi. Ngày mai cổng trường mở ra, chỗ ngồi này sẽ được ai thế vào. Hạ yêu không khí lớp học. Hạ hiểu nỗi nhớ nhưng như thế nào. Và Hạ muốn khóc.

Thư từ ngoài chạy vào, hốt hoảng như bị rượt đuổi:

- Tưởng đã về hết, không ngờ còn đây; Phượng có đi tới nhà Thảo không?

Phượng đáp:

- Đi chứ.

- Hạ đi không?

- Đi chứ.

Đến đây Thư mới nhớ ra là Hạ và Phượng vẫn chưa hòa nhau. Mỗi người đứng ở một góc riêng rẽ. Thư bối rối ngó người này, rồi ngó sang người kia. Hạ ngoắc Trân:

- Mình đi chứ nhỏ?

Trân nhảy xuống đất, gật đầu. Thư hỏi:

- Đi ngay sang nhà Thảo?

- Không, về nhà rồi mới tới. Phải thay đồ chứ. Vứt cặp ở nhà cho tiện.

- Tiện gì?

- Tiện việc... ăn uống.

Thư nhảy lên reo mừng:

- Hay, mi biết tính toán, thông minh, kinh nghiệm. Ta phải bắt chước mới được, mình cũng đi chứ Phượng?

Phượng có vẻ bị lạc lõng. Nào ai muốn thế đâu Phượng. Hạ thấy mắt Phượng chớp chớp, lắc đầu:

- Phượng có hẹn với đứa em đến đón. Thư về trước, chút ghé nhà rước Phượng nhé.

- Đồng ý.

Trân dơ tay chào lớp học:

- Chào nhé bạn thân mến, ba tháng nữa tái ngộ.

- Lớp học vắng mi nó sẽ ngủ yên mà không bị cái mồm chanh chua rộng rãi của mi đánh thức. Nó mừng lắm.

Trân cười. Hôm nay Trân đưa Hạ về. Lúc ra cổng Hạ gặp Đông đang đứng mút cây cà rem. Hạ cười:

- Nhỏ ăn hàng quá vậy nhỏ. Coi chừng mấy cái răng cửa. Về chưa?
- Về, nhưng chị Hạ về trước rồi mà.
- Bạn chị chờ về. Thư có ở không, nhờ mi đưa Đông về với.
- Lên đây cô bé.

Đông với cây cà rem bước lên ngồi phía sau cho Thư chờ. Hai chiếc xe chạy song song nhau. Con đường nắng rực rỡ. Lạ quá bây giờ mới nghe tiếng ve kêu. Hạ nghiêng cổ, khều Trân, nói:

- Con đường nhiều tiếng ve quá.
- Bao giờ những chú ve sầu cũng buồn.
- Mi cũng biết buồn nữa sao?
- Buồn muốn chết.

Câu trả lời của Trân nửa thật thà, nửa khôi hài. Đông khoe:

- Đông được phần thưởng hạnh kiểm.
- Về chia cho chị với.
- Có mấy cây viết chì với mấy cuốn tập để vẽ voi viết cuội.
- Cho chị vẽ voi viết cuội với.
- Hạ ơi, hôm nay mi đồng đánh quá.

Trân la làm Hạ cười khúc khích. Thư nói:

- Phượng trông buồn buồn.
- Hôm nay là ngày buồn mà.
- Không, Phượng buồn với ý nghĩa khác cơ.

Trân nói như trách móc:

- Hai bà giận nhau dữ quá. Tự ái to bằng cái đình. Cười với nhau một nụ, nói với nhau một câu, nắm tay nhau một bận. Bộ mắt mấy ký lô sao mà ngại?

Hạ nói:

- Buồn quá đi, nhắc chuyện đó làm gì.
- Định giận nhau suốt đời à?

Thư khích:

- Giận nhau tới khi lấy chồng thôi, một năm nữa. Một năm phù du nữa.

Hạ lườm Thư:

- Đừng nói ầu, còn lâu lắm bạn ơi.
- Lâu, không thấy nhỏ Ngọc Ái sao. Ai có ngờ nói lấy chồng, thế mà lấy một cái vù lúc nào không hay.
- Người ta chỉ mới hứa hôn, thi xong mới tính chuyện trầu cau.
- Trầu cau họ hàng nhai hết từ khuya rồi. Thi xong người ta làm đám cưới. Mỗi đứa để dành ít tiền đi thì vừa. Ái chà, phải mua vải may áo

mới dành đi đám cưới nhỏ Ngọc Ái.

Đồng ngồi mút hết cây cà rem mới hỏi:

- Đám cưới trong mùa hạ à?
- Trong mùa thu.
- Sẽ có vô số lá vàng rơi.
- Ngọc Ái hiền lắm, ngoan ngoãn theo chồng không vương bận gì cả.
- Sao biết.
- Nó còn nhỏ quá, như con thỏ bạch.
- Con nhỏ, mười bảy tuổi mấy tháng rồi đó.

Và mấy đứa cãi nhau về chuyện Ngọc Ái có Bò hay không có Bò mà hết khoảng đường về nhà. Trân và Thư vút Hạ với Đồng ngoài cổng. Trân hẹn chút quay lại rước. Hạ gật đầu. Những con bồ câu đang nhón nha gần đó thấy bóng Hạ và Đồng vội bay lên. Tiếng chuông nhà thờ bỗng đổ bồi hồi. Hạ nói:

- Chút chị đi dự tiệc chia tay đằng nhà nhỏ bạn.
- Sợng quá ta, cho Đồng đi không?
- Sợ không vui lắm đâu.

Đồng cười:

- Nói thế chứ Đồng không đi đâu. Đồng cũng tới nhà mấy nhỏ bạn. Tụi này có chương trình hay lắm.
- Picnic chẳng?
- Sao chị đoán tài thế?
- Còn tài hơn nữa là các cô đi về hướng Lái thiêu, mùa trái cây mà. Thôi chút nữa ta gặp nhau ở... xa lộ.

Hai chị em ngó nhau cười. Hạ phóng nhanh lên gác vút cặp, tìm sợi dây thun cuốn tóc lên, thay áo. Con mèo nghe tiếng Hạ về nó chạy đến rúc dưới chân. Hạ ẵm nó lên, cọ đầu nó vào cằm mình, mấy cọng râu cứng của con mèo làm Hạ nhột. Hạ đặt nó xuống nói:

- Thôi ngủ đi chú, ta bận việc rồi.

Con mèo ngược nhìn Hạ với đôi tròng mắt xanh biếc. Hạ cười đá nhẹ nó một cái. Con mèo phóng tuốt lên kệ sách. Hạ kéo ngăn bàn, gói thuốc và bao diêm của Nguyễn vẫn làm Hạ thần thờ. Hạ quẹt một cây diêm để nghe một mùi thơm rồi thổi tắt ném qua cửa sổ. Hạ nhìn xuống phía dưới cây trứng cá um tùm trái chín điểm lên lá xanh lấm tấm, cổng nhà hoa giấy rực rỡ. Ngoài đường, cây phượng vẫn vươn cao chùm bông đỏ chói ở một ngã tư. Và ngôi nhà thờ nằm trong khoảng rào dây leo xanh mướt. Thôi thế đã xong một buổi sáng, một ngày chấm dứt niên học. Giã từ những bước chân, biết còn có khi nào trở lại trên con đường cũ, hay vĩnh viễn chìm sâu, im khuất tiếng. Đồng bước lên thang gác với chiếc khăn lau mặt ướt nước. Đồng

tươi mát với những cọng tóc ướt. Nó vẫn đứng ở giữa cầu thang và nói:

- Bãi trường, người sao mà nhẹ tênh như bông.
- Chùng nào Đông thi mới thấy bãi trường vừa buồn vừa nặng như một giấc ngủ trưa đang dở.
- Thi ời là thi, sinh mi làm chi.

Đông vừa trêu Hạ vừa cười. Hạ vẫn chưa tìm được sợi thun nên một tay túm tóc, tay cầm cái quạt sau gáy. Đông tụt xuống thang nói:

- Má bảo ăn cơm xong đi đâu thì đi.

Hạ lè lưỡi:

- Ăn cơm xong no bụng còn bụng đâu mà đi ăn tiệc. Xin mợ miễn cho.
- Chắc Đông cũng thế, phải sửa soạn ngay mới kịp. Còn ăn với uống gì nữa?

Hạ cũng hoảng hốt chạy xuống nhà vào phòng tắm. Tiếng một loài chim nào kêu nghe lạ lùng bên ngoài khu vườn nhỏ sau nhà. Hạ đứng yên lắng nghe một lúc lâu rồi mới sực nhớ cái hẹn với Trân. Những lon nước mát được xối vội vàng.

Tắm xong lên nhà, Đông đã đi từ lúc nào. Hạ loay hoay với mái tóc của mình mãi, nửa muốn cột lại bằng một vuông khăn, nửa muốn để tự nhiên. Lâu lắm Hạ mới có dịp nhìn rõ đôi mắt mình trong gương. Đôi mắt vẫn còn là của Hạ hay đã gửi theo cho một người nào. Đôi mắt hơi dài dầy, có một cái gì sâu hút bên trong. Hạ hất tung mái tóc trước gương với nụ cười đùa nghịch của mình. Tóc em từng sợi nhỏ, rớt xuống đời làm sóng lênh đênh. Câu hát dễ thương làm sao. Nhưng tóc em chưa rớt xuống đời đâu người ạ, chưa làm đợt sóng lênh đênh. Tóc em chỉ mới xẻ chia những mối sầu, những nhớ nhung băng quơ. Hạ quyết định để tóc tự nhiên.

Tiếng xe gắn máy vào trong sân. Hạ chạy lại cửa sổ nhìn xuống thấy Trân. Hạ hốt hoảng mặc áo vào. Phải đem theo gì đây? Tiệc xong đi chơi một buổi chiều. Chỉ có buổi chiều hôm nay ta được tự do thôi, ngày mai thì đóng cửa, giã từ những ngọn nắng vàng, giã từ những giọt mưa xanh biếc. Giã từ với chính người nào đó tên Hạ. Ngày mai chỉ có sách vở, nhớ nhung những ngày thi trong đầu. Hạ lấy khăn tay để vào chiếc bóp nhỏ, những tấm giấy dễ thương hình như còn đọng lại từ một cái tết năm nào. Những chữ ký tên trong đó Hạ quên cả, không nhớ rõ của ai. Những tờ giấy bạc dễ thương đó sẽ nằm ngoan ngoãn mãi mãi. Còn gì nữa không? Hạ quanh quẩn đến khi có tiếng thúc giục của Trân mới nhảy xuống những bậc thanh.

Trân vẫn giữ xe nổ máy cự:

- Sửa soạn chi mà lâu vậy tiểu thư?

- Sửa soạn chi đâu, ta vẫn mặc áo vàng.

- Nhanh lên không tới chỉ có nước rửa chén, rửa ly.

Hạ cười, leo lên ngồi. Trần cho xe chạy ra đường. Chiếc xe bể ổng bô to quá làm người ta ngó.

Hạ thúc vào hông Trần:

- Nhỏ đi bà ơi, người ta ngó kìa.

- Ngó thì ngó, sợ gì.

- Kỳ.

- Kỳ ăn một khúc bánh mì là xong chuyện.

Trần tỉnh bơ rồ máy xe cho lớn hơn nữa. Hạ luýnh quýnh ôm bụng Trần chỉ sợ té xuống đường. Trần thấy Hạ sợ, con nhỏ lại càng Trộ chạy xe thật nhanh, lạng qua lạng lại trước đầu mấy chiếc xe hơi, rồi cười ngặt nghẽo. Hạ sợ quá đâm giận dỗi, mặc cho Trần đùa. Hạ ngồi im, mím môi, mong hôm nay mình gặp may mắn. Trần chạy nhắm mắt nhắm mũi một lúc chẳng nghe Hạ nói gì, bèn tốp bót lại. Qua một ngã tư, vào con đường có bóng mát, Trần hỏi:

- Đường này đến nhà Thảo gần hơn phải không Hạ?

Hạ làm thinh, Trần cười:

- Rồi, tiểu thư giận rồi.

Hạ đã yên tâm khi thấy Trần chạy xe chậm trở lại. Con đường nhiều bóng cây quá, Hạ bỗng thấy bàng hoàng khi nhìn lên những đỉnh cây cao trên đầu đã thay lá non, màu lá mới soi trong nắng đẹp như một thứ vải quý. Bóng lá lợp cả một con đường dài, với nhà cửa chạy theo chân rào, hoa leo nở lấm tấm. Hai đứa trẻ con chạy xe đạp nhỏ trên vỉa hè vắng, con chó Nhật Bản xinh xắn chạy đuổi theo phía sau. Tiếng cười đùa của hai đứa trẻ con vang khắp cả một khúc đường.

Hạ chỉ muốn con đường này kéo dài thêm, và những đỉnh cây kia đừng bao giờ già, lá non xanh mãi. Thành phố có những buổi trưa im vắng với tiếng cười ròn rã của trẻ con như thế này. Nhưng Hạ bỗng giật mình khi thấy Trần rẽ vào một con đường lớn, rộng thênh thang, nắng từ phía trước rọi lại chói mắt.

Hạ lấy tay che ngang mắt, la:

- Chạy đi đâu đấy?

- Đi xa lộ.

Hạ dẩy nẩy:

- Làm gì mà ra xa lộ?

- Lên nhà thương điên Biên Hòa.

Hạ thọt vào bụng Trần:

- Mi khùng hả?

- Hơi hơi khùng thôi.
- Rất tiếc, ta chưa khùng hơi hơi như mi, nên mi quay xe lại đi.
- Người khùng không biết nghe.
- Khùng chứ không phải điên. Vả lại, không biết nghe sao biết trả lời.
- Đã bảo khùng mà.
- Không có đùa à.

Đường ra xa lộ thật nhiều xe. Những chiếc xe nối đuôi nhau thành một hàng khổng lồ nghênh ngang chiếm lấy mặt đường. Trân bạo phổi nhưng chưa bạo gan. Khoái đùa nhưng cũng hơi run khi thấy những chiếc xe to lớn ấy. Nhất là những anh tài xế cắc cớ thấy con gái vội rồ máy ầm ầm, khói nhót, mùi dầu tuôn ra nghịt nghịt như một cái ống khói tàu che mờ cả một đoạn đường phía sau, Trân lờ đưa xe vào chỗ đó, muốn ngộp thở. Trân ho sặc sụa, còn Hạ khăn che kín mặt la hét bảo Trân tìm đường khác. Trân cũng chỉ muốn đùa thế thôi, nên vừa ho vừa quay xe vào con đường nhỏ, vòng trở lại thành phố. Con đường một chiều hiện ra trước mắt Hạ khi Hạ lấy khăn che mặt ra. Những bóng cây râm mát, lá non kéo dài một khoảng trời làm Hạ dịu lại. Trân cười khúc khích, Hạ ghét giọng cười của Trân ghê gớm, lúc nào cũng cười. Hình như Trân sinh ra để cười, để nói. Chắc con nhỏ chưa biết buồn là gì.

- Hạ sợ không?
- Tại sao không sợ?
- Những chiếc xe hàng to lớn, xa lộ không đèn, những ông tài xế nhe răng cười mặt đỏ gay vì nắng lửa bốc cháy, bụi đường bám đầy.
- Chả sợ.
- Vậy ta vòng xe lại nhé.

Hạ vội thụi vào hông Trân:

- Bây giờ ta là cái thảng hơi, mi coi chừng, ta thảng ầu và thảng gấp lắm đấy.
- Ăn nhầm gì, thảng gấp cũng té, và cùng đi nhà thương.
- Mi mập quá chỗ đâu mà nằm, nhà thương chỉ chứa được những người ốm yếu như ta thôi.
- Ta nằm dưới đất.
- Nằm dưới đất thường bị ma bóp cổ.

Trân là chúa của thỏ đế. Nghe nhắc đến ma đã ngán, ớn lạnh tới xương da. Trân dáo dác:

- Ê, đừng có nói bậy, bây giờ là giữa trưa. Miệng mi ăn mắm ăn muối nói chi kỳ thế?
- Bây giờ là xế chiều, mi ngủ mơ à?
- Trời ơi, như thế thì trễ cả rồi, tới chỉ có nước rửa chén. Hồi trưa ta

lại anh dừng từ chối lời đề nghị để dành cơm ở nhà. Mấy thằng em chắc xơi hết.

- Ai kêu mi thích đùa.
- Đùa cho quên ngày tháng.
- Trời đất, mi học đâu ra câu hoa thơm cỏ lạ đó vậy?
- Ta đọc trong cuốn tiểu thuyết.
- Chắc thuộc loại điểm tình?
- Ướt át tí thôi.

Trân cười dòn dã, Hạ la:

- Hết đùa tới cười, mi sinh ra để cười thôi sao?
- Ta cười cũng được mà khóc cũng được. Tuy nhiên chỉ cười thôi, một nụ cười bằng 10 thang thuốc bổ. Nên cười lắm, mi ít cười nên ốm o sầu héo.
- Thôi không đùa nữa, chạy xe đi. Đừng quên bây giờ ta là cái thàng. Mi muốn té vỡ đầu không?

Trân mỉm cười, im lặng lái xe. Con đường đưa Hạ đi tới những con đường khác. Những con đường trong thành phố này Hạ chưa quen hết. Có thể Hạ sẽ lạc bất cứ ở đâu, nhưng cũng có thể chỉ một lần đi và về là Hạ nhớ hết. Nhưng Hạ chỉ muốn đi lạc thôi. Hạ nhìn lên đỉnh cây để biết buổi chiều đang về trên thành phố.

- Hạ này?
- Gì?
- Như thế là mình bãi trường rồi sao?
- Ủ.
- Vào học lại biết có vui được như năm nay không?
- Sao tự nhiên lo xa vậy?
- Ủ, tự nhiên thấy buồn buồn.
- Trân chỉ mới buồn buồn, chứ Hạ thì đã muốn khóc từ lúc sáng.
- Sao thấy Hạ tỉnh bơ vậy?
- Đôi khi mình phải can đảm, nhất là những lúc mình cần nghe ngóng lòng mình.
- Chà, chào mừng nhà hiền triết.
- Thật đó chứ không đùa đâu.
- Ngày mai chắc cắm cung gạo bài rồi. Thi xong Hạ có còn ở đây không?
- Chưa biết.
- Sao lại giận Phượng kỹ thế, tưởng hai bà nên hòa với nhau đi. Bãi trường rồi, nếu còn nhỏ là chia tay, viết lưu bút, búi ngùi lắm đấy.
- Chứ mình đã lớn lắm hay sao?
- Ít ra cũng 17 tuổi cả, có đứa đã mười tám. Có đứa bỏ trường mà đi

sau kỳ thi, có đưa theo chồng.

- Ừ nhỉ, tại mình bây giờ là những cánh chim sắp rời khỏi tổ. Ngôi trường yêu dấu là cái tổ của mình. Hạ không nghĩ tới ngày mình sẽ bỏ trường mà đi, nhưng chắc ngày đó sẽ đến.

- Một năm nữa thôi, thời gian như chiếc lá. Nhắm mắt và mở mắt, đã thấy thời gian đi xa rồi.

Mùa Áo Vàng

Chương 10

Câu nói của Trân làm Hạ buồn rười rượi. Thật sự, ở trong cái bình thần đã có một nỗi chua cay ghê gớm nếu ta nghĩ tới. Nhưng may là còn được những giờ khắc quên lãng. Hạ quyết không nghĩ tới điều gì trong những ngày học thi. Nhưng sao lòng vẫn nghiêng nghiêng, vẫn thấy có một chút mất mát, chao đảo giống như một cái rơi nhẹ nhàng mà buồn thảm của một chiếc lá chết. Từ một buổi chiều trong quán lạnh, mưa giăng giăng ngoài đường bao phủ công viên. Không khí như ướp bằng một mùi hương lá, hương cây cỏ ủ lâu đời, Hạ đã ngồi bên một người con trai đầu tiên chế ngự được lòng mình. Trái tim Hạ đã có được những khoảnh khắc thoảng thốt. Hạ rùng mình. Người con trai đầu tiên ngồi bên cạnh trong một không khí như thế có phải sẽ theo bên mình mãi mãi? Sẽ nhắc nhở mình mãi mãi, trong lúc ăn, trong lúc uống, trong giấc ngủ, trong nụ cười và chắc chắn là trong cả tiếng khóc? Hạ nhận ra một thứ thời tiết trong lòng mình, nó thay đổi bất chợt. Nhớ trong những lần coi bóng đá với các bạn, có đứa cũng đùa bảo người con trai đầu tiên đi chơi với mình là một món nợ, món nợ càng nặng càng sâu sẽ lấy nhau. Nợ nhẹ, sẽ chia đường mà bước, chia ngõ mà đi. Nếu đúng như thế thì chúng ta ai nặng nợ hơn ai, rồi sẽ như thế nào, hử Nguyễn?

- Sao im lặng thế Hạ?

Hạ thở dài:

- Trân nói nghe buồn quá.

- Cười Hạ không cho, nói chuyện buồn Hạ không chịu. Bây giờ tiểu thư muốn người ta làm sao đây?

Hạ cười:

- Muốn tới nhà Thảo mà khỏi phải rửa chén.

- Vậy chạy nhanh nhé?

- Vừa vừa thôi. Không nhanh cũng không chậm.
- Tuy nhiên Trân chạy xe hơi nhanh một tí. Hạ để yên. Có nói chắc Trân cũng không chạy chậm lại, thôi thì im lặng. Hạ miên man nghĩ tới Phượng. Có một cái vô lý là hai đứa giận nhau quá lâu, tự dè bấu lòng mình, tự nghiền nát tình bạn của mình. Có phải càng lớn tự ái người nào cũng to bằng cái bao la của lòng mình?
- Chiều nay Hạ làm lành với Phượng đi.
- Cứ để yên như thế rồi sẽ qua.
- Qua nghĩa là sao?
- Hoặc thân lại, hoặc bắt đầu một mối thù.
- Hạ nói nghe ghê.
- Con gái mà không chơi với nhau thì thù nhau dễ sợ lắm.
- Trước kia mình không chơi với nhau thì có thù nhau đâu?
- Đó là mình chưa có liên hệ, chưa bắt đầu bằng một cái gì cả.
- Con gái kỳ lạ nhỉ?
- Nhất là con gái 17 tuổi, sửa soạn thi phổ thông đều điên điên khùng khùng như lũ mình.

Trân bật cười. Và Hạ cũng cười. Con đường dẫn tới nhà Thảo đã hiện ra với hai cây huỳnh đàn to lớn trổ hoa rực rỡ. Nhà Thảo là một ngôi biệt thự xây theo kiểu mới, với cửa kiếng như những ngôi nhà ở Đà Lạt. Hàng rào vây quanh ngăn ngôi biệt thự với mặt đường và những nhà cùng đường. Ngôi nhà nằm trên một khoảng đất rộng lớn, biệt lập. Hai cánh cổng sắt um tùm hoa giấy đứng sừng sững với cái nút chuông điện mỗi khi ấn phải nhón gót chân lên. Trong sân nhà, một bên là lối đi rộng trải sỏi trắng, một bên là khu vườn nhỏ, với những thứ cây kiếng cắt tỉa đẹp mắt. Nhưng Hạ yêu nhất là thảm cỏ chạy dài, cắt sát với những cái hoa dại màu tím lấm tấm. Nhà Thảo có cây khế ngọt, ngày xưa chưa có vụ ông Hảo, Hạ vẫn được Thảo chở tới nhà chơi, hai đứa tự nhiên trèo tuốt lên cây khế với muối ớt, hay chén nước mắm đường, vừa hái vừa ăn, vừa hát nghêu ngao. Bây giờ hết rồi. Hạ không thể hồn nhiên trèo khế, Hạ không thể tự nhiên đến nhà Thảo mà không ngại ngùng trước đôi mắt của ông Hảo.

Trân tắt máy xe. Hạ nhảy xuống. Trân càu nhàu:

- Cái nhà này lúc nào cũng đóng cửa im ỉm, ghê thấy mồ. Đã mời người ta phải mở cổng lớn, tiếp rước đàng hoàng chứ Hạ nhỉ?
- Hạ mỉm cười, nhón chân lên cho cao một chút để với tay ấn nút chuông điện. Trân nói:
- Ấn năm phút cho cả bọn nó toát mồ hôi chơi.
- Phá thế ông Hảo ra, Trân có dám đương đầu với ông không?

- Sao không, một trăm ông Hảo ta cũng coi như pha.
- Coi chừng miệng hùm gan sứa đẩy bạn ời.
- Cứ ần thả ga xem.

Hạ đưa tay ần nữa. Nhưng vừa lúc có tiếng chân chạy trên sỏi ra phía cổng. Hạ vội thụt tay lại, ngó Trân cười. Cánh cổng lách cách mở, quả như Hạ đoán, ông Hảo nghiêm trang, và trịnh trọng mời Hạ và Trân vào. Hạ không ngó ngay ông Hảo, nhưng đã thấy ngay một nét mặt rực rỡ trên gương mặt nhẵn nhụi trắng bóc ấy. Mái tóc ngắn tía rất khéo, áo quần may ở tiệm lớn, đúng mốt, đúng màu. Cái cà vạt to bản nhiều màu sắc lòng thông trước ngực. Hạ liếc Trân cười. Trân nheo mắt đẩy xe vào.

Hảo làm bộ hỏi Trân:

- Sao tới trễ thế?

Trân đáp ngay:

- Tại nhỏ Hạ đau bụng.

Hạ điếng người. Biết thế nào Trân cũng tấn công Hảo, đồng thời móc luôn Hạ dính vào, và phía ra những chuyện trời ời đất hồi chơi trác ông Hảo. Hạ lườm Trân, nhưng con nhỏ biết Hạ không làm gì khác hơn được và một cái lườm chả ăn nhằm gì ai. Nó rúc rích cười:

Hảo sẵn đón:

- Hạ thấy trong người bốt chưa?

Hạ giận Trân không cách nào tả được. Nhưng Hảo hỏi, chả lẽ lại không trả lời. Hạ nhát gừng:

- Cám ơn anh, chả có sao cả.
- Trời nắng chắc hơi mệt. Vào nhà tôi sẽ kêu Thảo làm nước cam tươi cho Hạ uống nhé?
- Cám ơn anh, không sao đâu.
- Hạ tới trễ làm cả bọn lo ghê.

Trân dựng xe, chạy tới nói:

- Bắt đầu chưa anh Hảo?
- Ai mà dám bắt đầu, phải chờ Hạ và Trân tới chứ.
- Ít nhất cũng phải vậy, tội này không thích rửa chén đâu nhé. Nhưng hỏi kỹ này, chờ Hạ và Trân thật không?
- Thật chứ sao không.
- Nghi ngờ quá.
- Nghi gì?
- Nhỏ này chỉ là một cái có.

Hạ đỏ mặt la:

- Giữ mồm giữ miệng mi đấy nhé, về đừng trách. Tội nó ra kìa.
- Đó là một điều may mắn cho Hạ, chứ không Trân sẽ không lỡ cơ hội

để trêu ông Hảo mà Hạ dính luôn vào một cách bất đắc dĩ. Tuy thế, Trân cũng cố nói cho được một câu:

- Hôm nay anh Hảo diện lắm đấy nhé. Định nhờ giới thiệu nàng nào đây?

Hảo bối rồi chưa biết trả lời sao chỉ gỡ bằng một nụ cười, và đưa tay vuốt mái tóc Quái Chiêu bọn kia đã ào ra. Dẫn đầu là Thảo. Con nhỏ cũng diện ghê gớm, nói oang oang:

- Hai bà kẹt xe hay sao mà chậm thế?

- Nhỏ Hạ đau bụng gần chết.

Thảo nhào tới ôm Hạ hỏi?

- Đã hết chưa tiểu thư?

- Có gì đâu, Trân xạo đấy?

Trân dí dỏm:

- Ôi a, em đau bụng lắm, lấy gừng cho mau...

Cả bọn cười. Hảo đỏ mặt ngượng ngùng trước đám con gái vội lên vào nhà.

Thảo cầm tay Hạ nói:

- Thôi vào chứ, cả bọn chờ nãy giờ.

- Nhưng chưa cắt bánh là được.

Trân cười. Thư nói:

- Sinh nhật ai mà có bánh, mi ngủ mơ rồi chẳng?

- Chứ không có bánh à?

- Có, nhưng không phải là bánh sinh nhật. Hay mi mơ bánh cưới?

Trân đám cho Thư một cái. Cả bọn kéo hết vào nhà. Ai nấy đã có chỗ ngồi trước, chỉ còn hai chiếc ghế trống chờ đó. Hạ tiến tới định ngồi chiếc ghế gần bên Thư, nhưng Thảo đã nhanh nhẹn kéo Hạ sang chiếc ghế gần ông Hảo. Hạ từ chối:

- Hạ ngồi bên kia với Thư.

Nhưng Trân đã ngồi xuống trước và hỉ hả bảo:

- Thôi, ngoan đi cưng, ngồi đâu cũng rứa.

Thảo nói thêm:

- Thảo cũng ngồi đây, Hạ ngồi đi.

Hạ đành phải ngồi. Hạ không quên liếc Trân một cái thật bén. Trân chỉ cười. Hảo có vẻ sốt ruột:

- Người chờ đợi đã tới. Vậy cô Thảo đứng lên tuyên bố lý do rồi khai mạc đi chứ.

Trân phụ họa ngay:

- Phải rồi, bánh trái để lâu không nên.

Trân là cây cười lộ thiên có khác. Ở đâu có Trân là có tiếng cười. Cả bọn rúc rích cười sau câu nói của Trân. Hạ liếc thấy Phụng ngồi

một bên Xuyên, kế đó là Mận. Nhỏ Mã Quế Mận có vẻ lạc lõng trước đám đông. Trong bàn, do sự cố ý của Thảo, một vài ông con trai được xen vào giữa các cô con gái. Xem ông nào cũng trịnh trọng, ra vẻ. Căn phòng rục rịch với hoa lá và màu áo. Tiếng nhạc trong máy thu băng làm Hạ nhức đầu. Hạ không chịu được thứ nhạc kích động. Hạ nhắm mắt. Nhưng may lúc đó Thảo chạy đi tắt máy và tới tuyên bố lý do buổi họp mặt. Thảo lúng ta lúng túng không câu nào ra câu nào, nhưng cả bọn vỗ tay rào rào. Sau đó, những ngọn đèn trong phòng được tắt hết, để thấp nền. Mười mấy cây nến cắm giữa bàn tỏa ánh sáng lung linh mờ ảo, làm gương mặt người nào cũng nhuộm một màu hồng. Thảo mở nhạc trở lại. Có người yêu cầu để bản Love Story lời Việt. Một lúc tiếng hát Thanh Lan cất lên.

Hảo hỏi nhẹ:

- Hạ thích bản này chứ?
- Không thích lắm.
- Giọng ca Thanh Lan dễ thương nhưng không phải là một giọng ca đích thực.
- Cần gì, có những giọng ca hát tài tử. Chính cái không chuyên môn mới tạo được cảm xúc.
- Hạ có vẻ sành nghe nhạc.

Hạ mỉm cười:

- Hạ rất chủ quan.
- Chủ quan là một điều tốt. Người như thế mới khó chinh phục được. Anh chàng này khéo nịnh lắm đây. Hạ cười thầm. Hảo bỏ thức ăn vào chén cho Hạ, sẵn đón, chịu chuộng. Hạ ngượng ngùng trước những đôi mắt đang hướng về phía mình. Hạ muốn khóc giữa một vòng vây vô hồn như thế. Hình như trong bàn ăn chỉ có Phượng là hiểu Hạ. Nhưng Phượng đang ngồi kia, im lặng. Hạ bị vây vào đám đông khó từ chối.

- Khui rượu đi chứ, ơ hay.

Thảo nhắc làm mọi người bật cười. Rượu khai vị chưa khui mà thức ăn đã được gấp vào trong chén các cô gái được sẵn đón. Tiếng nhắc của Thảo làm mấy ông con trai ngượng. Hảo đứng lên bông đùa:

- Xin lỗi, tại cái chai rượu nằm trong lớp đá và nó chưa biết nói chuyện.

Trân cũng trở tài:

- Tại nó say đấy, anh Hảo ạ.

Câu nói động chạm đến mấy ông con trai nên ông nào cũng giả vờ tảng lờ. Tuy nhiên mấy cô gái được điểm phúc biết rõ, tức thì mấy gương mặt cúi xuống che dấu vẻ ngượng ngùng. Hạ tự nhiên tức

bực như bị đưa vào một thế trận khó có thể thoát ra được. Hạ nhớ tới Nguyễn. Buổi chiều đầu tiên trong đời Hạ ngồi bên cạnh người con trai trong một quán nước. Hạ bối rối, ngượng ngùng, trong khi Nguyễn bình thản đốt thuốc, nhả khói. Sự sẵn đón của Nguyễn khác, gần như là thờ ơ, người ta chỉ có thể bắt gặp Nguyễn ở cái nhìn chứ không phải là một cử chỉ vồn vã. Trước Nguyễn, Hạ cảm thấy cô đơn, bé nhỏ, và tủi thân, đồng thời cũng cần có sự che chở gần gũi. Trước Hảo, Hạ chẳng có gì để nói.

Tiếng nút chai bật ra làm Hạ giật mình. Chai rượu được rót đều cho các ly. Hạ nhìn chất rượu trong ly thủy tinh, chiếc ly xinh xắn cũng như màu rượu sóng sánh ngà ngà, gây cho Hạ một cảm giác kỳ thú, ngây ngất. Bữa nay em sẽ uống ngụm rượu đầu tiên trong đời giữa mùa hạ tan tác, giữa những bông phượng rơi bời để nhớ người. Lòng em như tiếng ve kêu, lòng em như lũ chim sẽ xa sân trường, xa những luống hoa mười giờ. Lòng em cũng đang tan tác.

- Mời các bạn nâng ly. Phúc đâu, nháy một phát kỷ niệm chứ, bạn quên bốn phen rồi.

Phúc lật đặt đứng lên, mang máy ảnh tới. Máy ảnh chụp đèn, tự động. Phúc đo, ngắm, bảo mọi người đứng yên chỗ, để máy trên chiếc ghế cao rồi chạy về chỗ ngồi. Một khắc im lặng trôi qua, tách một cái, ánh đèn sáng chói mắt. Hạ cũng uống một ngụm rượu chua chua ngọt ngọt rồi để ly xuống. Một cảm giác lạ lùng chạy dài trong cơ thể. Hạ nhìn về phía Phượng, bắt gặp cái nhìn của Phượng đang hướng về mình. Hai đứa nhìn sửng nhau, rồi Phượng quay đi. Hạ từ chối những thức ăn trong chén do Hảo gấp, từ chối mãi đam kỳ, Hạ miễn cưỡng ăn nhỏ nhẹ, chiếu lệ. Thảo gọi chuyện:

- Thi xong Hạ về Đà Lạt chứ?

- Chưa biết rõ.

- Tụi này định thi xong lên Đà Lạt chơi ít tuần. Nếu có Hạ cùng về thì vui biết mấy.

- Chắc là không đi cùng được, nếu có về.

- Sao thế?

Hảo hỏi. Hạ đáp:

- Hạ thích trở lại thành phố cũ một mình.

- Sao gọi là thành phố cũ?

- Vì mình đã bỏ đi, bây giờ trở lại.

Hạ ngước mắt cười, Hảo cũng cười:

- Khi lên đó tìm Hạ được không?

- Được chứ, nếu Hạ có về.

- Hạ nhớ ghi địa chỉ nhé.

- Nhà Hạ chả có gì, về đó Hạ lại không thích gặp ai. Tối ngày chắc ở trong phòng.

- Không tiếp người quen sao?

- Không.

Hảo có vẻ không vui. Phúc đề nghị chụp thêm mấy tấm ảnh nữa, Hảo đề nghị chụp riêng cho Hạ một tấm. Hảo cố tình nói cho mọi người biết tình cảm của mình. Điều này làm Hạ vừa ngượng vừa bức tức. Hạ từ chối, nhưng không thể từ chối chụp chung với mọi người. Không khí dần dần mất vui, chìm sâu trong ý nghĩ riêng tư. Hạ nhìn qua cửa kính, ước mong có một cơn mưa bên ngoài. Bây giờ không còn gì bằng một cơn mưa. Nhưng chiều hôm nay nắng đẹp quá, bầu trời trong lành quá, không một áng mây nào gợn đục để có thể hy vọng một cơn mưa kéo qua trời. Ngoài khu vườn nhỏ nắng trải trên các bông hoa, nhuộm vàng trên các thảm cỏ. Căn phòng gần máy lạnh rì rì, khó chịu như ngồi lâu trong một rạp ciné đông người.

- Hạ có vẻ gì buồn buồn?

Thảo nói và nhìn sâu vào mắt Hạ. Hảo như chờ đợi một câu trả lời của Hạ để buồn hay vui. Tự nhiên Hạ thấy mình quan trọng, và cũng tự nhiên Hạ thấy mình rơi vào một cõi mơ hồ, một khoảng không trống trải lạ lùng, buồn nản. Hạ muốn làm cho người ta vui vì mình, nhưng Hạ không phải là một người đóng kịch giỏi, Hạ chỉ có thể đóng tròn vai trò của mình, với mình, và cho mỗi một mình mình. Hạ chưa làm vui được lòng mình thì chắc chắn Hạ không có khả năng làm vui lòng người khác.

- Không có gì buồn cả, có lẽ tại trong người hơi mệt.

- Nói cho Thảo biết trong người Hạ bây giờ ra sao, Thảo sẽ lấy thuốc Hạ uống, trong nhà có sẵn một tủ thuốc.

- Không sao.

- Chia với Hạ ly rượu này nhé. Chắc tại Hạ uống nhiều rượu.

Hảo tự tiện sang nửa phần rượu của Hạ về ly mình. Hảo tưởng Hạ uống nhiều rượu chứ thật ra Hạ chỉ uống được có một ngụm nhỏ. Hạ uống cho riêng nỗi lòng mình, uống để thấy đôi mắt Nguyễn trong một buổi chiều nào, đôi mắt nồng ấm như que củi trong một ngày đông rét mướt tràn ngập.

- Hạ ăn một chút chứ, ngồi hoài đói à.

Câu nói đùa của Hảo đáng thương như một câu hát trong một bản tuyệt tình ca xưa cũ. Hạ mỉm cười. Trần pha trò:

- Nên nhớ hôm nay mình đi ăn tiệc. Đến đây để ăn chứ không phải để dòm.

- Hạ tự nhiên bằng phân nửa của Trần thì vui biết bao nhiêu.

Trân đón Hảo một đoàn:

- Tại anh vây lấy người ta, ai mà không sợ. Hạ nó tự nhiên lắm, nhưng phải được tự do cơ.

Mọi người rúc rích cười. Hạ nghe rõ những giọng cười của tụi bạn. Một năm học đó. Những chỗ ngồi gần gũi đó. Trân, Đào, Thư, Xuyên, Mận, Ngân, Thục... và Phượng người bạn tưởng đâu chân tình nhất trong đời mình rồi cũng sắp sửa phôi pha.

- Nến cháy nửa cây rồi.

- Thời gian đi mau.

- Thôi chia tay cạm ly vui chúc đi...

- Tắt nến ta thắp đèn, thời gian kéo dài ra nữa lo gì.

- Nhưng phải ngưng trước 4:00 để đi vườn ăn trái cây chứ.

- Thế là có một sự chia tay nữa.

- Bây giờ tắt nhạc, mỗi người hát một bài kỷ niệm. Đồng ý không?

- Ý kiến hay lắm.

Những tiếng nói tán đồng, những cái đầu gật gật. Thảo nhanh nhẹn đi tắt nhạc. Trân nói:

- Thế thì anh Hảo hát đầu tiên.

- Trời đất.

- Chứ sao, được hát trước hân hạnh lắm rồi, đòi gì nữa. Hảo loay hoay một lúc kêu lên:

- Thịnh ơi, chạy lấy cho ta cây đàn.

- Tao Đòn mảy Đàn nhé.

Cả bọn phá lên cười. Thịnh mang đàn tới, Hảo ôm đàn gảy từng từng ngón khắp một vòng, cười:

- Hát bài gì bây giờ?

- Tủ của anh chứ bài gì nữa.

Hảo ngó nhanh Hạ, rồi nói:

- Thương tình ca nhé.

- Xong rồi. Ngày đó có em đi nhẹ vào đời mang theo một con dao với những vòng dây xích.

Những giọng cười vỡ ra, giữa tiếng hô im lặng, im lặng. Hạ mỉm cười cảm thấy trò chơi thay đổi hẳn không khí sầu héo cũ, cũng vui vui.

Phượng vẫn ngồi im đó, lạc lõng, bơ vơ với đôi mắt buồn. Hạ thấy thương Phượng ghê gớm, thương như thương chính mình, thương cho tình bạn hai đứa, thương cho ngày mai xa nhau. Phượng ơi, có hiểu gì không?

- Hát đi chứ, mắc cỡ sao bạn?

Được các bạn thúc giục, cổ võ, Hảo khảy đàn và hát. Không hiểu sao Hạ thấy ngưỡng ngưỡng, xấu hổ, không phải vì Hảo hát dở, nhưng

tiếng hát loãng tan, không làm cho ai chú ý và bài hát trở nên kỳ cục. Hạ cúi mặt, vẽ những vòng tròn bằng ngón tay xung quanh đáy ly thơm nước. Còn nửa phần rượu Hạ chưa uống. Nhưng bữa nay Hạ sẽ uống hết. Uống để chia tay với chính lòng mình, và để tưởng nhớ đôi mắt của người, người xa xăm ă. Bản nhạc Hảo hát, Hạ đã nghe nhiều lần, trong những đêm rất khuya, một mình, giữa một căn phòng hoàn toàn im lặng. Hạ đã muốn khóc đôi lần. Tình ca là một thế giới khác, bên cạnh đời sống hần học, dè bĩu, hoang đường, tội lỗi. Hát tình ca là đưa tâm hồn mình lên cao, dần trải cùng không gian và thời gian. Nghe tình ca làm tâm hồn mình nở những cái hoa hạnh phúc ngậm ngùi. Bài hát Hảo đang hát, là bài hát Hạ ưa thích, yêu quý, và muốn cất giấu cho riêng mình. Thật sự, có những bài hát không nên hát giữa đám đông, chỉ nên cất giữ, chỉ nên hát cho một mình, và nhiều lắm là hai người.

Tiếng vỗ tay khi Hảo hát dứt khiến Hạ ngược lên, Hảo trao đàn cho người bạn và nói:

- Tôi xong nhiệm vụ, nhờ bạn chỉ định một người khác.
- Bây giờ tới một cô, nam rồi tới nữ. Có âm có dương mới hợp lẽ trời và thuận lòng người chứ, phải không ă. Vậy mời cô Hạ.

Hạ giật thót người. Hạ không ngờ người ta lại chỉ mình hát. Nãy giờ Hạ tưởng mình chỉ là người ngồi nghe. Hạ ngượng nghịu nói:

- Hạ không biết hát ă.
- Từ chối khéo đấy.
- Người đẹp phải hát hay. Sách Tướng Số nói như thế.

Trân cứu nguy cho Hạ:

- Anh Hảo hát xong, người hát tiếp phải là Thảo chứ ă. Họ hàng rồi mới tới người dưng.

Tiếng cười rúc rích ra vẻ tán đồng. Hạ ngó Trân, mỉm cười. Ít nhất Trân cũng phải biết bênh bạn chứ không nỡ tàn nhẫn bỏ rơi Hạ giữa chốn đông người như thế này. Nụ cười của Hạ như ngấm mang theo hai tiếng cảm ơn. Hạ biết họ cố gài cho bằng được Hạ hát sau anh chàng Hảo, nhưng Trân nói có lý. Và Thảo đành phải đứng dậy e lệ hát một bản nhạc ngoại quốc. Hạ không nghe được chi cả, hình như người ta cũng không mong nghe Thảo hát. Hát dứt Thảo được vỗ tay, nhưng Thảo cũng chẳng chú ý đến. Thảo nói ngay:

- Bây giờ tới phiên Hạ.

Trân phản đối:

- Không, hát xen kẽ cơ. Một Ông con trai, rồi tới một Bà con gái. Lúc nãy anh Hảo, rồi Thảo, bây giờ phải tới một ông. Vậy tôi đề nghị ông Phó Nháy.

Tiếng cười như vỡ cả căn phòng. Phúc đỏ mặt. Hạ bây giờ mới nghĩ ra người Trân nói, đó là ông chụp hình cho cả bọn lúc này.

- Đúng đấy, hát đi ông Phúc ơi.
- Hát bản gì bây giờ?
- Bản gì cũng được, văn nghệ tạp kỹ mà.

Xuyên hét lên:

- Hát bản chú chệt bán dầu cù là đi.

Bọn con gái cười ầm ĩ. Phúc đỏ mặt, ngượng cứng, đứng như một cây cột. Hảo đứng lên bên bạn:

- Ấy, các bạn đừng ăn hiếp bạn tôi chứ.
- Không có ăn hiếp à. Ở đây tự do và bình đẳng hoàn toàn.
- Nhưng phe các cô đồng.
- Và bạn anh có tính e lệ?

Hảo đành khoát tay:

- Thôi hát đi Phúc, kéo mang tiếng là e lệ.
- Hát thì hát, sợ gì.

Phúc nói mạnh dạn, nhưng lúc hát lại mất hết tinh thần, tiếng hát lí nhí, lạc giọng. Hạ nhìn thấy Phượng hé môi cười. Nụ cười này giờ Hạ mong ở Phượng. Dù sao cũng đừng buồn quá, hãy xem như không có gì giữa chúng ta nữa. Và tại sao chúng ta không mượn thiên hạ để vui vẻ với nhau một lần cuối cùng, một dịp may cuối cùng. Tuy nhiên, khi nhìn lại thấy đôi mắt u buồn của Phượng, Hạ lại muốn khóc.

- Xong rồi. Tới Hạ đi chứ.

Hạ giật mình. Phúc hát dứt từ lúc nào Hạ không hay. Hạ bối rối nhìn Trân. Trân không còn cách nào khác để cứu nguy cho Hạ nữa. Trân gật gật đầu, thế là chết. Hạ kêu thảm trong bụng. Thảo giục:

- Bây giờ thì chắc chắn tới phiên Hạ rồi, hát đi bồ ơi.
- Cô Hạ đứng lên hát đi chứ.
- Cầm麥克.

Mọi ánh mắt hình như đều đổ dồn về phía Hạ khiến Hạ nổi gai sau gáy. Hạ hát ở nhà thì được, hát cho Đông nghe thì được, hát một mình thì được, hát cho con mèo nghe thì được. Nhưng hát cho mọi người nghe thì chưa lần nào và chắc không bao giờ. Hạ ngần ngại:

- Xin lỗi, Hạ không hát được.
- Phải hát được.
- Hạ không biết hát.
- Trời đất.

Hảo dõ dành:

- Hát đi Hạ, một câu, hai câu, biết bao nhiêu hát chừng đó.

Hạ mím môi lắc đầu. Hạ chận ngực mình, thở hắt ra, và can đảm nói:
- Xin lỗi các bạn, tôi không thể hát được trước đám đông vì tôi hay xúc động.

Hạ cười:

- Và tôi nghĩ đó cũng là một bài hát tôi đã hát xong để làm vui lòng các bạn rồi.

Hạ ngồi xuống. Tiếng vỗ tay chợt nổi lên rào rào. Và Hào là người đầu tiên tán đồng:

- Đúng, đó là một bài hát hay.

- Hạ khéo lắm.

- Bài hát cho một người nhớ muôn đời.

Hào hơi chớp mắt. Còn một chút rượu trong ly Hạ uống cạn, những người kế tiếp hát, những câu hát mơ hồ lọt qua tai Hạ, những bóng người mơ hồ trước mắt Hạ. Trong lòng ghế Hạ ngồi im lặng, tay khoanh trước ngực, và hơi rượu bốc nóng da mặt. Hạ biết hai gò má mình đang ửng đỏ. Hạ nhìn sang Phượng. Phượng nhìn lại Hạ. Hai đứa không nói một lời nào. Hạ thoáng một chút ân hận, thoáng một chút ngớ ngàng. Bây giờ phải nói gì đây với Phượng. Hạ cúi mặt nhìn hai bàn tay mình để ngửa ra mặt bàn, hình như có đôi mắt Nguyễn đang xoay quanh, đang cuốn hút. Hạ nghe lòng mình chao đi như một chiếc lá chết rơi một sớm bên hồ.

- Chương trình kế tiếp đi quý vị, chiều rồi.

Tiếng nói cắt đứt những nụ cười. Hào gật đầu:

- Phải rồi mình tạm ngưng chương trình. Có thể tối về tiếp tục được chăng?

Phía con trai tán đồng:

- Được quá chứ sao không?

- Được là cái chắc, ngày cuối cùng mà.

Mấy ông con trai ngoài phần rượu khai vị đã uống thêm rượu Tây, uống ngon lành, uống tranh thắng bại. Ông nào mặt cũng đỏ gay.

Phía con gái ngần ngại:

- Tối không ai đi được đâu. Làm như ở nhà dễ lắm vậy.

- Tụi này tới xin phép cho.

- Dám không?

- Dám.

- Sợ các bạn chỉ dám tới trước cửa rồi chào thua.

Đào cười:

- Nhà tôi có nuôi một con chó.

Trân cười dòn dã hơn:

- Nhà tôi có ông anh đệ tứ đẳng huyền đai.

Tuy nhiên, buổi tiệc cũng chấm dứt. Tạm chấm dứt theo lời Hào nói. Hạ nhìn ra ngoài, nắng hãy còn, mặc dù buổi chiều đã xuống. Một chút nắng gay gắt len trên ngọn cây xa, Hạ thấy những cành lá xanh và một chùm hoa đỏ ối. Mùa hạ rồi đó sao, bãi trường rồi đó sao. Mọi người rời bàn ra cả ngoài sân rộng. Chương trình thứ nhì là đi thăm vườn trái cây ở Lái Thiêu. Hạ nói với Trân:

- Chiều rồi, sợ về không kịp.

- Mới có 4:00, Búng gần xít. Vừa đi vừa về, kể cả thời gian ngao du không đầy ba tiếng. Mình trở về nhà vừa vặn bảy giờ.

Hạ rút cổ:

- Tối 7:00 lặn sao?

- Một ngày cuối cùng mà. Phải vui chơi rồi ngày mai Cấm Cung.

Hạ gật đầu. Hơi rượu vẫn làm cho Hạ choáng váng. Hạ thích thú với ý nghĩ mình đang say. Hạ không biết khi người ta say sẽ như thế nào. Hạ cười, có phải mi đang say không Hạ? Hạ lảng lảng vịn vào vai Trân. Bóng Hạ đổ đầy một khoảng với những cành lá lao chao. Có một vài đũa bỏ về. Còn lại bao nhiêu chia ra từng cặp để chờ. Tiếng máy xe rú, tiếng gọi, tiếng cười đùa. Hạ vẫn đứng với Trân ngó lơ ngơ và cười một mình. Thảo tới nói:

- Hạ đi với Thảo nhé?

- Không, Hạ đi với Trân.

Vừa lúc Thư chạy tới kéo vai Hạ nói:

- Mi không đi với ai hết, mi phải đi với Người Yêu của mi. Nó nhờ ta nói thế.

Hạ nhìn về phía Phượng. Bắt gặp Phượng đang nhìn mình. Hạ bước chậm tới, Phượng đập máy nổ sẵn, im lặng. Hạ rưng rưng muốn khóc. Thư đi phía sau, và nhiều tiếng chân đi phía sau nữa. Cuối cùng Hạ tới bên Phượng.

- Hạ không đi với ai cả, Hạ đi với Phượng.

Và Phượng cười. Hạ xúc động quay đi, và leo lên ngồi cho Phượng chở.

Thư cười dòn:

- Ta vẫn giữ ngôi vị của một nhà ngoại giao. Ta chưa bị cách chức.

Trân kéo tay Thư:

- Mi đi với ta, Hạ nó trở về mái nhà xưa, nó bỏ ta rồi.

Phượng cho xe ra cổng. Hạ nhìn lên thấy nắng vàng cả một bầu trời. Anh Nguyễn ạ, anh Bói Muồng đứng đấy. Bây giờ Hạ và Phượng hết giận nhau như lời tiên tri của Thần Muồng. Hay là của anh?

Mùa Áo Vàng

Chương 11

Phượng đưa tay ra phía trước vẫy vẫy ra hiệu cho ông xích lô ngừng lại:

- Xuống đây hả cô.
- Dạ ông cho cháu xuống đây.
- Lúc này cô bảo cuối đường này kia mà?
- Dạ, cháu đã tìm ra số nhà rồi. Lúc này cháu chỉ đoán ở đâu khoảng cuối đường thôi.

Phượng cười, móc tiền trong chiếc khăn tay ra trả cho ông xích lô.

Phượng nhận tiền thối lại và nói:

- Cám ơn ông nhé, phải chút nữa ông quay lại rước cháu thì hay quá.
- Biết bao giờ cô về mà rước? Với lại tôi cũng về nhà ăn cơm, trưa rồi.

Phượng nhìn nắc, chớp mắt:

- Dạ, cháu quên chuyện tìm nhà. Thôi, chút cháu đi về xe khác.
- Ông xích lô mỉm cười. Cái miệng hóm hém trông thật tội. Phượng chờ ông xích lô đạp xe qua khỏi mới quay lại đầu ngõ hẻm. Mảnh giấy vẽ vị trí của căn nhà chỉ được anh Nguyễn ghi chú sơ sài. May con đường này ngày xưa Phượng có một nhỏ bạn, vẫn đi tới nhà nó chơi luôn nên Phượng tìm ra con hẻm dẫn vào không khó mấy. Buổi trưa, nắng thật gắt. Lúc bước xuống xe xích lô mắt Phượng như muốn hoa đi trước đám xe cộ chen chúc nhau đứng giờ tan sở.

Phượng chỉ sợ mình nhìn sai số nhà. Phượng cẩn thận cầm mảnh giấy ra xem lại và yên tâm đi vào con hẻm. Anh Nguyễn hết chỗ mướn nhà, lại mướn nhà nhằm con hẻm sâu hun hút, chỉ vừa chỗ cho hai người đi ngược chiều nhau chứ chiếc xích lô đạp qua cũng không lọt. Cơn mưa chiều hôm qua còn đọng lại trên con hẻm những vũng nước lớn. Phượng phải kéo vạt áo dài, đi nép vào hiên nhà người ta. Qua một quán cà phê nhỏ, Phượng bắt đầu chú ý số nhà. Mấy đứa trẻ con chạy theo sau hỏi:

- Chị kiếm nhà ai vậy chị?

Phượng ngần ngại:

- Tôi kiếm nhà người quen.
- Tên gì?
- Chắc em không biết đâu, người ấy mới dọn tới.

Đứa trẻ con quơ tay cười:

- Ở đây thiếu gì nhà cho mướn.

Chúng bỏ Phụng, quay ra với trò chơi. Phụng đảo dác ngó từng số nhà, có nhà ghi bằng số, có nhà không, số chẵn, số lẻ loạn xà ngầu khiến Phụng rối mắt. May mắn cho Phụng, nhà anh Nguyễn mướn là một ngôi nhà tường gạch, quét vôi vàng có căn gác màu xanh dễ nhận ra trong đám nhà hỗn tạp kia. Khi Phụng gõ cửa thì có một người đàn bà ra mở. Bà hỏi:

- Cô tìm ai?

Phụng đáp ứng:

- Dạ, tôi tìm anh Nguyễn.

- À cậu Nguyễn, cậu ấy vẫn ở đây, trên gác.

- Dạ, anh ấy có nhà?

Người đàn bà đáp:

- Để tôi gọi xem, mời cô vào nhà chơi.

Phụng bước theo vào. Và đứng lớ ngớ chờ người đàn bà lên gác.

Bà gọi hai, ba tiếng, trên gác vẫn im lặng. Lúc quay xuống bà lắc đầu cười:

- Cái cậu này lạ thật, cứ như là ma. Hồi nãy tôi nghe cậu ấy hát ở trên đó, bây giờ đi đâu mất tiêu rồi.

- Thưa, bà có biết anh Nguyễn đi đâu không ạ?

- Làm gì biết được, tánh cậu ấy vẫn như thế. Đi đâu chả nói. Về chả hay, như là ma chơi. Nhưng tôi đoán chắc cậu đi đâu ra đầu ngõ mua thuốc liếc gì đó.

- Dạ cháu mới ngoài đó vô không thấy.

- Cậu thường ngồi trong quán cà phê.

- Dạ, cái quán ở phía trước?

Người đàn bà gật đầu. Phụng lắc đầu:

- Lúc nãy đi ngang cháu cũng không thấy.

- Vậy thì chịu. Chỉ có cách cô ngồi chơi đợi cậu ấy về. Mà cô quen sao với cậu Nguyễn?

- Dạ, là em của anh Nguyễn.

Người đàn bà có vẻ tò mò. Bà nhìn Phụng một hồi rồi bật cười:

- Chắc là em bà con sao đó chứ cậu Nguyễn có một mình.

- Dạ, em bà con.

- À, tôi đoán ít khi sai. Khổ thật, không giấu gì cô, vốn nhà tôi chỉ có một mình, chồng chết từ lâu, mấy đứa con trai đi biệt tăm. Nhà vắng, có căn gác bỏ trống mới cho mướn. Cậu Nguyễn được người bạn gần đây giới thiệu tới ở trọ, thấy cậu dễ thương hiền lành tôi bằng lòng ngay. Cậu với tôi như người trong nhà rồi, cô đừng ngại.

Phụng thở ra, thấy bớt e ngại. Người đàn bà đi rót cho Phụng một ly nước trà. Trong nhà hơi ẩm ỉ, nhưng cũng không hơn nhà Phụng

bao nhiêu. Phượng nhìn loanh quanh, bốn bức tường treo những tranh ảnh nhiều màu kỳ cục. Căn gác suốt dài bằng gỗ với những đường kẻ hở được dán lại bằng giấy dầu. Căn nhà tương đối rộng rãi vắng vẻ. Cái không khí im lặng như thế này trong một khu nhà đông đúc hỗn tạp là một điều đáng ngạc nhiên.

Người đàn bà bưng ly nước tới, đon đả mời:

- Cô chịu khó xơi ít nước nhạt, nhà chỉ có một mình, tôi lại bận làm cơm. À, quên, cậu Nguyễn chắc trở về ăn cơm.

- Dạ.

- Cô ngồi đây chơi đợi cậu Nguyễn nhé, tôi bận dưới bếp một chút. Phượng gật đầu. Người đàn bà ra sau nhà, Phượng cũng đứng lên đi loanh quanh trong phòng. Phượng bối rối không biết có nên biên cho anh Nguyễn một mảnh giấy rời ra về hay không? Cuối cùng, Phượng quyết định ngồi lại để chờ anh Nguyễn. Lâu lắm rồi kể từ khi anh Nguyễn về tỉnh, Phượng không gặp anh. Thi xong, biết kết quả, Phượng đậu, Hạ đậu. Hai đứa đi chơi với nhau ít ngày rồi Hạ về Đà Lạt, bỏ lại mình Phượng nơi thành phố này với nỗi vui mừng thi đậu, Phượng phải bắt anh dẫn đi ngao du sơn thủy để bỏ những ngày mệt mỏi, cảm đầu cảm cổ với bài vở. Sau ngày thi, Phượng ngỡ mình đã xa lạ với thành phố này lắm, những con đường, những quán nước, hình như có những đôi mắt, những cái nhìn mới. Phượng cần làm quen lại, cần đem nỗi vui mừng của mình trải ra trên cây lá, trên các lòng đường. Bức thư của anh Nguyễn làm Phượng ngỡ ngàng.

Trong thư anh bảo đã lên hẳn Sài Gòn để ghi danh vào đại học, đồng thời cũng mượn được một căn gác nhỏ xinh xắn. Anh dặn Phượng khi nào rảnh ghé chơi. Anh lờ chuyện thi của Phượng, hay anh đã biết rồi mà giả bộ? Phượng hơi ức với bức thư của anh, nhưng Phượng mừng rỡ vì anh Nguyễn đã ở hẳn trên này. Dù sao, cũng được chạy qua chạy lại nói chuyện với anh, kể chuyện vui buồn với anh, vùi vãnh anh. Và bắt buộc anh phải chịu ý Phượng. Hôm nay Phượng đã tìm ra nhà, và anh lại đi vắng. Bức thư để lại chắc đầy những lời trách móc, cay đắng. Phượng hy vọng sẽ không phải để lại bức thư ngậm ngùi như thế. Dù sao Phượng đã thi đậu, và Phượng đang vui, đang sẵn sàng tha thứ.

- Phượng, tới bao giờ thế, mở cửa cho anh đi chứ?

Tiếng gọi của anh Nguyễn làm Phượng giật mình quay ra. Anh Nguyễn thò đầu qua cửa sổ cười. Phượng mừng quýnh suýt reo lên và chạy ra mở cửa. Nguyễn bước vào vò đầu Phượng hỏi:

- Sao tới giờ này, sao Phượng tài thế?

Phượng âm ức:

- Tới chờ anh muốn mục xương.
- Mục xương còn thịt, chừng nào mục thịt mới sợ.
- Vẫn cái giọng đó, báo tin buồn cho anh Phụng đã thi đậu rồi. Anh biết bổn phận của mình là phải làm gì với cô em này rồi chứ?

Anh Nguyễn cười:

- Anh biết từ khuya rồi cô bé ơi. Và bổn phận của anh đã lo xong từ mùa xuân năm trước cơ.
- Anh xạo thấy mờ, Phụng chưa nói sao anh biết được?
- Hôm qua anh mới ghé trường Phụng, xem thấy tên của hai cô treo trên bảng vàng. Bèn mừng.
- Mừng mà im lặng như cái cột đèn ngoài đầu hẻm.
- Anh biết thế nào Phụng cũng tới.
- Nếu Phụng cảm mạo, ho gió, ho gà không tới được thì sao?
- Hết bệnh Phụng cũng phải tới.
- Nói như anh thì hết chuyện.
- Còn chuyện nhiều lắm cô bé ơi. Bây giờ tới ghé kia ngồi, hay lên gác thăm giang sơn của anh?

Phụng nhăn mặt:

- Tại sao anh không tới đằng nhà em ở, lại đi ở trọ?
- Tại anh thích ở một mình.
- Rồi ai nấu cơm cho anh ăn, ai giặt giũ quần áo?
- Quần áo tự giặt. Cơm có bà chủ nhà. Cảm ơn tấm lòng lo lắng của cô bé. Đợi cô bé lo chắc tôi đã thành con ma tứ cố vô thân rồi.

Phụng cười:

- Lên gác của anh đi, chắc là cô bé khỏi chê rồi.

Anh Nguyễn cười cười. Hai người bước lên cầu thang. Anh Nguyễn trước, Phụng sau. Căn gác của anh Nguyễn rộng quá, rộng hơn Phụng tưởng. Ngoài cái va ly đựng quần áo của anh, với hai cái thùng sữa đựng sách báo chưa có một cái gì khác. Căn gác ngó trống trơn. Anh Nguyễn hươ tay nói:

- Định chiều nay đi mua cái bàn, cái giường.
- Mở cánh cửa sổ ra đi anh.

Anh Nguyễn tới mở cửa sổ. Phụng thấy một khoảng trời nhiều mây. Nắng chói gắt trên đỉnh cây nhiều lá xanh. Những mái nhà tôn lấp lánh gần đấy.

- Giang sơn của anh đây.

Phụng nhìn cây đàn của anh Nguyễn treo trên vách cười:

- Nhạc sĩ với cây đàn.

Anh Nguyễn châm thuốc lá hút. Bao diêm của anh làm Phụng nhớ tới Hạ. Phụng hỏi:

- Anh có lấy lại được bao diêm và gói thuốc?
- Chưa, Hạ còn nợ anh.
- Nợ dai nhỉ, chắc lời nhiều lắm rồi.
- Cả vốn lẫn lời trả bằng một đời người thôi.

Phượng lè lưỡi:

- Dữ vậy, sợ Hạ không chịu trả.

Nguyễn cười cười nhìn ra cửa sổ. Bây giờ Phượng mới có dịp ngắm anh. Nguyễn vẫn gầy, dù bao nhiêu ngày xa cách. Con gái chỉ cần một tháng để thay đổi, nhưng con trai cả ba năm trời cũng chẳng thay đổi gì. Anh Nguyễn vẫn cái dáng buồn buồn, vẫn gầy héo, vẫn đôi mắt dừng dừng, lơ đãng.

- Anh có gặp Hạ?

- Mới dọn nhà, bận quá. Định chờ Phượng tới hỏi thăm xem hai người đã hết giận nhau chưa và rủ Phượng đến nhà Hạ chơi.

- Giận thì hết rồi, nhưng còn ai ở đây đâu mà tới?

- Sao?

Đôi mắt anh Nguyễn mở to, ngạc nhiên. Phượng đoán có một sự xúc động trong đôi mắt ấy, khiến Phượng ngại ngùng nói:

- Anh không gặp Hạ lần nào nữa à?

- Đã bảo không.

- Thi xong Hạ về Đà Lạt rồi, chả cần xem kết quả đậu rớt.

Nguyễn im sững một lúc, mới hỏi nhỏ:

- Bao lâu Hạ trở lại thành phố này?

- Hạ không nói, Phượng cũng không đoán được.

- Hai người có biên thư cho nhau không?

- Có.

- Thường xuyên không?

- Không thường xuyên, hình như Hạ về trên đó lười biếng hết mọi việc.

- Cho anh cái địa chỉ của Hạ, Phượng!

Phượng cười:

- Làm chi?

- Anh sẽ biên thư cho Hạ.

- Đừng có đùa ông, Hạ khó lắm chứ đừng tưởng.

Nguyễn trợn mắt:

- Tưởng gì?

Anh Nguyễn có vẻ bức tức. Phượng không nên chọc anh. Phượng lấy mảnh giấy nhỏ ghi địa chỉ của Hạ rồi trao cho anh Nguyễn. Anh cầm lấy lăm lăm rồi hỏi:

- Có nên viết thư cho Hạ không?

- Cái đó tùy anh, nếu thấy không có gì trở ngại.
 Câu nói mỉa mai cay đắng của Phượng cho anh Nguyễn biết rằng Phượng đang dối. Anh Nguyễn cười cười:

- Cô bé thi đậu phổ thông vẫn còn dối. Lớn hơn năm xưa rồi đấy nhé, không chừng anh có tin mừng trong năm nay.
 Phượng đỏ mặt cự nự:

- Còn lâu, anh chỉ giỏi tài nói phỏng chừng.
 - Phỏng chừng đôi khi lại đúng bất tử.
 - Người ta còn bé con lắm cơ.
 - Chuẩn bị vào đại học rồi, bé với ai.
 Phượng quên giận dối. Anh Nguyễn có tài xoay chuyện nên Phượng ít có khi giận anh lâu.

- Sao Phượng, cho ý kiến?
 Phượng cắn ngón tay cười:

- Ý kiến của bé con ai thèm nghe.
 - Đâu, anh cần ghê lắm chứ.
 - Thôi, Phượng mà ăn nhằm gì.
 - Đừng dối cô bé, chiều nay đi xem phim.
 - Không, Phượng muốn đi chơi xa cơ.
 - Xa tận đâu lận?
 - Lên Thủ Đức ăn nem, ra xa lộ uống nước dừa.
 - Ừ nhỉ, thôi đồng ý.
 - Anh định biên thư nói gì?
 - Cái đó thuộc quyền của anh. Phượng thấy có nên biên một lá thư cho Hạ không, chỉ vậy thôi.
 - Tùy.
 - Tùy là thế nào?
 Phượng cười:

- Tùy là tùy chứ còn làm sao nữa.
 - Phượng không nghe Hạ nói gì hết à?
 - Nói gì anh?
 - Nói lòng vòng, chuyện tình cảm, chuyện mưa nắng.
 Phượng háy mắt:

- Mấy thứ đó ngày nào hai đứa không nói cho nhau nghe.
 Và Phượng trêu:

- Hình như lúc sau này Hạ có ông kếp con nhà giàu học giỏi.
 Nguyễn cười gượng:

- Chuyện đó không ăn nhằm gì.
 - Không ăn nhằm gì, nhưng miệng anh hơi méo.
 Nguyễn cóc lên đầu Phượng một cái, lườm:

- Mi phát ngôn bừa bãi quá.

Phượng hình mũi:

- Chính Phượng cũng không ngờ sao hôm nay mình thông minh thế.

Anh Nguyễn chịu thua đi. Phượng biết cả rồi.

- Biết gì nhỏ?

- Một người đang điều đứng vì một người khác.

- Nói y như thiệt.

- Đúng 100%.

- Tạm cho là mi thông minh, vì dầu sao mi cũng vừa thi đậu. Nhưng đừng vội mừng.

- Anh Nguyễn quê chưa.

- Ủ, ta quê, ta từ dưới tỉnh mới lên.

Phượng đi lòng vòng. Căn gác khá rộng, Phượng đi đến mỗi chân thoi. Cuối cùng Phượng tới gần anh Nguyễn hỏi:

- Như thế thì anh và Hạ đã quen nhau thân thiết lắm phải không?

- Cái đó trời biết.

- Anh biết chứ sao lại trời. Ông trời vô tội.

- Thế thì mi chịu khó hỏi Hạ.

- Hạ không nói gì cả, Hạ tỉnh bơ. Hạ xấu, Hạ giấu Phượng.

- Tốt, mi không nên biết chuyện tình cảm của người ta. Mi là phát ngôn viên không có lập trường, đáng đề phòng lắm.

Phượng dậm chân:

- Hai người nhất định bỏ người ta à. Phượng vẫn còn... cần thiết lắm chứ đừng tưởng.

- Nói gì mà nghe cay đắng quá vậy.

- Hỏi thật, anh và Hạ thân nhau bao nhiêu độ rồi?

- Đã bảo chuyện tình cảm của người ta, chỉ có trời biết.

- Vậy Phượng làm kẻ đứng bên lề từ giờ phút này nhé.

Nguyễn vội nói:

- Ấy, mi vẫn có mặt.

- Sự có mặt quá nhỏ bé, không đáng nói.

- Đừng có hờn.

Mùa Áo Vàng

Chương 12

Phượng đứng im. Phượng đoán lờ mờ tình cảm giữa anh Nguyễn và

Hạ. Nghĩa là đã có thay đổi trong khoảng thời gian Hạ và Phượng giận nhau. Nhưng cả hai đã giấu Phượng, dù sao Phượng cũng nghe tủi thân, Phượng không biết mình vui hay buồn, nhưng Phượng có cảm tưởng giờ phút này Phượng bị gạt ra, bị bỏ lại, Phượng sẽ có một mình.

- Cái gì mà như muốn khóc vậy?
- Anh Nguyễn xấu lắm, cả Hạ nữa.
- Khóc thật rồi.

Phượng gần như khóc thật. Giọng Phượng đầy xúc động, nghe lạc đi.

Anh Nguyễn cũng im lặng một lúc lâu. Gần như anh cần suy nghĩ, rồi anh nói:

- Không có gì cả đâu Phượng, Hạ vẫn là Hạ, anh vẫn là anh. Hai người còn ở hai thành phố khác nhau.
- Nhưng tình cảm thì gần gũi lắm.
- Chính đó là một điều anh đang tự hỏi, rằng có phải như thế không?
- Anh giả vờ.
- Anh nói thật.

Phượng tin lời anh Nguyễn nói. Vì nhìn trong đôi mắt ấy, Phượng thấy một nỗi buồn.

Người đàn bà chủ nhà đứng dưới chân cầu thang gọi anh Nguyễn xuống ăn cơm. Nguyễn đưa mắt cho Phượng, Phượng nói:

- Để Phượng về.
- Phượng đã bảo là được nhà cho tự do mấy ngày. Bây giờ Phượng đừng về nhà, được không?
- Không về nhà chứ đi đâu?
- Đi với anh.
- Anh phải ăn cơm.
- Mình đi ăn ngoài phố. Báo tin mừng cho Phượng biết, anh vừa có một chỗ làm. Họ mới phát cho anh một tí tiền.

Phượng lè lưỡi:

- Chà, oai dữ. Nhưng làm gì thế anh?
- Chắc chắn là không phải làm vú em.
- Lại đùa.
- Cũng không phải kèm trẻ tại tư gia đâu. Phượng đoán xem.
- Khó đoán quá à.
- Thì đoán thử, bộ anh suốt đời không thể đi làm một việc gì hay sao?
- Tưởng anh chỉ có lang thang suốt ngày.
- Thôi, đoán đi.

Phượng chớp mắt:

- Làm thư ký cho hăng buồn.
- Nghề đó ai thèm.
- Vậy thì chịu.
- Nghe đây này, anh làm báo.

Phượng ngạc nhiên quá sức:

- Thật không?
- Không thật mà có tiền mời Phượng đi chơi à. Anh phụ trách một trang trong tờ báo.

Phượng dòm Nguyễn với đôi mắt thán phục:

- Chà, làm báo, gồ ghề ghê.

Nhà báo rồi đấy nhé.

- Thế hôm nào Phượng tới tòa soạn chơi được không. Phượng chẳng hiểu gì về công việc của một tờ báo hết.
- Được chứ, Phượng tới sẽ nghe thấy tiếng máy in chạy ầm ầm, sẽ ngửi thấy mùi mực ngậy ngậy, mùi nồng nồng của giấy mới.
- Và một ông nhà báo bệ vệ ngồi viết bài.

Nguyễn cười:

- Đùa chứ anh làm nhà báo sao được. Anh chỉ phụ trách trang trong, lấy bài của người ta mà đăng.
- Như thế cũng vui rồi, Phượng thích làm báo ghê lắm. Phượng dự định sẽ học báo chí.
- Anh làm cho vui vì không biết làm gì hơn.
- Như thế, anh làm sao tới trường?
- Anh vẫn có thì giờ tới trường.
- Hôm nay trông anh Nguyễn lớn rồi, oai vệ rồi.

Nguyễn cười:

- Vì ta sắp làm khổ chủ của mi, khéo nịnh thì thôi.

Phượng cười khúc khích. Nguyễn nói với người đàn bà trưa nay không ăn cơm. Và kêu Phượng xuống nhà. Hai người ra tới đường trong cái nắng rực lửa của buổi trưa. Màu áo vàng của Phượng làm Nguyễn nhớ Hạ. Một buổi chiều nào đó, ngõ đã quá xa xôi. Khi ta trở lại thành phố này với những ngày mưa, những ngày nắng cũ, người đã không còn nữa. Thành phố vắng lắm. Hàng cây bên đường u sầu lắm. Nguyễn có cảm tưởng đến từng góc phố cũng cô đơn. Nguyễn nghe có một nỗi buồn đi dài trong tâm hồn mình.

- Bây giờ đi chơi gần, ngày mai có xe đi chơi xa, Phượng nhé?

Phượng gật đầu:

- Nhưng anh đừng buồn.
- Sao biết anh buồn?

- Đôi mắt anh.
 - Có lẽ anh sẽ biên một lá thư cho Hạ. Nhưng cũng có thể anh sẽ không viết một bức thư nào hết.
 - Tựu trường chắc Hạ về.
 - Hạ như một cánh chim, biết đâu chim đã bay rồi.
 - Sao thế anh?
 - Anh có cảm tưởng Hạ là cánh chim chỉ đậu trên cành cây một lần. Khi trở lại sẽ đậu cành cây khác.
- Phượng cười. Anh Nguyễn ngoắc tay đón một chiếc xích lô. Phượng bước lên cùng với anh. Phượng có cảm tưởng thành phố lạ lẫm, mê mông, với những đỉnh cây hoa tàn tạ. Có lẽ đã bắt đầu cho một mùa khác, mà Phượng không hay biết.
- Nguyễn và Phượng xuống xe giữa một con phố vắng tanh. Chỉ còn những người bán hàng ngồi ngủ gật, hoặc tránh nắng với những tờ báo đắp lên mặt trong mái che bằng vải nhà binh của sạp hàng.
- Nguyễn hỏi:
- Đói bụng không Phượng?
 - Đói.
 - Qua đường sang cái quán bên kia.
 - Đâu cũng được mà anh, nhưng đừng bắt Phượng đi hoài mỗi chân, đau bao tử lắm.
- Hai người băng qua đường, đây là một quán ăn cửa kính sang trọng mà lần đầu Phượng bước chân vào. Hôm nay anh Nguyễn oai thật, anh cho Phượng ăn cơm Tây. Phượng bối rối khi anh Nguyễn đẩy cửa kính bước vào. Hơi lạnh từ trong toát ra. Quán vắng người, những cái ghế, những cái bàn bóng loáng bằng một thứ gỗ quý. Phượng vẫn có cảm tưởng mình lạc vào một nơi chốn đông người, xa lạ, một thế giới lần đầu tiên đặt chân tới. Phượng mang mặc cảm mình là một cô bé nhà quê nào đó, ngơ ngác trước những đôi mắt chăm chú nhìn. Nhưng thật ra trong quán có ai đâu, chỉ có vài cặp tình nhân đang ngồi ăn một cách nhàn nhã, im lặng. Nguyễn chọn chiếc bàn ngó quay ra con đường trước mặt. Phượng có thể ngồi nhìn ra những bóng cây đổ xuống mặt đường, trước những cửa tiệm xao xác. Nắng làm những chiếc lá cây mệt mỏi, nóng bỏng mắt. Anh Nguyễn gọi món ăn cho Phượng. Hai ly nước để trước mặt, Phượng vẫn có thói quen sạm soi chất nước màu cánh dán và vẽ vòng ngón tay trên mặt bàn.
- Cả hai người cùng đậu, vui nhỉ? Nguyễn nói.
- Phượng ngẩng lên:
- Chỉ sợ rót cả thôi đó anh. May quá, không có đĩa nào ăn phải ớt.

Lớp Phụng đậu gần hết. Có một đứa đậu ưu, gờ không?

- Con gái mà đậu ưu anh không thích. Nó có vẽ làm sao ấy.
- Đậu ưu được mọi người phục, rồi tha hồ mà lãnh phần thưởng.
- Con gái nên đủ điểm để đậu thôi.
- Anh nói thế làm hai nhỏ mừng hóm, cứ sợ bị chê học dốt.
- Hôm bãi trường, lúc dự tiệc chia tay nhà nhỏ bạn. Hôm đó buồn cười ghê đó anh.
- Có đông người không?
- Đông, Hạ được săn đón kỹ quá. Hạ uống rượu, Phụng cũng uống. Vui ghê.

Nguyễn trợn mắt:

- Dám uống rượu nữa à?
- Rượu khai vị mà anh. Uống chua chua ngọt ngọt. Mỗi đứa uống hết một ly. Nhỏ Hạ có vẽ say. Chả biết trong lúc đó Hạ có nhớ ai không.
- Chắc là nhớ cái ông kếp nào đó mà lúc nãy Phụng đã nói.

Phụng cười khúc khích:

- À, vui lắm. Hôm đó trong bàn tiệc Hạ được xếp ngồi cạnh anh Hảo, anh của nhỏ bạn cùng lớp. Ông Hảo mê Hạ lắm. Tụi nó đồn ùm lên y như thật.
- Rồi có thật không?
- Ai mà biết.

Nguyễn châm thuốc, Phụng hóm hỉnh hỏi:

- Sao, buồn à?
- Gì buồn?
- Giả vờ hoài vậy ông anh.

Anh Nguyễn cười:

- Thôi ăn đi cô bé, không lại kêu đau bao tử.

Phụng ngại ngùng trước đĩa thức ăn to tướng. Con dao, cái nĩa, chiếc khăn ăn. Những thứ đó làm Phụng bối rối. Phụng che lấp sự ngượng ngập của mình bằng cách hỏi anh Nguyễn:

- Ăn xong đi đâu anh Nguyễn?
- Đi xem phim, có một phim hay lắm.
- Phim gì?
- Một phim rất cũ, tình cảm của Pháp.
- Tự nhiên Phụng thích xem phim võ.
- Phụng đi học võ thì vừa.
- Phụng dư sức đánh ngã anh, khỏi phải học chi cho mệt.

Anh Nguyễn đá vào chân Phụng dưới gầm bàn, lườm:

- Nhảm, ăn đi cô bé.

Phụng cười, chiếc muỗng cắn trong hàm răng. Bữa ăn bắt đầu với

hai người trong tiếng nhạc thánh phòng để nhỏ, vừa đủ phảng phất như một tiếng gọi thầm.

Ăn xong, anh Nguyễn coi giờ rồi bảo:

- Mình đi xem phim thì vừa.
- Phượng thích ngồi trong này.
- Chiều nay là buổi chiều của Phượng. Của một khổ chủ phải làm xong nhiệm vụ. Phượng có thể trở ra đây vào lúc trời sẩm tối, lúc đèn đường đã bật. Lúc đó quán đẹp và người đẹp. Anh sẵn sàng đưa Phượng trở lại.

Phượng vui vẻ gật đầu. Anh Nguyễn kêu tính tiền rồi dẫn Phượng ra đường. Cái nắng bên ngoài làm Phượng khó chịu. Hơi lạnh trong quán ăn bị nắng đốt tiêu tan ngay. Phượng che mắt nói:

- Nắng quá trời.
- Nắng làm da mình sạm đi, đẹp ra, sợ gì?
- Phượng sợ phải uống thuốc.
- Phượng nên đau một trận để gầy bớt.

Phượng vẫn ghét anh Nguyễn về lối đùa đó. Anh Nguyễn quên rằng con gái vẫn có tự ái vật hay sao. Anh Nguyễn chưa khen người ta một câu nào cả, nhưng chê thì lấy xe tải chở cũng khó hết.

- Sang đường cô bé.

Phượng muốn đứng yên một chỗ cho anh Nguyễn phải lội đi, nhưng không hiểu sao Phượng lại ngoan ngoãn theo anh sang đường.

Phượng thoáng thấy hai cái bóng cụt ngắn của anh Nguyễn và mình lướt trên mặt nhựa. Tiếng những con chim sẻ kêu gọi nhau trên những ô cửa nhiều lá xanh. Phố thưa thớt người, mang cái vẻ buổi hiu buồn tẻ. Sang bên kia đường, Phượng bỗng nói:

- Anh Nguyễn có nghe tiếng chim sẻ kêu không?

Anh Nguyễn ngược lên những ô cửa nói:

- Mùa hạ vẫn còn, chim sẻ ríu ran gọi mùa hè đấy.
- Nhưng vào học vừa kịp mùa thu. Một người sẽ về đây với mùa lá vàng rơi tan tác. Anh Nguyễn chắc có lắm bài thơ hay.
- Mi không trêu người ta được một câu thì không ồm bốt một ký hay sao?

Phượng cười. Hai người đi nép vào mấy bóng cây để tránh nắng. Phượng có cảm tưởng như những sợi tóc của mình sắp cháy. Và Phượng cũng nhớ ra ngày mai mình phải gội tóc. Sáng đi chợ nhớ phải mua bồ kết. Lạy trời ngày mai cũng nắng như vậy. Phượng thích thú khi nghĩ tới những cọng tóc của mình rũ ra trong thau nước bồ kết. Phượng sẽ ngồi trên gác, ngó xuống những nhánh mạn bắt đầu kết nụ xanh, hong tóc với cái nắng rực rỡ của một ngày mùa hạ.

Phượng sẽ nghe hương tóc mình thơm mãi. Và nghe những con chim sẻ nhỏ bé chờ nắng trên cánh bay qua với tiếng kêu rộn ràng, làm nao nức lòng người học trò chờ mùa thu để trở lại trường. Không biết, khi ấy, Hạ có trở về thành phố không? Hay Hạ sẽ là một cánh chim như anh Nguyễn nói.

- Anh Nguyễn này, ngày mai Phượng sẽ gửi thư cho Hạ.

Anh Nguyễn ném mẩu thuốc, đạp tắt dưới chân:

- Cho anh gửi lời hỏi thăm.

- Hỏi thăm thôi sao?

- Biết nói gì bây giờ?

- Để Phượng thử hỏi xem bao giờ Hạ trở lại nhé?

- Nói cái ông kếp gì đó của Hạ đang chờ.

Phượng cười dòn:

- Cay đắng nhau làm gì vậy, Phượng sẽ thu xếp cho.

- Không chừng anh sẽ đi Đà Lạt.

Phượng lè lưỡi. Nhưng anh Nguyễn đã tới trước quầy bán vé.

Phượng đứng nhìn loang quanh những tấm ảnh tài tử treo trên tường. Phim này, Phượng như nhớ đã xem ở đâu một lần rồi. Hình như là xem với Hạ. Khi anh Nguyễn trở lại với hai cái vé trên tay Phượng nói điều gì đó. Anh cười, nụ cười khó có thể đoán được nỗi lòng anh đang vui hay buồn.

Mùa Áo Vàng

Chương 13

Tiếng chân ngoài hành lang đã thưa.

Người bạn cùng phòng với Nguyễn đã về trước. Buổi chiều thả những hạt nắng vàng ngoài xa, in trên những bức tường xám ngoét. Nơi cửa sổ này, những buổi chiều trời sữa soạn tối, Nguyễn ngồi lại một mình với căn phòng vắng, cửa kính ngăn những tiếng động bên ngoài. Nơi chỗ ngồi của Nguyễn, công việc đã hết, chỉ còn lại một thời gian êm đềm, chỉ còn lại một chiếc hồn lảng đãng. Trên bàn viết của Nguyễn, đọt thư mới về buổi sáng vẫn chưa được bóc. Những cái thư từ chốn xa vời, từ trong một cõi nghìn trùng nào đó. Những cái tên, những dòng chữ, và những con dấu nhật ấn của nhà bưu điện dần dần trở nên quen thuộc với Nguyễn. Và cũng ở đây, trong từng buổi sáng, lúc chín giờ, Nguyễn trông chờ từ tay người quen

thuộc một lá thư, một tin tức, của Hạ. Những ngày tháng đi qua dưới chân êm đềm, không gọi lên một tiếng động nhẹ, nhưng cũng làm cho lòng Nguyễn chùng xuống, sầu héo như một chiếc lá. Đồng thời, Nguyễn cũng nghe như có một cơn sóng vỗ dài trong tâm hồn Nguyễn. Những ngày của một tháng mới, những ngày có mưa réo rất ngoài cửa kính. Có cây lá đổ ầm ầm trên khoảng vườn nhỏ trong sân thượng của một ngôi nhà bên dưới cửa sổ phòng làm việc của Nguyễn. Có những bức tường cam, choáng váng ánh nắng của buổi chiều tàn.

Nguyễn yêu đời sống của mình, yêu cái khoảng không gian thời gian im lặng tha thiết đã mất. Căn phòng này, cái cầu thang dài hiu hắt bên ngoài, và những ngày bắt đầu cho một thay đổi. Phải chăng đã trở thành những điều cần thiết nói với em?

Chiều nay không mưa, nhưng nắng yếu ớt trong bầu trời sẫm. Mây trắng nhiều như một cơn mộng tưởng trùng trùng. Nguyễn ngồi trong chiếc ghế da rộng, cái bàn viết dài, và đâu đâu cũng nghe như một nỗi nhớ nhung chất ngất. Nguyễn thích ở đây chờ, và để ra về một mình. Khi cánh cửa kính lớn của toàn soạn khép lại là con đường lên đèn thềm thang mở ra trước mắt, Nguyễn tới một quán nước, buổi chiều nào đó Nguyễn và Hạ ngồi trong cơn mưa và ra về với một chút lênh đênh trôi nổi. Ngày nào cũng như thế, nghe ở trong lòng có một sự chờ đợi, một nỗi nhớ thương. Từ xa tắp, trong một vùng sương khói phủ, và thành phố yêu dấu của em, em có nhớ không? Tiếng điện thoại bỗng reo vang, Nguyễn nhắc ống nghe lên, tiếng nói quen thuộc của Phượng pha trong nụ cười làm Nguyễn ngạc nhiên. Nguyễn hỏi:

- Gì đó nhỏ?
- Nhiều chuyện lắm Bạn ơi.
- Nói nghe đi.
- Khoan đã, anh biết Phượng ở đâu không?
- Ở đầu dây điện thoại.

Phượng Ừ trong miệng một tiếng, rồi cười:

- Nói như thế cũng nói.
- Chứ biết ở đâu bây giờ, ngoài cái chỗ đặt máy điện thoại.
- Phượng đang ở nhà bưu điện gọi cho anh đây.
- Làm gì ngoài đó?
- Gửi thư.
- Cho ai.
- Cho ai thì Ông biết rồi, còn giả vờ hỏi.

Nguyễn cười:

- Lúc này mi bắt bẻ ức hiếp ta quá. Như thế không phải là đưa em ngoan đâu đấy nhé. Coi chừng.

- Không sợ anh đâu đừng dọa.

- Đến đây ta gửi mấy cái Cốc.

Phượng cười ròn rã:

- Anh còn ngồi đó tới mấy giờ?

- Tới khi nào mi thấy ở ngoài đường đèn đã bật sáng.

- Phượng tới ngay, anh dắt ra ngoài quán nước gì đó. Phượng thích ngồi trong chiếc ghế mây rộng ngó xuống bên dưới đường phố đã lên đèn.

- Đồng ý, nhưng nhỏ viết thư cho Hạ nói gì?

- Nhiều lắm, nói anh Nguyễn nhớ tiểu thư lắm.

- Nói ầu.

- Nói đúng.

- Đừng nhắc nhở gì tới ta cả, anh của mi thích im lặng, bởi trong nỗi im lặng ngàn đời này có một cái hạnh phúc tuyệt vời. Ta thích thế. Và sẽ không ai được biết.

- Chà, anh đang viết văn đó hả?

- Ta làm thơ nữa, nhỏ.

- Mới có gần tháng mà tiến bộ ghê.

- Thôi đừng đùa, mi đùa nhiều quá.

- Phượng tới ngay, chờ nhé?

- Ta ít khi chờ ai quá mười phút.

Phượng cười, gác má. Nguyễn ngồi bật ra trong lòng ghế rộng.

Ngoài cửa những bông hoa nở rục rở, làm chói chang mấy góc đường. Mấy con chim bồ câu bay la đà trên các mái nhà. Màu áo của ai phơ trên dây kẽm vàng quá, vàng như nắng, vàng như lá, vàng như một nỗi nhớ thương.

Một lúc sau, Phượng tới. Cánh cửa kính đẩy nhẹ vào, Nguyễn bắt gặp ngay nụ cười của Phượng. Lúc này Phượng trông xinh ra, màu áo vàng của Phượng làm Nguyễn nhớ quá một người. Tại sao Phượng và Hạ lại có thể giống nhau trong đôi mắt?

- Ngồi xuống đây đi em.

Phượng ngồi xuống ghế, nhìn Nguyễn tủm tỉm cười. Nguyễn thở ra một vòng khói thuốc, nói:

- Ta gọi mi bằng em không được sao?

- Tự nhiên sao mà cảm động quá.

- Lúc này trông mi lớn lên, xinh ra. Ta có một thằng bạn thân...

- Định giới thiệu?

- Khá thông minh.

- Bạn thân của anh có gần gũi như anh không?
- Mi nghĩ sao về người gần gũi?
- Sợ.
- Ta hiền lắm, yếu đuối lắm.
- Mắt của ông to quá ông ơi, mỗi lần giận ai ông trợn lên làm người ta lạnh gáy. Ông bạn quý của anh mắt có to như vậy không?
- Nó mắt lươn, mắt ti hí.
- Như vậy lại càng không nên quen. Mấy người mắt lươn ghê lắm, cho xin cái ông bạn quý của anh đi.
- Nói đùa, nó bô lắm. Ta muốn làm ông mai.
- Phượng còn nhỏ, anh Nguyễn tính chi sớm thế?
- Thôi đừng có làm bộ.
- Anh đã từng gọi nhỏ này, nhỏ kia, không nhớ sao?
- Ta nhớ, bây giờ gọi mi là người lớn. Mi chịu chứ?
- Không chịu.

Phượng chớp mắt, cười:

- Phượng vẫn còn nhỏ bé lắm, anh biết không?

Nguyễn thấy ra trước mặt Phượng một con búp bê thắt bằng dây nhựa màu xanh. Con búp bê nhảy tung tung mấy cái mới vào trong tay Phượng. Phượng thích thú hỏi:

- Ở đâu thế anh?
- Có một cô bé thắt cho anh.
- Chắc dễ thương lắm?
- Ta chưa biết mặt.
- Cho Phượng?
- Ừ, cho mi.

Phượng mân mê con búp bê nhỏ xíu. Nguyễn ngồi nhìn Phượng. Sau mùa thi Phượng trông lớn ra, khôn hơn, và xinh xắn khéo léo hơn. Nguyễn cười:

- Tại sao mi bà con với ta, Phượng nhỉ?
- Tại trước kia anh là tờ giấy chặm, em là dòng mực tím.
- Không, mi là vai cầu, ta là cơn sóng vỗ.
- Chà, một câu thơ tuyệt vời.

Phượng nhìn quanh căn phòng làm việc của Nguyễn. Tuy đây không phải là lần đầu tiên Phượng tới. Phượng đã tới đây đôi ba lần rồi, nhưng căn phòng vẫn làm Phượng lạ mắt. Căn phòng đẹp quá, hai cái bàn dài, hai cái ghế ngồi, hai cái điện thoại sơn màu đỏ và xanh, thêm cái máy điện thoại nội bộ màu đen nữa. Cứ như là bàn làm việc của ông lớn. Cửa kính trong suốt có màn phủ. Tiếng máy lạnh chạy rì rì. Cái tủ đựng hồ sơ sách vở thư từ một góc phòng. Phượng nhìn

thấy những cái bì thư với những con tem xinh xắn. Phượng hít hà:

- Mỗi lần bóc thư anh Nguyễn đều bỏ tem cả phải không?
- Chứ ta biết làm gì khác hơn đâu.
- Cho Phượng đi?
- Bày đặt sưu tập tem à?
- Không. Phượng thích những con tem xinh xắn.
- Cho mi đấy, nhưng bóc cho đảng hoàng, rách cái nào đền cái nấy.
- Phượng cẩn thận lắm.

Phượng lấy cái kéo, đẩy đồng thư về trước mình cắt từng cái.

Nguyễn cười:

- Coi chừng độc giả của ta phiền lòng vì cái kéo ác nghiệt của mi.
- Đã bảo em cẩn thận kia mà, bộ anh không tin Phượng biết cầm kéo sao.
- Ta chưa thấy mi trở tài may vá bao giờ.
- Hôm nào em sẽ may cho anh cái áo sơ mi cho anh hết hồn.
- Cám ơn, áo mi may cho chắc ta không dám mặc. Ta không thích một diễn viên xiệc.

Nguyễn đứng lên, đi lòng vòng trong căn phòng chờ Phượng cắt xong đồng thư. Nắng nhạt dần qua mấy góc tường.

- Phượng sẽ khoe với Hạ là anh có nhiều tem. Chắc Hạ đến nài anh mà xin xỏ, lúc đó anh tha hồ mà lên mặt nhé?
- À, viết thư cho Hạ nói gì đấy, mi đừng lờ đi chứ?

Phượng cười, cho những con tem vào một bì thư, đáp:

- Chuyện riêng, chỉ nói anh gửi lời thăm thôi. Sao anh không biên thư cho Hạ?
- Buồn quá, ta biên không được.
- Có cần Phượng làm cố vấn không?
- Mi cố vấn thì tan nhà nát cửa người ta.
- Chưa chắc, chuyện của anh rồi sẽ cần đến nhờ Phượng để ghét này.
- Chừng nào cần ta cho biết.
- Không lâu đâu.
- Mi vẫn ồn ào như con ong bầu trên cây khế ở quê nhà ta.
- Rồi anh sẽ thấy rất cần một người ồn ào như nhỏ Phượng lọ lem này.
- Mi xinh như mộng.
- Em xin anh mà, em vẫn ngại ra tiệm chụp hình là anh biết như thế nào rồi.
- Đâu phải siêng thăm viếng phở nháy là người xinh đẹp đâu. Trái lại người đẹp phải đốt đuốc đi tìm.

- Như anh đốt đuốc đi tìm Hạ của anh vậy.

Nguyễn cười, Phượng bỏ bì thư đựng tem vào bóp. Chiếc bóp anh Nguyễn cho thật tiện lợi, ngoài công dụng chứa những thứ vật vãnh của con gái, còn có thể bỏ thêm vào mấy trái cóc, mấy trái mận. Bây giờ Phượng còn có thể bỏ thêm được cái bì thư và những con tem.

Phượng mang bóp, đứng lên hỏi:

- Đi chưa anh Nguyễn?

- Đã cắt hết tem chưa?

- Hết rồi.

- Mai mốt cho mi cái Truyện Dài tem thư. Mi chịu không?

- Phượng đọc quyền hả?

- Yên chí, ta cứng nhỏ nhất.

- Eo ôi là cảm động.

Hai anh em vui vẻ xuống cầu thang. Phòng làm việc của Nguyễn trên lầu ba nên cầu thang dẫn xuống quá dài, Phượng có cảm tưởng như cái đường hầm. Trên trần, ngọn đèn bóng vàng tỏa ánh sáng xuống, chỗ làm của anh Nguyễn vào buổi chiều tối im vắng quá. Ở đây ra về qua một thành phố náo nhiệt anh Nguyễn có thấy cô đơn không?

Thấy Nguyễn nói tiếp một điều thuốc khác. Phượng nhăn mặt:

- Độ sau này anh Nguyễn hút thuốc nhiều.

Anh Nguyễn cười:

- Mi có nghe mấy câu thơ này lần nào chưa?

- Sao anh?

- Trên đường về nhớ đầy, chiều chậm đưa chân ngày, nhớ nhà châm điếu thuốc, khói huyền bay lên cây.

- Đó là thơ của Hồ Dzếnh, anh định đổi thành: Nhớ người châm điếu thuốc, khói huyền bay lên cây chẳng?

- Mi khá thông minh.

Nguyễn dẫn Phượng đi qua những con đường đông người. Đèn đường đã thấp sáng nhưng nắng vẫn còn bằng một màu nhạt kem của những bức tường.

- Anh Nguyễn đi nhanh quá, đợi Phượng một tí.

- Ráng đi nhanh lên nhỏ, ra đời còn phải chạy đua theo người ta nữa chứ.

- Chà, mới đi làm đã dạy khôn.

- Đó là kinh nghiệm.

Nguyễn đưa Phượng qua một con đường khác, đằng sau khu phố đông đúc người và xe cộ. Phượng nhìn hai hàng cây thẳng tắp, chạy dài hun hút với màu lá xanh thẫm trên một khoảng trời sẫm lại. Lũ chim én ở đâu trở về vượt qua những vương cửa sổ với tiếng kêu tíu

tít.

- Ngó những vuông cửa sổ kia xem coi anh Nguyễn.

- Ngày nào, giờ này anh cũng ngó.

- Những vuông cửa sổ buồn quá, phải không anh?

Anh Nguyễn im lặng. Đôi mắt của anh chớp nhẹ sau làn kính.

Phượng nhớ lúc nhỏ, được về quê của anh chơi, cái tỉnh ly buồn tẻ nhưng êm đềm nằm nép mình bên con sông hiền hòa bát ngát.

Phượng vẫn được anh dắt vào vườn trái cây nghe hương thơm của trái chín đầu mùa. Ngôi nhà ngói cổ của anh đẹp lắm. Những con đường sỏi buồn chung quanh con sông đưa dài tiếng hát. Gió mùa dâng hương. Và những ngày mưa mờ mịt trên cây lá sau vườn.

Trong căn nhà ấy, anh Nguyễn sống với mẹ anh, và những ngày tháng dài tuổi thơ anh trải ra. Anh Nguyễn không nói nhưng chính cái im lặng đó mới là tiếng khóc, mới là một nỗi ngậm ngùi. Phượng thương anh hơn lòng mình tưởng. Mỗi giây liên hệ từ một kiếp nào, có ở mãi khi ngày mai cả hai đều bước xuống cuộc đời, bước riêng về hai ngã đường, bước riêng về hai phía đời sống không?

- Nghĩ gì mà ngăn người vậy nhỏ?

Phượng cười, hai người băng qua đường để vào quán. Đèn đã bật lên trong quán. Đây là một phần dưới của một nhà hàng lớn. Nguyễn thích ngồi ở đây vào những buổi chiều tối, đèn thấp vàng và ướp nồng cái không khí lãng đãng chung quanh. Những chiếc ghế mây rộng thênh thang, cái bàn nhỏ nhắn, ngồi xuống đã thấy một cảm giác ấm cúng. Phượng nhìn ra con đường lớn, sạch sẽ, tươi mát, thấy một niềm vui thanh thản sau một ngày dài nắng lửa. Những buổi chiều Nguyễn cũng thường ngồi ở đây, Nguyễn nghe mênh mang với cơn mưa đổ nhẹ và buồn bên kia khu phố và công viên vắng. Những cái cây cao, thẳng vút từ lâu đời còn lại trong một bầu trời mù, mờ mịt những giọt mưa đan như một giấc mộng lấp lững, mơ hồ trong một cõi nào hiu quạnh lắm. Nguyễn ngồi ở đây để nhớ Hạ, nhớ tới thành phố xa vời kia Hạ đã trở về.

- Uống gì Phượng?

- Uống trà đi anh.

- Ừ, có lẽ nên uống trà.

Mùa Áo Vàng

Chương 14

Nguyễn nói với người hầu bàn mặc đồng phục trắng thắt nơ xanh đứng chờ bên cạnh. Một lúc sau ông ta mang ra hai tách trà đặt trước mặt Nguyễn và Phụng. Cái túi trà nâu nâu ngâm trong nước, miệng tách trà trắng ngà bốc khói, miếng chanh để kẹp trong lòng đĩa. Nguyễn vắt chanh và bỏ đường cho Phụng.

- Thử xem ngọt không Phụng?

Phụng húp một muỗng nhỏ:

- Được rồi anh, sao anh không để em quậy đường cho. Công việc đáng lý phải của em mà?

- Hôm nay anh chiều cô bé.

- Chỉ hôm nay thôi sao?

Phụng cười, ngó Nguyễn. Chiếc muỗng trên tay Nguyễn nhip vào thành ly. Nguyễn cũng cười:

- Chỉ hôm nay thôi.

- Tại sao?

- Rồi sẽ có người khác chiều Phụng thay anh.

Phụng mắc cỡ, cúi xuống với chiếc muỗng kéo lơ lơ trên mặt bàn:

- Chưa đâu anh, ngày đó còn xa vời quá.

- Biết đâu.

- Ít nhất cũng còn một năm nữa để anh tin như thế.

- Nhiều khi mấy cô còn đi học người ta đến rước cũng bỏ trường mà đi như thường.

- Em sẽ ở lại, trường là cánh cửa cuối cùng giữ tâm hồn mình còn bé nhỏ. Phụng chưa muốn làm người lớn.

- Nói nghe cảm động lắm, nhưng lòng các cô như những bông mười giờ.

- Bông mười giờ vẫn đở thắm lúc học trò ra chơi.

- Anh thương mến Phụng như thương mến anh vậy, biết không?

Phụng ngó anh Nguyễn, muốn khóc hết sức. Nhưng Phụng gượng một nụ cười, và gạt đầu. Anh Nguyễn nói nhẹ như một hơi thở:

- Tại sao chúng ta lại liên hệ với nhau nhỉ. Anh chỉ thích sống ở quê nhà, hằng ngày, ngồi nghe tiếng nước sông, tiếng sóng vỗ, nghe hương thơm cây trái đầu mùa trong vườn nhà anh. Nhưng rồi anh cũng lại bỏ đi.

- Anh đi để làm người lớn.

- Anh đi để làm một cánh chim bồ câu trắng dính bùn nhơ của cuộc đời.

- Anh nói gì nghe buồn quá.
- Hình như đời sống là một tiếng hát buồn.
- Anh sẽ vui khi Hạ trở lại.
- Đâu phải anh chỉ chờ mong có chuyện đó.
- Lẽ ra anh phải tới nhà em. Hai anh em ở trên căn gác vẫn còn rộng chán.
- Anh thích ở một mình.
- Và thích một không khí yên tĩnh.
- Có lẽ.
- Bà chủ nhà tốt quá anh Nguyễn nhỉ?
- Bà xem anh như người thân.
- Sống trên căn gác đó mỗi ngày anh làm gì?
- Đi học, đi làm, đi ra đi vào, ca hát, vui buồn.
- Và nhớ thương?
- Tò mò.
- Đúng.
- Mi tò mò nhiều quá sẽ thành con dế nhũi. Ngày xưa cũng có một người tò mò như vậy mà bị hóa thành con dế nhũi chui dưới đất đấy.

Phượng hình mũi, bỗng từ ngoài có tiếng gọi:

- Phượng, Phượng.

Phượng quay ra, reo lên:

- Thảo, Thảo vào đây.

Thảo với người thanh niên ngần ngại một thoáng rồi bước vào.

Phượng chỉ hai chiếc ghế trống:

- Đi đâu đấy, ngồi xuống đây một tí.

Phượng giới thiệu luôn:

- Anh Nguyễn, còn đây là Thảo, bạn học cùng lớp với Phượng và anh Hảo, anh của Thảo.

Nguyễn cười, bắt tay Hảo. Hai người ngồi xuống. Thảo đưa mắt nhìn Nguyễn, có một vẻ ngạc nhiên trong đôi mắt ấy. Phượng cũng nhận ra ngay bằng một nụ cười ra hiệu cho Nguyễn. Hảo đây sao, người Phượng nói quen Hạ hôm trước.

- Đi đâu đấy Thảo?
- Anh Hảo dẫn đi ciné.
- Phim hay không?
- Được.
- Đâu rồi đi chơi dữ?
- Phượng cũng thế.

Nguyễn ngồi một lúc nhớ ra hai người Nguyễn đã gặp một tối nào đi với Phượng trong cơn mưa nhỏ. Đúng rồi, họ là hai anh em, Hảo và

Thảo. Nguyễn mỉm cười với chính mình. Thảo cũng kêu lên:

- À, anh Nguyễn, nhớ ra rồi.
- Anh Nguyễn đấy.
- Bây giờ mới nhận ra.

Thảo ngó Nguyễn, rồi quay hỏi Phượng:

- Bỏ có nhận được thư của Hạ? Hạ chừng nào trở xuống?
- Có nhận thư, nhưng không biết bao giờ Hạ xuống.

Hảo hình như cũng chờ đợi câu trả lời của Phượng. Nguyễn đọc thấy một vẻ thất vọng trong đôi mắt của anh ta. Thảo nói:

- Tụi này định đi Đà Lạt.
- Bao giờ?
- Hai ngày nữa.
- Sương nhỉ? Phượng chả biết bao giờ mới được đi.
- Phượng đi không, đi luôn với tụi này.
- Đi thì lúc nào cũng sẵn sàng, nhưng có xin phép được ở nhà không mới là chuyện đáng nói chứ.

Thảo cười:

- Thi đậu đi chơi ít hôm chứ. Phượng phải vùi vỉnh mới được.
- Có ai đâu mà vùi vỉnh. Ông già đập chết tươi.

Hảo lên tiếng:

- Chắc sẽ ghé tìm Hạ. Phượng nhấn gì không?
- Biết nhấn gì bây giờ.
- Nhấn Hạ xuống sớm nhé?
- Ủ... ừ, có lẽ nên nhấn như vậy.
- Thôi tụi này đi, để trễ xuất.

Hảo và Thảo đứng lên. Nguyễn đưa tay ra bắt tay Hảo. Hai anh em họ bước ra đường. Phượng quay hỏi Nguyễn:

- Anh nghĩ gì?
- Không nghĩ gì cả.
- Họ sung sướng quá anh nhỉ, muốn đi đâu cũng được. Cả đời em chắc giam mình trong cái thành phố đáng ghét này và căn gác nóng như lò bánh mì.

Câu nói của Phượng thật tội nghiệp. Nguyễn nói:

- Khi nào anh đi Đà Lạt, anh cho Phượng theo.
- Khi nào anh đi?
- Chưa tính.
- Anh tính nhanh đi chứ, anh lờ đờ quá. Anh tới xin phép cho em nhé.
- Ủ.
- Mà nhanh lên mới kịp à.

- Kịp gì?
 - Hảo sẽ gặp Hạ trước ở thành phố đó. Thành phố đó nghe nói là một thành phố dễ gây xúc động. Anh hiểu em muốn nói gì chứ?
 - Anh hiểu.
 - Như thế anh đừng lờ mờ lưỡng lự nữa nhé?
 - Anh tin ở một khoảng thời gian tuyệt vời đã có giữa anh với Hạ.
 - Có chắc không?
 - Anh hy vọng thế.
 - Anh làm em ngại ngại. Em thương Hạ lắm. Em không muốn Hạ ở ngoài mối giây liên hệ của mình.
 - Cám ơn nhỏ, bây giờ nhỏ uống nước đi.
- Phượng chớp mắt, tưởng như đã có những giọt nước mắt rơi. Hạ ơi mi biết không chiều nay ta và anh Nguyễn đang ngồi đây, trong một thành phố lãng đãng sương khói để nhớ tới mi, nhắc nhở mi, yêu dấu mi. Ta mới biết nơi lòng anh Nguyễn có một vết thương, nhưng là một vết thương hạnh phúc, vết thương không đau, vết thương càng lớn, mi có dịp về để lấp kín vết thương ấy không?

Mùa Áo Vàng

Chương 15

Cơn mưa chỉ còn là những hạt nước nhỏ bay bên kia những bức tường xám xịt. Nguyễn ngồi nhìn những cánh cửa sổ đóng kín với lũ chim én không biết bay về đâu trong một buổi chiều nặng nề hơi nước, và nặng nề bóng tối sắp chụp xuống những ngọn cây còn sáng mờ mờ vì những cái bông nở to, tàn mùa. Căn phòng vào giờ này như một nơi chốn riêng biệt không còn ai tới. Nguyễn như người đã thành một bức tường bất động. Cái khung cửa kính đó, và những bậc thang bước dần xuống như một con đường xa tắp dụi vội, muôn trùng. Nguyễn thích ngồi yên, muốn ở đây, và chờ đợi một sự tan rã như những bụi nước mưa bên ngoài cửa kính. Tiếng điện thoại reo Nguyễn không muốn nghe. Nguyễn ngồi bật ra trong ghế nói một điều thuốc. Bỗng có người bạn bên phòng đẩy cánh cửa ló đầu vào nói một câu ngắn:

-Có điện thoại, không nghe à ?

Nguyễn gạt đầu và với tay nhắc máy lên. Nguyễn bàng hoàng, xúc động khi nghe tiếng cười nhỏ, quen thuộc và yêu dấu nơi đầu dây

bên kia. Nguyễn đứng lặng nghe, và uống hết cái giọng nói ấy. Một lúc, Nguyễn nghe tiếng hỏi ngạc nhiên:

-Anh sao thế, không nói gì cả à ?

Nguyễn rít một hơi thuốc:

-Nghe em nói thích hơn.

-Xạo.

-Em xuống bao giờ ?

-Lúc này thôi.

-Đang ở đâu đó ?

-Đó biết ?

-Ở một đầu máy điện thoại.

-Ờ, không giống.

-Chứ còn ở đâu nữa ?

-Nói lại đi không nói giống nữa à ?

-Nhà em.

-Không, em làm gì có nhà. Em ở trọ.

Nguyễn cười:

-Giống anh.

-Trả lời đi ông, làm bột lơ là.

-Thôi, chịu thua.

Hạ có vẻ thích thú trước sự chịu thua của Nguyễn. Nụ cười của em làm rộn ràng buổi chiều mưa u buồn.

-Bao giờ anh cũng muốn được chịu thua em.

-Cho nói lại một lần nữa.

-Không.

-Em đang ở bưu điện, người ta đông quá, nói chuyện ngượng ngượng.

-Vậy tới anh, chờ.

-Thôi.

-Không lẽ em lại ngượng với anh sao ?

-Không anh, không phải thế, một chuyện khác.

-Chuyện gì ?

-Chắc anh biết rồi.

Nguyễn cười:

-Lúc này anh khờ lắm, khờ từ bao giờ cho tới bây giờ, không biết.

-Em tới có phiền anh gì không ?

-Không, anh đang ngồi một mình.

-Để tưởng nhớ một cô nào ?

-Hình như thế.

-Đẹp và dễ thương chứ ?

-Hình như thế.
Hạ kêu ư một tiếng, rồi hỏi:
-Sao lại hình như, phải biết rõ chứ.
-Sẽ biết rõ.
-Không giống với anh đâu.
-Thôi, tới đây đi anh chờ. Từ lâu nay anh vẫn chờ.
-Thôi đừng có xạo.
-Hỏi Phượng sẽ biết, hoặc nhìn vào mắt em sẽ thấy.
-Em chưa gặp Phượng, cũng chưa nhìn vào mắt em.
-Nhìn đi.
-Này anh, tới đó có sao không ?
-Không.
-Chắc chứ ?
-Chắc.
-Chút nữa em tới, mười lăm phút nghe.
-Anh chờ.
-Em ngưng à, người ta đông quá. À, em vừa trông thấy những con chim bay ngoài kia, trên tháp chuông cao. Những cái cây im lìm trong mưa. Buổi chiều đẹp chứ anh.
-Đẹp. Em đi xích lô, nhớ bảo ông xích lô kéo tấm bạt lên, mưa chắc ướt tóc.
-Không, em thích nhìn những con đường dẫn tới chỗ anh. Mưa ướt tóc em càng vui.
-Đúng rồi, hãy tới trong mưa bay và tóc ướt. Tới nghe.
-Dạ, em ngưng.
Nguyễn nghe từ đầu máy vang lên một tiếng động nhỏ. Nguyễn cũng đặt máy xuống. Căn phòng bây giờ hình như có tiếng hát. Nguyễn đứng lên đi loanh quanh khắp phòng, cuối cùng dừng lại trước cửa kính ngó xuống khoảng sân lộ thiên của nhà bên cạnh. Trong sân có hai đứa bé đang chơi cờ. Những bông hoa nở vàng lấm tấm trong chậu bên cạnh chúng. Nguyễn im lặng nhìn những con cờ xanh đỏ nhảy dần theo tay hai chị em cho đến khi đứa bé gái ngẩng lên nhìn với một nụ cười. Nguyễn cũng cười, nheo mắt. Đứa bé trai bỗng đứng lên vẽ ngón tay thành vòng tròn trước mắt cửa kính, Nguyễn cười, nó cười, nhưng tiếng cười không bên nào nghe thấy.
Nguyễn trở lại ngồi xuống ghế. Người bạn bên kia phòng vừa ra về, tiếng chân còn rơi trên những bậc thang thấp dần, rồi mất hút. Mưa vẫn còn vương trên mấy bức tường màu xám. Nguyễn quay lại phía cửa, màu áo vàng lờ lờ trong mắt Nguyễn với nụ cười của Hạ. Nguyễn mở cửa và Hạ bước vào. Hạ lúng túng trước căn phòng làm

việc của Nguyễn. Nguyễn cười, và đẩy chiếc ghế nói:

-Em ngồi xuống đây.

-Có sao không anh ?

-Vớ vẩn, có sao là thế nào ?

-Có ai trong phòng này nữa không, ngoài anh ?

-Có.

-Chết.

-Nhưng không có chết đâu, người đó là một chiếc bóng. Bây giờ chiếc bóng đã tan nhường cho một người thật.

-Ai mà ly kỳ quá vậy anh.

-Em. Hạ, một ngàn cô Hạ trong một Ly Hạ.

-Thôi, em không có giống với anh đâu.

-Lâu ngày giống một tý để em quên chúng ta thân nhau.

-Chỉ thân nhau thôi sao ?

-Anh chỉ mới nói được như thế.

Hạ ngậm miệng cười. Nguyễn ngồi trong ghế rộng chầm một điều thuốc, nhả khói và nhìn Hạ im lặng. Nỗi im lặng kéo dài quá lâu làm Hạ sốt ruột.

Hạ chớp mắt hỏi:

-Anh Nguyễn không nói gì à ?

-Biết nói gì bây giờ.

-Người ta làm báo, người ta nói nhiều chứ.

-Trêu anh hả ?

-Sao bằng anh trêu em.

-Vậy huề nghe.

Hạ cười. Nguyễn trách:

-Sao xuống mà không báo cho ai biết trước. Nghe tiếng em trong điện thoại anh bàng hoàng, vì bất ngờ.

-Em thích đi một mình, về một mình. Im lặng ;

-Đà Lạt của em có gì vui không ?

-Mưa nhiều quá, hoa Quỳ đã tàn hết rồi. Chỉ còn một vài cây Mimosa trở bông lẻ loi trên đường đi.

-Em xuống một mình ?

-Em lúc nào mà chả một mình. Em đi chuyển sớm nhất, rời Đà Lạt như không bao giờ trở lại nữa. Cảm tưởng là thế nhưng em không được ở Sài Gòn đi học đâu.

-Cái gì ?

-Em sẽ trở lại Đà Lạt trong vài ngày.

-Em không học ở đây ?

-Không ba má bắt em chuyển trường. Em xuống nộp đơn xin chuyển

về Đà Lạt.

-Em không thích ở đây nữa ?

-Em bắt đầu yêu thích ở đây, những gì mới nghe thấy được, và rất nhớ thương khi xa cách, nhưng em là con gái, em bắt đầu có thêm một tuổi. Con gái lớn ba má không cho ở xa gia đình.

-Em vẫn ở đây với người thân như từ trước tới giờ.

-Hình như bây giờ đã khác ngày xưa anh ạ.

-Em có mấy ngày để thu xếp ?

-Tối đa là một tuần. Thứ hai sau là vào học. Một ngôi trường mới, bạn mới, không khí mới. Và chắc em cũng phải mới.

-Buồn nhỉ ?

-Sao lại buồn, anh ?

-Anh sợ những cái mới của em ghê.

-Có gì mà sợ anh ?

-Nhiều lắm. Em có nghe nói thành phố ấy là một thành phố chỉ để tưởng nhớ, như tưởng nhớ một mùi hương không ?

-Cái đó chưa nghe lần nào, chắc là anh nói.

-Anh không bao giờ muốn nói như thế.

Hạ vẽ ngón tay thành vòng tròn lên mặt kính bàn. Nguyễn không hiểu khi Hạ mang một nguồn tin mới từ thành phố của Hạ trở về đây đã có gì thay đổi nơi những con đường trong thành phố. Mưa vẫn còn bay, nắng vẫn còn trở vàng ở một ngày mùa, và mùa hình như đang thay những chiếc lá.

-Em đã gặp Phượng ?

-Chưa.

-Có nhận được thư Phượng ?

-Dạ, có, mới biết anh làm việc ở đây. Anh đã ở trong thành phố này. Sài Gòn, Sài Gòn của anh.

-Anh không có trong Sài Gòn.

-Em cũng không có trong Đà Lạt.

-Vậy là chúng ta gặp nhau rồi.

Hạ cười. Nguyễn nhớ nụ cười đó đã lồng vào trong những bóng mưa những ngày qua, làm thành một nỗi nhớ thương mênh mông. Hạ nhìn ra cửa :

-Những giọt mưa bám vào mấy bức tường bên kia đẹp quá.

-Đẹp bằng mưa Đà Lạt của em không ?

-Không biết. Ở trên đó em ngủ vui, loang quanh trong nhà. Mưa bên ngoài mờ mịt. Em không thấy gì hết.

-Em có phải về nhà ?

-Em có thể đi chơi buổi tối.

-Anh đưa đi chứ ?

Hạ cúi mặt, có một chút ngượng ngịu bên trong câu nói:

-Dạ, nếu anh thích.

Dĩ nhiên là anh thích, không đưa em đi chơi chứ anh đưa ai bây giờ. Những ngày qua trong thành phố này anh như con chim vừa trở về từ một miền xa, không khí còn lạ, thời tiết còn quạnh vắng lắm. Anh sống và chờ, rõ ràng là chờ đợi một ngày em trở lại thành phố này. Bây giờ nỗi mong chờ đã tới. Em đã trở về bằng một buổi chiều mưa nhỏ, mưa đẹp như tranh, như giấc mộng.

-Anh rảnh chứ ?

-Lúc nào anh cũng rảnh.

-Em ngỡ là lúc nào anh cũng bận.

-Bận và rảnh, với anh bất thường lắm. Nhưng bây giờ thì anh không bao giờ muốn bận việc khác. Ngoài một việc...

Hạ lườm Nguyễn, xuyt:

-Cấm nói, em biết rồi.

-Về trên đó trở xuống em thông minh ra một chút, xinh ra một chút.

Hạ ngượng:

-Em khờ, đại dột, và xấu như cô bé lọ lem.

-Gặp em ngoài đường chắc anh nhìn không ra. Xinh quá, xinh làm anh ngại, đẹp làm anh e dè.

-Thôi anh, trêu em hoài sao.

Nguyễn đứng lên cười. Tiếng chuông điện thoại bỗng reo vang nhưng Nguyễn đứng đưng không nghe. Hạ nói :

-Có điện thoại kìa anh.

-Không, có người khác nghe.

-Điện thoại của anh thì sao ?

-Không có đâu, mình đi.

Hạ vẫn thắc mắc:

-Nếu cô nào gọi mà anh không chịu nghe thì phiền lắm em không chịu trách nhiệm đâu nhé.

Nguyễn cùng cười với nụ cười của Hạ. Nguyễn mở cửa cho Hạ bước ra. Tiếng chuông điện thoại vẫn reo từng hồi. Không có ai hết, không còn ai trong buổi chiều này, Nguyễn đóng trái cửa, và bước xuống những bậc thang phía sau Hạ. Hình như Hạ cố ý chờ, hai người đứng dưới một cái chup đèn. Cầu thang dẫn xuống tầng dưới vắng ngắt. Hạ ngược mắt hỏi:

-Họ đã về hết rồi sao anh ?

-Về hết.

Chỉ còn mình anh ở lại ?

-Anh thường ở lại và ra về sau cùng.

-Bây giờ người ra đã có nhà rồi. Một căn gác trọ, một cây đàn và một tập thơ. Chắc là đẹp ?

-Đến phiên em trêu anh phải không ?

-Phượng tả căn gác của anh thơ mộng lắm. Bà chủ nhà cũng tốt nữa.

-Nếu mỗi tháng anh không trể tiền nhà, tiền cơm, tiền nước.

-Anh đùa hoài.

-Thật đấy.

-Thế anh có trể bao giờ chưa ?

-Chưa, mới ở đó một tháng.

-Bao giờ em tới đó chơi nhỉ ?

-Bất cứ giờ phút nào, nếu em thích.

-Tới đó, hơi run.

-Ăn nhằm gì, khi em đã bảo bà chủ nhà rất tốt.

-Không, có lý do khác.

-Lý do nào cũng vậy, cứ tới tự nhiên và ra về thơ thới hân hoan.

-Anh nói như đi xem chiếu bóng.

-Đúng vì mình sắp đi xem chiếu bóng !

-Í.

Nguyễn cười:

-Có gì mà ngạc nhiên ?

-Em không có sửa soạn gì cả. Từ xưa em vẫn đi với mấy người bạn, hay với nhỏ Đông. Em chưa bao giờ đi với người khác.

-Người khác là người như thế nào ?

Hạ đỏ mặt, ngước mắt nhìn Nguyễn và không trả lời. Nguyễn như nghe rõ nhịp đập của trái tim Hạ trong lồng ngực. Nguyễn nhận ra những bước chân Hạ bối rối trên những bậc thang. Nguyễn nói:

-Có gì mà em cuống quýt vậy ?

Hạ chối:

-Đâu có gì anh.

Nhưng Nguyễn đã thấy trong đôi mắt Hạ một nỗi hốt hoảng như con chim sâu thấy bóng người tới gần. Nguyễn cười:

-Em đứng đó đi.

-Chi vậy anh ?

Nguyễn bước tới sát Hạ, và nắm bàn tay Hạ thật chặt trong bàn tay mình. Hơi thở của Hạ nói cho Nguyễn biết rằng Hạ đang sợ. Nguyễn cười, nói một câu thật nồng ấm:

-EM như con thỏ con. Việc gì mà sợ cuống lên thế. Đi xuống và bình tĩnh, được không ?

Hạ nhắm mắt, hai tay chận ngực, gật đầu. Nguyễn chầm một điều thuốc và đi bên cạnh Hạ vượt qua những căn phòng đã tắt đèn, đóng kín cửa. Đó là một khoảng hành lang vắng ngắt. Một buổi chiều không còn ai, chỉ còn bước chân của hai người rơi trên những bậc thang lạnh căm.

-Em còn hốt hoảng ?

Hạ cười, lắc đầu.

-Em như con thỏ con.

-Em nhát lắm anh ạ.

-Nhưng đi với Phượng em dạn dĩ.

-Anh dư biết, hai cô gái đi bên cạnh nhau làm thành một người hùng.

-Còn đi bên cạnh anh ?

-Như anh thấy, em bé như hạt cát, nhỏ nhoi như một cái hoa dại dưới chân thềm.

-Nhưng em cũng làm buổi chiều nay lồng lộng, làm rực rỡ những con đường.

-Thôi anh, trêu em hoài.

-Trêu em vì sợ sẽ không còn dịp để trêu em.

-Anh nói gì nghe buồn vậy ?

-Một tuần nữa em về Đà Lạt rồi.

-Em về thì có sao đâu ?

Nguyễn cười nhỏ:

-Giữa cái có sao đâu là một khoảng thời gian không gian tưởng đến ngàn trùng chứ.

Hạ cười, nhưng nụ cười của Hạ gượng trên đôi môi run. Nguyễn có cảm tưởng như Hạ khóc. Đường phố trong một buổi chiều mưa nhỏ làm lơ lơ những nụ cười. Không biết ở trên những con đường đó chiều hôm nay còn có bao nhiêu nụ cười ? Nguyễn đưa Hạ qua một con đường nhỏ, vắng xe cộ, hai người phải đi nép vào những mái hiên nhà để tránh mưa, mặc dù những giọt mưa chỉ có thể làm ướt những tóc Hạ.

-Tại sao mình cứ phải đi tránh mưa anh ?

-Sợ ướt hết tóc em.

-Không đâu, mưa nhỏ mà.

-Em thích đi dưới mưa ?

-Thích.

Nhưng Nguyễn vẫn đứng yên, để nụ cười của mình lơ đãng theo những giọt mưa rơi vương vương trên các đỉnh cây. Hạ đứng bên cạnh ngó những góc phố trước mắt. Nguyễn nhìn thấy những ngọn đèn đường đã bật. Cơn mưa có vẻ kéo dài.

- Mai mốt sẽ có một ngôi trường buồn lắm đấy.
- Sao thế anh ?
- Vì có một người vừa bỏ trường mà đi.
- Anh cứ nhắc hoài, em buồn chết.
- Còn một năm nữa, em không xin học lại đây được sao ?
- Ba má đã cương quyết, em không có lý do.
- Nguyễn ném mẩu thuốc tàn xuống vũng nước, nói:
- Mình đi.
- Dạ.

Tiếng "dạ" của Hạ ngoan ngoãn chịu đựng và tội tình làm Nguyễn sợ hãi.

Bây giờ những giọt mưa tha hồ rơi trên mái tóc Hạ. Con đường dẫn lòng vòng qua những sập hàng có mái che bằng vải bạt bên trên. Hạ có vẻ thích thú được đi dưới những giọt nước tình cờ rơi xuống khi tấm vải bạt được Nguyễn giơ cao lên để chui qua. Một góc đường, nhìn suốt đến một khu công viên và cây cỏ xanh ngát Nguyễn nhìn thấy đám lá me rơi rơi tủa tủa. Hạ nói:

- Con đường đó đẹp quá, anh thấy không ?
- Nhưng cũng không đẹp bằng con dốc dẫn tới nhà em.
- Sao anh biết ?
- Nghe Phượng diễn tả lại trong một bức thư của em. Em kể đi, cái thành phố mơ hồ của em, ngôi nhà, con dốc, những buổi sáng em sẽ đi học và những buổi trưa về. Anh chưa biết gì cả.
- Thôi, em không kể đâu, không bao giờ kể cho anh nghe.
- Tại sao ?
- Vì như thế mà hay. Anh sẽ tưởng tượng. Cái gì tưởng tượng cũng đẹp, cũng mộng mị.
- Nhưng đôi khi có những điều tưởng tượng rất xấu.
- Đó, em rất xấu, không kể anh nghe.
- Em khôn hơn anh nghĩ.

Lần này Hạ chỉ cười, qua những cửa hàng đèn sáng, Nguyễn thấy màu áo của Hạ nổi bật, lồng lộng. Nguyễn nhớ tới món quà cho Hạ. Nguyễn đi gần Hạ hơn, hỏi nhỏ:

- Em thích gì ?
- Hạ nhìn lên những đỉnh cây, gương mặt bao la, rục rịch:
- Em không thích gì cả, hay đúng hơn không rõ mình thích gì.
- Chỉ thích ngồi cạnh một người thôi, phải không ?
- Hạ ngạc nhiên:
- Anh nói gì ?
- Nhớ ông Hảo không ?

Hạ đỏ mặt:

-Anh lại trêu chọc em.

-Chàng ở đâu rồi ?

-Em không thích đùa như thế, kệ ông ta.

Nguyễn bấm nhẹ vào cổ tay Hạ. Hai người băng qua đường. Ngọn đèn vàng báo hiệu xe ngừng chỉ thấy thoáng thoáng trong bóng mưa. Trong rạp chiếu bóng bước ra, cơn mưa đã tạnh. Nguyễn đứng lại châm một điếu thuốc và hỏi:

-Đi ăn cái gì chứ, cô bé ?

Hạ cười:

-Em không là cô bé đâu đấy nhé.

-Không là cô bé chứ em lớn với ai ?

-Anh quên lời hứa với em rồi.

-Anh đãng trí số một.

-Đáng cho em giận suốt đời, may mà còn nhớ em qua máy điện thoại, không thì chắc tủi thân ghê gớm, tủi thân hơn những con chim bay qua tháp chuông cao.

-Bây giờ cô bé đã lớn, chịu chưa ?

-Cái không lại anh đâu.

Mùa Áo Vàng

Chương Kết

Nguyễn cười. Lúc này trong rạp chiếu bóng hình như Hạ đã khóc khi cô bé học trò chạy ra bãi biển đứng huơ tay nhiều vòng từ giã mối tình của mình. Nguyễn thấy Hạ hãy còn trẻ con, còn là một cô bé ngây thơ khờ dại. Niềm tin ở trong Hạ là niềm tin của cô bé học trò yêu một nhà văn lớn tuổi. Hẳn như đá còn cô bé như bèo bọt, như sóng tình cờ. Đoạn phim chấm dứt thật buồn nhưng cũng gần như một chuyện cần thiết. Hạ khóc, những giọt nước mắt ấy có phải rơi từ một niềm tin đã mất ? Đêm thênh thang trên những con đường, những đỉnh cây cao đầy lá xanh lấp lánh ánh đèn. Phố vắng người, Nguyễn thích phố không còn một người nào, đèn tắt hết, để chỉ mình Nguyễn nghe bước chân của Hạ, nhìn thấy màu áo tươi như nỗi buồn. Ngày mai, trên con đường này không còn nữa. Hạ sẽ mất, màu áo sẽ như sương tan, chìm khuất.

Ngày mai ở cuối một đoạn phim Nguyễn là người bỏ chỗ ngồi đứng

lên một mình. Mưa bên ngoài còn hay tạnh Nguyễn cũng sẽ chỉ thấy đêm kéo dài, lặng lẽ và muôn trùng. Nguyễn cúi mặt, nhìn hai chiếc bóng nhỏ in dưới đường. Hạ bước thật nhẹ, như không có tiếng chân.

-Còn nhớ cô bé học trò trong phim ?

Hạ ngượng, cười:

-Em hay xúc động, đoạn kết của phim buồn quá.

-Anh thấy như thế là một điều cần thiết. Phải có sự chấm dứt. Và không bằng cách này cũng bằng cách khác.

-Em nghĩ như thế là quá độc ác.

-Như thế là ông đạo diễn đã thành công. Ít nhất cũng với một người, là em.

-Còn anh ?

-Anh không có khóc.

Hạ lườm Nguyễn, đuôi mắt dài. Những khoảng ánh sáng đèn loang lổ trên hè đường dẫn hai người tới một chỗ ăn quen thuộc. Quen thuộc với chính Nguyễn thôi, còn Hạ, còn sự gặp gỡ của hai người, chỉ mới là một nơi chốn đầu tiên Nguyễn đưa Hạ tới. Đó là một con hẻm khuất lấp nằm bên cạnh rạp chiếu bóng. Thức ăn nơi đây có lẽ không ngon lắm, nếu không có lẽ nó được tăng thêm hương vị nhờ một nơi chốn vắng vẻ, khuất lấp, xa hẳn với con đường đầy tiếng động bên ngoài. Người ta tới đây ăn để nhìn nhau, nghe nhỏ nhẹ từ một miếng ăn, từ một nụ cười. Thời gian như ngừng ở bên ngoài cửa, đây là một thế giới tạm dừng chân và tạm quên con đường. Có ai đưa nhau đi rồi không phải đến lúc đưa nhau về. Ngày xưa Nguyễn đến đây với Hạ. Rồi Nguyễn cũng sẽ đưa Hạ về, trên một con đường nhiều lá cây thương nhớ.

Hạ bảo:

-Em đến đây mấy lần rồi anh.

-Với ai ?

-Với mấy nhỏ bạn, ở đây vừa ngon vừa rẻ, vừa ít vướng víu những đôi mắt dòm ngó khi mình ăn.

-Bây giờ trở lại em có thấy gì khác lạ ?

Hạ nghiêng đầu cười:

-Em đi với một người bạn mới.

-Anh không là bạn đâu đấy nhé.

-Chứ anh là gì ?

-Là gì tự em hiểu lấy, nhưng cần thiết nhất anh không phải là người bạn.

-Khó.

- Anh khó từ lâu rồi, mới biết à ?
- Trước, chỉ nghe Phượng Nói, nhưng em không tin. Bây giờ mới biết.
- Có muộn lắm không ?
- Thế nào là muộn ?
- Khó trả lời.

Cả Nguyễn và Hạ cùng cười. Hai người chọn chiếc bàn cuối cùng, nơi có một cánh cửa sổ bằng lưới mắt cáo nhìn ra một ngõ cụt. Ở đây Nguyễn đã từng ngồi đợi những giọt mưa gõ nhẹ nhẹ trên chiếc lá ngừng hẳn.

- Ăn gì, Hạ ?
- Em không biết, anh kêu cho em đi.
- Ở đây không sang, nhưng nhiều thứ lắm.
- Em thích ăn nhiều thứ chứ không thích sang.

Hạ cười. Và Nguyễn tự do gọi thức ăn. Nguyễn thích nhìn những đĩa rau đủ thứ chồng vun lên, hai cái chén, hai đôi đũa. Ngồi ở đây và nghe mùi thức ăn từ trước bay vọng vào. Những cặp tình nhân đến, đi một cách êm đềm, lặng lẽ. Nguyễn nghĩ tới một quán cà phê chút nữa sẽ đưa Hạ tới.

Thức ăn dọn lên. Nguyễn sung sướng được gấp từng miếng nhỏ bỏ vào chén Hạ. Nguyễn rót nước vào ly, nhìn những cục đá nhỏ lăn quay trong làn nước trong vắt. Nguyễn ngó qua thành thủy tinh trông thấy nụ cười của Hạ, đôi mắt Hạ. Rồi những thứ đó, rất gần gũi bây giờ có mất khi ngày mai em rời xa thành phố này để về thành phố của em ?

- Anh ăn đi, đừng nhìn em như thế em ngượng ăn sao được.
- Nhìn em nhiều kéo quên.
- Ai quên ?
- Anh.
- Thật hả ?

Nguyễn gật đầu. Hạ cười:

- Vậy là em yên tâm. Thành phố này thiếu gì một người để cho anh nhớ. Đà Lạt năm tháng sương mù vậy phủ. Xa lắm nhé.
- Ba trăm cây số, cộng thêm ba trăm cây số nữa.
- Và những chuyến xe buồn.
- Một ngày nào đó, anh sẽ có một chỗ ngồi trên chuyến xe đò. Em tin không ?
- Tin chứ.
- Có chờ không ?

Hạ nhìn Nguyễn cười. Nguyễn cũng không muốn nhắc lại một nỗi buồn có thể vừa dấy lên sau câu nói đó. Hai người bắt đầu ăn.

Bây giờ Nguyễn mới nghe rõ ràng những cảm giác trong lòng mình. Nó như những tiếng đàn, những câu hát rất cũ nghe một cách mát mát, vá chắp. Em về như một cánh chim, như hoa đem tin ngày buồn, còn nỗi bất ngờ nào hơn một tin sửa soạn ra đi. Thành phố này, sau ngày mai, ngày mà những chiếc lá xanh chưa vàng đã vội rơi tan tác theo gió chớm mùa thu. Rồi sau đó nữa, là một khoảng thời gian xa cách, chúng ta chưa nói gì với nhau. Những tiếng nói ấy sẽ giữ lại, chìm khuất. Và rồi biết có còn nhớ thương ?

-Nghĩ gì thế anh ?

-Nghĩ gì đâu, anh đang ăn.

-Đừng giấu, con gái tinh mắt lắm.

-Em biết gì nào ?

-Anh đang nghĩ đến một nỗi buồn.

-Lúc nào mà chả có nỗi buồn, mình sống gần với nỗi buồn và xa dần những nỗi vui mà.

-Đừng buồn anh, anh buồn chắc em sẽ khóc. Hãy nghĩ hai thành phố ở gần nhau qua những bức thư.

-Anh muốn nghĩ như thế.

Có nên nói rõ cho nhau biết không ?

-Không cần thiết nữa. Em ăn đi.

Nhưng gần như không ai ăn được. Nguyễn ngồi im lặng hút thuốc.

Hạ xoay bàn tay vòng quanh ly nước đã tan hết đá. Nguyễn gọi người tính tiền rồi đứng lên với Hạ, ra đường.

-Em muốn tới nhà anh ở trọ. Đi ngay bây giờ. Được không anh ?

-Được chứ, có sao đâu ?

-Thấy anh có vẻ ngần ngại.

-Nên đi uống cà phê, sau đó hãy tính.

-Tới nhà anh đi, sau đó đưa em về, tiện đường mình ghé quán cà phê nào đó.

Nguyễn gạt đầu. Lên xe Nguyễn có cảm tưởng ngày tháng ngắn ngủi như con đường dẫn tới nhà trọ của mình. Đêm ở bên ngoài với con đường thưa người, vắng cả xe cộ, chỉ còn những bóng cây, những khoảng ánh sáng đèn, những ngã tư đèn nháy nháy. Hạ ngồi cúi mặt trong mái tóc rủ xuống.

-Em khóc hả ?

Hạ ngước lên cổ gượng một nụ cười:

-Gì mà khóc, làm như người ta dư nước mắt vậy.

-Biết đâu.

-Anh cứ trêu em hoài.

Nguyễn muốn nắm lấy bàn tay Hạ, giữ chặt trong tay mình. Nhưng

Hạ thơ đại quá, Hạ ngồi như một con thỏ bạch. Nguyễn không muốn làm cho con thỏ đang say trắng phải sợ hãi. Nguyễn gỡ một chiếc lá me còn vương trên tóc Hạ, nói:

-Em xoè tay ra đi Hạ.

-Chi vậy anh ?

-Cứ xoè tay ra.

-Em biết rồi, anh cho em chiếc lá.

Nói thế nhưng Hạ cũng xoè bàn tay ra. Nguyễn đặt vào đó một chiếc lá.

-Gửi cho em mùa thu.

-Mùa thu của anh ?

-Của chúng ta, anh nói như thế được chứ ?

Mắt Hạ mở lớn. Nguyễn tưởng như có trăm nghìn hạt nước long lanh. Chúng ta đã không nói gì nhau. Nhưng đêm đã có trăng sáng, vườn đã có hương hoa. Chúng ta đang sống trong một mùa hương. Trời đất ngào ngạt và say đắm. Trời đất mơ hồ ở trên cao. Cây lá mơ hồ đứng hai bên đường chờ đợi chúng ta về. Và chúng ta chỉ có một lần về. Rồi một lần đứng xa trên dốc cao mà nhớ thương nhau.

Xe ngừng lại theo lời của Nguyễn. Con hẻm vào nhà trọ hiện ra.

Nguyễn chỉ cho Hạ thấy từ trên xe. Nguyễn trả tiền rồi hai người bước vào. Tiếng chân hai người như lồng vào nhau, bóng điện vàng trên cao rơi hắt xuống, buồn thiu.

-Đi một mình chắc em không dám.

-Vậy mà Phụng đã dám. Phụng đã tìm anh trong một buổi trưa nắng lửa. nhà chỉ chít mà Phụng tìm ra.

-Em cũng sẽ tìm ra, nhưng em không dám đi một mình.

-Trong hẻm này anh có một đứa nhỏ quen, nó sẽ chỉ cho em.

-Bạn mớu của anh hả ?

Nguyễn cười. Hạ hỏi:

-Có ai vào đây với anh chưa ?

-Có.

-Thật ?

Nguyễn cười:

-Những chú mèo hoang trong xóm và bầy chuột ăn đêm. Nếu em hỏi nữa thì anh sẽ nói có một ngọn đèn.

-Em không giỡn à.

-Anh nói thật, em nhìn ngoái lại xem, một ngọn đèn soi bóng chúng ta đi.

-Em nhớ tới một bài hát.

-Hát nghe.

-Cái gì đó...để em nhớ. À, đường về đêm đêm mưa rơi ướt bước chân em, bùn lầy không quên bồi thêm lối ngõ không tên, qua mấy gian không đèn, những mái tranh im lìm.

-Anh nhớ rồi, bài hát ngâm ngùi quá.

-Có lần, nghe trong đêm khuya em đã khóc. Anh tin không ?

-Tin em cười thì anh không dám, chứ tin em khóc thì anh tin mạnh lắm.

Hạ xô Nguyễn một cái nhẹ, nụ cười tắt trước cánh cửa đóng. Nguyễn nói:

-Đây, mái tranh im lìm đây.

-Có ai trong nhà không anh ?

-Có bà chủ nhà.

-Bà ấy ngủ ?

-Giờ này ai mà ngủ, chắc bà ấy đang tụng kinh. Anh ở với một người tu hành nên anh hiền lắm.

-Không tin.

Nguyễn gõ cửa, cười nói:

-Không tin ai ? Anh hay bà chủ nhà ?

-Anh đó.

Có tiếng dép ra dần tới. Rồi cánh cửa mở. Bà chủ nhà trách Nguyễn:

-Cậu lại bỏ cơm.

-No rồi, ăn ngoài quán.

-Lúc chiều có một cô đến tìm cậu.

Bà nhìn Hạ e ngại. Nguyễn cười:

-Chắc là Phượng, phải không ?

-Đúng, cô Phượng.

Nguyễn giới thiệu Hạ với bà chủ nhà rồi đi với Hạ lên gác.

Bà chủ nhà nói theo:

-Cô Phượng có để cho cậu một mảnh giấy trên bàn viết.

Nguyễn bật đèn, căn gác in màu áo vàng của Hạ. Mấy con thằn lằn quen thuộc thấy ánh sáng chạy ra chờ mồi trên trần nhà, Nguyễn đùa:

-Đây, những người bạn của anh.

Hạ ngó quanh căn gác, dòm những con thằn lằn dễ thương của Nguyễn. Bất ngờ mắt Hạ dừng lại trên bàn viết của Nguyễn. Hạ kêu lên rồi chạy tới, cầm lấy khung ảnh của mình.

-Làm sao anh có được ?

-Anh mua lại của một người.

-Em không giống à.

-Có đúng em không ?

-Cô bé lọ lem chứ không phải em.

-Tiểu thư, mời tiểu thư ngồi xuống chiếc ghế duy nhất trong căn phòng này.

-Em đứng được mà anh, cho em xin lại tấm ảnh. Ngó đi òm.

-Với anh, nó là một hình bóng sáng rực rỡ nhất qua những ngày tháng mưa buồn, bão nổi ở đây.

Hạ đỏ mặt:

-Anh lại trêu em.

-Có những sự thật tưởng như mình giỡn chơi, nhưng đúng như vậy. Hạ không ngồi xuống ghế, lại cầm khung ảnh đi loanh quanh trong phòng. Nguyễn mở hết những cánh cửa sổ. Đèn đường hắt từ ngoài hắt vào pha cái ánh sáng xanh biếc bên trong thành một thứ ánh sáng mờ ảo tấp qua các ngọn lá xanh. Hạ đứng dựa vào vách tường ngắm khung ảnh của mình. Nguyễn tới bên cạnh cầm lại, hỏi:

-Chán chưa.

-Anh sẽ chán một hôm nào đó khi khám phá ra rằng em quá xấu.

-Anh thích một hôm nào đó em xấu nhất trên thế giới này.

Hạ dậm chân:

-Như thế em không chịu đâu. Em xấu với ý nghĩ của em thôi. Xấu nhất thế giới thì em sẽ tự tử.

Nguyễn mang khung ảnh của Hạ đặt lại bàn mình. Nguyễn tới đứng sau lưng Hạ. Hai người nhìn ra những ngọn lá bên ngoài cửa sổ. Những ngọn lá đen, lấp lánh trong ánh đèn đường vàng như đuôi mắt Hạ. Một giọng hát ầu thơ nào đó vang lên từ nhà bên cạnh. Giọng hát quen thuộc của một đứa bé gái. Nguyễn lắng nghe và âm thầm ngậm ngùi. Bài hát nói về một cái hoa đã rơi trong một giọng xuôi. Nguyễn nói:

-Mình đi chứ, Hạ.

-Em muốn đứng đây nhìn mãi con ngõ dẫn vào nhà anh. Những hôm mưa chắc buồn lắm ?

Nguyễn cười:

-Đã bảo đừng về đêm đêm mưa rơi ướt bước chân em, bùn lầy không quên bôi thêm lổi ngõ không tên mà.

-Không phải là chân em đâu, mai mốt em về rồi.

-Bây giờ, đừng nhắc tới chuyện đó nữa.

Nguyễn nắm tay Hạ, trong một thoáng Nguyễn như soi mắt mình vào trong mắt Hạ. Nguyễn thấy Hạ quay đi, bối rối, và hình như khi xuống những bậc gác, Hạ khóc nhỏ. Nguyễn nói với bà chủ nhà cứ ngủ nếu Nguyễn về trễ, khi về sẽ kêu. Xong đưa Hạ đi trở ra con ngõ. Hai bên ngõ có những viền cỏ xanh, loại vạt sành rúc u buồn như một khúc

hát trong ngày tiễn biệt. Nguyễn đi sát Hạ, nghe hương thơm từ mái tóc Hạ, nghe như chính những tiếng khóc nhỏ ấy trở thành những cơn sóng trong lòng mình.

-Anh muốn nói với em một chuyện.

-Gì anh ?

-Anh sẽ đi Đà Lạt.

-Bao giờ anh ?

-Khi nào em thấy cần thiết. Và khi nào anh rất nhớ em.

Hạ cúi mặt vội, như giấu những giọt nước mắt. Nguyễn bắt đầu nghe lại những tiếng chân của mình và Hạ bước trên con ngõ. Tiếng chân rồi sẽ trở thành những âm thanh vang vọng mãi như những chiếc lá của kỷ niệm một ngày nào đó sẽ rơi thật tội tình bên ngoài cửa sổ của căn nhà trọ. Nguyễn nghe thêm một tiếng hát. Tiếng hát sẽ nhắc nhở... Từ lúc đưa em về là biết xa nghìn trùng... Áo vàng của Hạ, một mùa thương nhớ sẽ mất, sẽ tan tác với những cơn gió chớm thu thổi về trong thành phố, phiêu hốt những lòng đường. Và ở đó, từ ngày mai, ngày kia Nguyễn là một người sống trong một hình bóng. Có phải như thế không, em yêu dấu ?

Từ Kế Tường

Nguồn: vnthuquan.net

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 08/07/2005 5:50:28 CH